LISA JEWELL

O VIAȚĂ REGĂSITĂ

O fată dispărută
Un secret îngropat

LITERA

buzz BOOKS

LISA JEWELL

O VIAȚĂ REGĂSITĂ

Original: *Then She Was Gone* (2017)

Traducere din limba engleză şi note:
ANDREEA NĂSTASE

virtual-project.eu

— 2020 —

Pentru Lor

Notă despre numele personajului „Sara-Jade Virtue”

Numele „Sara-Jade Virtue” mi-a fost sugerat de o Sara-Jade Virtue reală, câştigătoarea ediției de anul trecut a licitației Get In Character, care colectează fonduri pentru fundația de binefacere britanică CLIC Sargent. Din întâmplare, Sara-Jade este unul dintre cei mai pasionați şi influenți oameni din industria editorială britanică. Am fost foarte mândră să-i pot folosi numele.

Misiunea CLIC Sargent este aceea de a schimba viața tinerilor bolnavi de cancer. Membrii organizației nutresc convingerea că tinerii şi copiii afectați de cancer au dreptul la cele mai bune tratamente, la îngrijire şi sprijin pe durata luptei lor cu boala şi dincolo de aceasta. Că ei merită şansa la o viață cât mai bună odată încheiat tratamentul împotriva cancerului.

http://www.clicsargent.org.uk/

PROLOG

Lunile acelea, lunile de dinainte să dispară fuseseră cele mai bune. Fără glumă. Cele mai bune. Fiecare clipă i se oferea ca un cadou şi-i spunea: „Iată-mă, încă un moment perfect, doar priveşte-mă. Îți vine să crezi cât sunt de adorabil?” Fiecare dimineață era un vârtej de mascara şi de fluturaşi, un puls tot mai rapid la apropierea de porțile şcolii, fericire pură când dădea cu ochii de el. Şcoala nu mai era o cuşcă detestabilă, ci decorul strălucitor al poveştii ei de dragoste.

Lui Ellie Mack îi venea greu să creadă că Theo Goodman acceptase să iasă în oraş cu ea. Theo Goodman era băiatul cel mai arătos din clasa a unsprezecea, fără doar şi poate. La fel stătuseră lucrurile şi într-a zecea, a noua şi a opta. Nu şi într-a şaptea, totuşi. Într-a şaptea, niciun băiat nu arăta bine. Toți erau nişte puşti plăpânzi, cu ochi de insecte, ghete prea mari şi geci în care dispăreau cu totul.

Theo Goodman nu avusese niciodată o prietenă, şi umbla vorba despre el că ar fi fost gay. Era oarecum drăguț, pentru un băiat, şi foarte slab. Într-un cuvânt, era foarte, dar foarte, simpatic. Ellie visa de ani de zile să fie cu el, gay sau nu, nu avea importanță. Ar fi fost bucuroasă s-o accepte şi ca simplă prietenă. În fiecare zi era adus la şcoală de tânăra şi frumoasa lui mamă. Femeia purta echipament de mers la sală şi părul strâns în coadă şi era însoțită uneori de un cățeluş mic, alb, pe care Theo îl ridica, îl pupa pe bot şi apoi îl aşeza jos la loc. După aceea îşi săruta mama şi se repezea pe poarta şcolii. Nu-i păsa că era văzut de toată lumea. Nu se jena de cățeluşul pufos al mamei lui. Era atât de *sigur pe el!*

Apoi, într-o zi, imediat după vacanța de vară, intrase în conversație cu ea. Din întâmplare. În timpul pauzei de prânz, despre o temă pentru acasă sau cam aşa ceva, iar Ellie, care altfel nu prea ştia ce voia de la viață, se lămurise instantaneu că nu era gay şi că stătea de vorbă cu ea pentru că o plăcea. Era absolut evident. Pe nesimțite, deveniseră iubit şi iubită. Întotdeauna îşi închipuise că avea să fie mai complicat.

Dar o singură mişcare greşită, un punct de inflexiune în calendar, fusese de ajuns pentru ca totul să ia sfârşit. Nu doar iubirea lor, ci totul. Tinerețea. Viața. Ellie Mack. Totul pierise pentru vecie. Dacă ar fi putut da timpul înapoi, dacă l-ar fi putut desfăşura şi apoi strânge la loc, cum strângi lâna într-un ghem, atunci poate că ar fi sesizat la timp nodurile, semnele

prevestitoare. Acum, privind în urmă, totul părea atât de limpede. Atunci însă, când nu prea ştia ce dorea de la viață, nu-şi dăduse seama de nimic. Se îndreptase spre dezastru cu ochii larg deschişi.

PARTEA ÎNTÂI

1

Laurel intră în apartamentul fiicei sale. Era întunecos şi apăsător, în ciuda soarelui de afară. Fereastra din faţă era umbrită de o glicină scăpată de sub control, iar cealaltă parte a apartamentului dădea spre păduricea din spate.

O achiziţie necugetată, asta era explicaţia. Hanna primise primul bonus din carieră şi dorise să se asigure că va investi banii în ceva durabil, temându-se să nu-i risipească pe nimicuri. Oamenii de la care-l cumpăraseră adunaseră diverse obiecte drăguţe, însă Hanna nu-şi făcuse niciodată timp să-l mobileze, iar acum locul semăna cu un trist refugiu post-divorţ. Faptul că nu se obosise să deretice înainte de vizita mamei, ştiind că nu va fi acasă la sosirea ei, demonstra că nu reprezenta nimic mai mult decât o cameră de hotel cu pretenţii.

Mânată de forţa obişnuinţei, Laurel străbătu rapid holul prăfuit şi intră direct în bucătărie, unde scoase de sub chiuvetă trusa de curăţenie. Se părea că Hanna lipsise de acasă în noaptea precedentă. Nu se vedeau niciun castron de cereale murdar, nicio pată de lapte pe blaturi şi niciun tub de mascara lăsat să se usuce lângă oglinda de machiaj de pe pervazul ferestrei. Laurel simţi un fior rece pe şira spinării. Hanna se întorcea întotdeauna acasă. Hanna nu avea unde să se ducă în altă parte. Îşi luă poşeta şi scoase telefonul. Îi găsi numărul şi o apelă cu gesturi febrile, ezitând la intrarea robotului, aşa cum păţea întotdeauna când Hanna era la muncă. Telefonul îi alunecă din mâini, dar reuşi să-l prindă pe marginea pantofului, salvându-l în ultima clipă.

— La naiba! mormăi şi ridică telefonul, privindu-l speriată. La naiba!

Nu avea pe cine să sune, pe cine să întrebe: „Ştii ceva de Hanna? Ai idee pe unde este?” Pur şi simplu viaţa ei nu funcţiona aşa. Nu avea legături pe nicăieri. Doar mici insule de viaţă, risipite ici-colo.

Îşi spuse că era posibil ca Hanna să fi cunoscut un bărbat, dar respinse imediat ideea drept improbabilă. Hanna nu avusese niciodată un iubit. Pe nimeni, niciodată. Cineva sugerase la un moment dat că s-ar fi simţit vinovată dacă ar fi avut un iubit fiindcă sora ei mai mică n-avea să aibă niciunul, niciodată. Atunci, aceeaşi teorie s-ar fi putut aplica şi acelui apartament demn de milă şi, în general, vieţii ei sociale inexistente.

Laurel îşi dădu seama că reacţiona exagerat şi, simultan, că nu exagera. Când eşti părintele unui copil care într-o dimineaţă a plecat de acasă cu

rucsacul plin de cărți ca să citească la o bibliotecă aflată la cincisprezece minute distanță, dar nu s-a mai întors niciodată, nu există reacții exagerate. Faptul că se afla în bucătăria fiicei sale şi şi-o imagina pe aceasta zăcând moartă într-un şanț, pe motiv că nu lăsase în chiuvetă un castron murdar de cereale cu lapte, nu era câtuşi de puțin nerezonabil în contextul experienței sale de viață.

Introduse numele firmei pentru care lucra Hanna într-un motor de căutare pe internet şi apăsă linkul cu numărul de telefon. Când centrala îi făcu legătura cu biroul Hannei, Laurel îşi ținu respirația fără să vrea.

— Hanna Mack la telefon.

Ea era. Vocea fiicei sale, bruscă şi lipsită de personalitate.

Laurel nu spuse nimic. Atinse doar butonul de întrerupere a conexiunii de pe ecranul telefonului şi îl vârî înapoi în poşetă. Deschise maşina de spălat vase a Hannei şi începu să scoată vasele curate.

2

Cum fusese viața lui Laurel cu zece ani în urmă, pe când avea trei copii, nu doi? Se trezise oare în fiecare dimineață pătrunsă de bucuria vieții? Nu. Laurel fusese întotdeauna o persoană mai curând pesimistă. Găsea motive să se plângă până şi în cele mai plăcute situații şi era capabilă să guste bucuria unor veşti bune într-o clipită, urmată aproape instantaneu de noi şi noi motive de îngrijorare. Aşadar, se trezea în fiecare dimineață convinsă că dormise prost, chiar dacă nu era aşa, îngrijorată că avea burta prea mare, că avea părul prea lung sau prea scurt, că avea o casă prea mică sau prea mare, că nu mai avea bani în cont, că soțul ei era prea leneş, că plozii erau prea zgomotoşi sau, din contră, prea tăcuți, că într-o bună zi vor părăsi căminul părintesc sau că nu va scăpa niciodată de ei. Se trezea dimineața remarcând părul gălbui de pisică lipit pe rochia neagră pe care o atârnase de spătarul scaunului din dormitor, observând că-i lipsea un papuc, că Hanna avea cearcăne mari sub ochi, că grămada de haine pe care îşi propusese de aproape o lună să le ducă la colțul străzii era tot acolo, că bărbia lui Jake era afectată teribil de acnee juvenilă, că mirosea a mâncare pentru pisici stricată şi că nimeni nu părea dispus să ducă gunoiul, familia ei leneşă mulțumindu-se să îndese tot mai adânc resturile în găleată.

Asta era pentru ea imaginea vieții perfecte: un şir de mirosuri neplăcute şi de treburi casnice nerezolvate. Necazuri mărunte şi facturi neplătite.

Până când, într-o dimineață, fiica ei, giuvaierul ei, ultima născută, sufletul, bucuria şi mândria ei, plecase de acasă şi nu se mai întorsese.

Cum se simțise oare în acele prime ore de la dispariție? Cu ce îşi umpluse creierul şi sufletul, în locul tuturor grijilor mărunte? Groază. Durere. Disperare. Agonie. Agitație. Tristețe. Frică. O seamă de cuvinte pe cât de melodramatice, pe atât de slabe.

— Probabil că e la Theo, sugerase Paul. Ce-ar fi să o suni pe mama lui?

Ştia deja că nu era la Theo. Ultimele cuvinte ale fiicei ei fuseseră:

— Mă întorc până la prânz. A mai rămas ceva din lasagna aia?

— O porție.

— N-o lăsa pe Hanna s-o mănânce. Nici pe Jake. Îmi promiți?

— Îți promit.

Apoi se auzise clănțănitul yalei de la intrare şi sunetul ambiental îşi redusese volumul, aşa cum se întâmplă când cineva iese din casă. Trebuia

să umple maşina de spălat, să dea un telefon şi să-i ducă lui Paul, al cărui guturai i se păruse până atunci cel mai enervant lucru din lume, un Lemsip[1] la etaj.

„Paul e răcit.”

De câte ori repetase zilele trecute acelaşi lucru oricui binevoise s-o asculte? Un oftat îngrijorat, ochii daţi peste cap.

„Paul e răcit. *Povara mea. Viaţa mea. Fie-vă milă de mine.”*

Totuşi, o sunase pe mama lui Theo.

— Nu, îi răspunsese Becky Goodman, nu, îmi pare tare rău. Theo a stat acasă toată ziua şi nu ştie nimic de Ellie. Spune-mi dacă te pot ajuta cumva…?

După-amiaza se preschimbase în seară, iar ea le telefonase tuturor prietenilor lui Ellie, după ce fusese la bibliotecă, unde o lăsaseră să verifice înregistrarea camerei video şi putuse constata că fiica ei nu trecuse pe acolo în ziua aceea. Soarele aproape apusese şi casa coborâse într-un întuneric rece, punctat din când în când de explozii de lumină albă, căci pe cer se adunau fără zgomot nori de furtună. Între timp, cedase fricii crescânde care-i înnoda măruntaiele şi sunase la poliţie.

În acea seară, pentru prima dată în viaţă, îl urâse pe Paul. Îl urâse pentru halatul lui, pentru că era în picioarele goale, pentru că mirosea a aşternuturi şi a muci, pentru că-şi tot trăgea nasul, iar apoi şi-l sufla zgomotos, cu un bolborosit oribil pe nări, pentru respiraţia lui greoaie care suna ca agonia unui monstru în urechile ei hipersensibile.

— Îmbracă-te, strigase la el. Te rog, îmbracă-te!

Bărbatul se conformase ca un copil certat şi coborâse la parter după câteva minute îmbrăcat în haine de vacanţă, cu pantaloni scurţi de camuflaj şi un tricou vesel. Foarte greşit. Greşit. Greşit. Greşit.

— Şi suflă-ţi nasul cum trebuie. Să nu te mai aud că ţi-l tragi.

Din nou, îi urmase ordinele fără crâcnire. Îl privise cu dispreţ mototolind şerveţelul şi târându-se până la coşul de gunoi ca să-l arunce.

Apoi venise poliţia.

Apoi începuse lucrul acela.

Lucrul acela care avea să nu se mai termine niciodată.

Din când în când se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Paul n-ar fi fost bolnav în ziua aceea, dacă ar fi venit într-un suflet de la birou, la primul ei apel, cu costumul şifonat, plin de energie şi de importanţă, dacă ar fi stat drept lângă ea, ţinând-o de mână, dacă nu şi-ar fi tras nasul şi n-ar fi arătat

speriat, ar fi fost vreo diferență? S-ar fi descurcat mai bine? Sau ar fi găsit alte motive să-l deteste?

Poliția plecase la opt şi jumătate. Hanna apăruse imediat după aceea în uşa bucătăriei.

— Mama, mi-e foame, îngăimase pe un ton de scuză.

— Iartă-mă, Doamne, cred că eşti moartă de foame, îi răspunsese Laurel aruncând o privire la ceasul de perete.

Se ridicase cu greu în picioare şi începuse să examineze cu ochi rătăciți conținutul frigiderului, alături de fiica ei.

— Pot să iau asta? o întrebase Hanna scoțând cutia Tupperware cu ultima porție de lasagna.

— Nu.

I-o smulsese din mână fără să-şi dea seama. Hanna o privise şocată.

— De ce nu?

— Am spus nu, îi zisese pe un ton mai blând.

Îi pregătise fasole cu pâine prăjită şi o privise mâncând. Hanna. Fiica ei mijlocie. Fata dificilă, obositoare. Cea cu care n-ai fi vrut să te găseşti pe o insulă pustie în mijlocul oceanului. Un gând teribil îi răsărise în minte înainte să apuce să se cenzureze: „Tu ar fi trebuit să dispari, şi Ellie, să mănânce fasole pe pâine”.

Îi mângâiase tandru obrazul cu dosul palmei şi ieşise din bucătărie.

3

ATUNCI

Primul lucru pe care Ellie n-ar fi trebuit să-l facă fusese să ia o notă proastă la matematică. Dacă s-ar fi pregătit mai bine, dacă ar fi fost mai isteață, dacă n-ar fi fost atât de obosită în ziua examenului, dacă nu s-ar fi simțit atât de împrăştiată, dacă n-ar fi petrecut mai mult timp căscând decât concentrându-se, dacă ar fi luat un A în loc de un B, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dacă se ducea chiar mai mult în urmă, înainte de testul la matematică, dacă nu s-ar fi îndrăgostit de Theo, dacă, în locul lui, ar fi iubit un băiat slab la matematică, un băiat căruia nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie de această materie sau de rezultatele la învățătură, un băiat fără ambiții, sau, chiar mai bine, dacă n-ar fi existat niciun băiat, atunci nu ar mai fi simțit nevoia să fie la fel de bună ca el sau chiar mai bună, ci ar fi fost fericită cu acel B şi nu şi-ar mai fi rugat mama, în aceeaşi seară, să-i angajeze un meditator la matematică.

Prin urmare, îl găsise. Primul punct de inflexiune pe axa timpului. Acolo, pe la ora patru şi jumătate, într-o după-amiază de miercuri din luna ianuarie.

Când ajunse acasă era plină de nervi. I se întâmpla des, deşi o lua întotdeauna prin surprindere. Aşa se întâmpla. În clipa când îşi vedea mama sau îi auzea vocea era cuprinsă de o nervozitate irațională, şi toate lucrurile pe care nu fusese în stare să le spună sau să le facă la şcoală – căci era cunoscută ca o persoană drăguță, iar odată ce ți-ai câştigat această reputație nu vrei s-o pierzi – răbufneau într-un şuvoi nestăpânit.

— Profu' de mate e de căcat! strigă trântindu-şi ghiozdanul pe un scăunel din antreu. De căcat! Îl urăsc!

Nu-l ura, de fapt. Se ura pe ea fiindcă o dăduse-n bară, dar nu putea s-o spună.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? o întrebă mama ei de la chiuveta din bucătărie.

— Tocmai ți-am spus! Nu-i spusese nimic, dar nu conta. Proful meu de mate e groaznic. O să pic la GCSE[2]. Am nevoie de un meditator. Pe bune, chiar am nevoie de un meditator.

Intră în bucătărie şi se trânti dramatic pe un scaun.

— Nu ne permitem un meditator. De ce nu te înscrii la cercul de matematică de după ore?

Aici apărea a doua inflexiune pe axa timpului. Dacă n-ar fi fost atât de răsfățată, dacă n-ar fi așteptat ca mama ei să fluture o baghetă magică și să-i rezolve toate problemele, dacă ar fi avut cea mai mică idee despre starea finanțelor familiei, dacă i-ar fi păsat și de altcineva în afară de propria persoană, toată conversația s-ar fi oprit acolo. Ar fi răspuns: „OK. Am înțeles. Așa o să fac".

Dar nu, ea insistase, insistase și iarăși insistase. Se oferise să plătească din banii ei. Venise cu exemple de colegi *mult* mai săraci care aveau meditatori acasă.

— Ce-ar fi să căutăm pe cineva de la școală? Poate găsim un coleg mai mare dispus să-ți dea meditații pentru câțiva bănuți și o felie de chec.

— Ce? Nici gând! Dumnezeule, ar fi atât de jenant!

Așa dispăruse, strecurându-se șerpește, încă o șansă de a se salva. Adio. Nici măcar nu-și dăduse seama.

4

Între ziua aceea din mai 2005, când Ellie nu mai venise acasă, şi până acum fix două minute, nu apăruse nicio pistă substanțială legată de dispariția ei. Niciuna.

Ultima oară fusese înregistrată de o cameră de supraveghere stradală pe Stroud Green Road, la ora zece şi patruzeci şi trei, când se oprise puțin ca să-şi verifice reflexia în fereastra unei maşini (o vreme a câştigat credit teoria că se oprise să se uite la cineva din acea maşină sau ca să-i spună ceva şoferului, însă proprietarul autovehiculului fusese identificat şi reieşise că era plecat în concediu în momentul dispariției fetei şi că între timp maşina nu se mişcase de acolo). Atât şi nimic mai mult. Acolo se opreau indiciile.

Făcuseră o căutare din casă în casă prin vecini, aduseseră la secție câțiva pedofili cunoscuți ca să-i ia la întrebări, obținuseră înregistrările tuturor camerelor de luat vederi din magazinele de pe Stroud Green Road, îi duseseră pe Laurel şi pe Paul într-un studio ca să filmeze un apel ce urma să fie transmis la televiziune şi văzut de vreo opt milioane de oameni, dar nimic nu le permisese să avanseze dincolo de momentul în care Ellie se privise în geamul maşinii.

Faptul că era îmbrăcată cu un tricou negru şi blugi fusese o problemă pentru poliție. La fel şi faptul că-şi purta părul blond strâns într-o coadă dezordonată. Sau că avea un rucsac bleumarin şi că adidaşii ei albi erau dintre cei mai banali, din aceia pe care îi găseşti la supermarket. Era ca şi cum ar fi făcut eforturi susținute să devină invizibilă.

Dormitorul lui Ellie fusese scotocit cu profesionalism timp de patru ore de doi inspectori cu mânecile suflecate. Se părea că nu luase nimic deosebit de acasă. Era posibil să-şi fi luat cu ea nişte lenjerie, dar Laurel n-ar fi fost în stare să spună dacă lipsea ceva din sertare. La fel, era posibil să-şi fi luat nişte haine, dar, în ochii lui Laurel, ca toate fetele de cincisprezece ani, Ellie avea mult prea multe haine, mult prea multe ca să le mai poată ține cineva inventarul. Doar că în puşculița ei încă se aflau strâns împăturite câteva bancnote de zece lire pe care le îndesa acolo după fiecare aniversare. Periuța de dinți era la locul ei, în baie, ca şi deodorantul. Ellie nu rămăsese niciodată peste noapte undeva fără periuță şi deodorant.

După doi ani, autoritățile reduseseră amploarea căutărilor. Laurel ştia la ce concluzie ajunseseră. Credeau că Ellie fugise de acasă.

Cum ar fi putut să fugă de acasă dacă nu apărea pe nicio cameră în vreo gară, într-o stație de autobuz sau mergând pe vreo stradă, cu excepția acelei ultime înregistrări? Reducerea căutărilor avusese un efect devastator asupra ei.

Încă şi mai grav fusese răspunsul lui Paul.

— E un fel de despărțire, am impresia.

Înfipsese ultimul cui în sicriul deja plin de ciolane uscate al căsniciei lor.

Între timp, copiii îşi vedeau de viață, avansau ca trenulețele pe şine, păstrând ritmul. Hanna trecuse cu bine examenele de final de liceu, iar Jake îşi luase licența la universitatea din West Country, urmând să lucreze ca evaluator imobiliar. Paul se menținea ocupat cerând tot timpul să fie avansat la locul de muncă, cumpărându-şi costume noi, promițând că o să ia o maşină mai de Doamne-ajută şi prezentându-i oferte de vacanțe de vară. Paul nu era un om rău. Paul era un om bun. Se măritase cu un om bun, aşa cum plănuise dintotdeauna. Modul în care trecuse peste ruptura reprezentată de dispariția lui Ellie o făcuse să descopere că bărbatul nu se ridica la nivelul corespunzător, că nu era destul de puternic – destul de *nebun.*

Prinsă în vârtejul evenimentelor, aproape că nici nu simțise această dezamăgire. Un an mai târziu, nu înregistrase plecarea lui de acasă decât ca pe un scurt *flash* în existența ei. Retrospectiv, nici nu reuşea să-şi amintească mare lucru despre acea perioadă, cu excepția nevoii dureroase să nu înceteze căutările.

— N-am putea să mai facem o trecere casă cu casă? îi rugase pe polițişti. A trecut un an de la ultima, poate că au apărut elemente noi între timp, ceva ce n-am găsit prima dată?

— Am discutat despre asta. Am hotărât că ar fi o risipă de resurse. Nu acum. Poate într-un an. Poate, îi răspunsese zâmbind femeia detectiv care se ocupa de caz.

Apoi, din senin, în luna ianuarie a anului în curs, primise un telefon de la poliție care o informase că realizatorii de la *Crimewatch* ar fi vrut să organizeze un apel aniversar, căci se împlineau zece ani de la dispariția fetei. Încă o reconstituire. Emisiunea fusese transmisă pe 26 mai şi nu produsese niciun rezultat. Nimeni nu anunțase că ar fi văzut-o.

Nu se schimbase nimic.

Până acum.

Detectivul de la telefon se exprima cu cea mai mare prudență:

— S-ar putea să nu fie mare lucru. Dar am dori totuşi să veniți până la secție.

— Ce-ați găsit? Aveți un cadavru? Ce s-a întâmplat?

— Vă rog doar să veniți, doamnă Mack.

Nimic în zece ani. Şi acum aveau ceva.

Îşi luă poşeta şi ieşi în grabă.

5

ATUNCI

Le fusese recomandată de un vecin. O chema Noelle Donnelly. Ellie se ridică la auzul soneriei şi încercă s-o vadă pe ascuns în timp ce mama ei deschidea uşa. Era destul de bătrână, probabil în jur de patruzeci de ani, şi avea un accent puternic, irlandez sau scoţian.

— Ellie! strigă mama ei. Ellie, vino să faci cunoştinţă cu Noelle.

Părul femeii, de un roşu pal, era prins într-un coc la spate. Îi zâmbi şi-i spuse:

— Bună, Ellie. Sper că ai creierul pornit, da?

Cum nu-şi putea da seama dacă glumea sau vorbea serios, Ellie se mulţumi să aprobe din cap fără a-i răspunde la zâmbet.

— Bun, spuse Noelle.

Pentru prima lecţie ocupară un colţ al mesei din sufragerie, amenajat cu o veioză din camera ei pentru lumină suplimentară, două pahare, o carafă cu apă şi penarul ei cu buline mici, roşii şi negre.

Laurel se duse la bucătărie ca să-i pregătească profesoarei o ceaşcă de cafea. Noelle se opri să admire motanul familiei, care stătea pe scaunul de la pian.

— Ia te uită ce băiat mare! Cum îl cheamă?

— Teddy, îi răspunse Ellie. De fapt, Teddy *Bear,* dar noi îi spunem Teddy, mai scurt.

Erau primele cuvinte pe care i le adresase lui Noelle. N-avea să le uite niciodată.

— E clar de ce îl numiţi aşa. Chiar seamănă cu un urs mare şi blănos.

Îi plăcuse de ea atunci? Nu-şi mai amintea. Îi zâmbise, apoi pusese mâna pe motan şi-i strânsese blana lungă în pumn. Îşi iubea motanul şi era bucuroasă că acesta se afla acolo, ca un tampon între ea şi femeia străină.

Noelle Donnelly mirosea a ulei pentru gătit şi a păr nespălat. Purta blugi şi un pulover lăbărţat de culoare nisipie. La încheietura plină de pistrui avea un ceas Timex ieftin şi era încălţată cu nişte ghete maro uzate. Ochelarii de citit şi-i ţinea atârnaţi cu un şiret verde de gât. Avea umerii ciudat de laţi, ceafa proeminentă, un fel de cocoaşă pe spinare şi picioare foarte lungi şi

subțiri. Arăta ca şi cum şi-ar fi petrecut viața într-o cameră cu tavanul foarte jos.

— Păi bine atunci, îi spuse, punându-şi ochelarii şi scotocind într-o servietă de piele maronie. Am adus cu mine nişte subiecte de GCSE mai vechi. Vom încerca să rezolvăm un test chiar acum, ca să ne dăm seama unde stai bine şi unde ar trebui să lucrăm mai mult. Înainte, însă, de a începe, aş vrea să-mi spui, în cuvintele tale, ce anume te îngrijorează. La obiect.

Mama intră cu o cană de ceai şi nişte biscuiți cu fulgi de ciocolată pe o farfurioară pe care o aşeză pe masă cu gesturi rapide, fără niciun zgomot. Se purta de parcă Noelle şi Ellie aveau o întâlnire amoroasă sau puneau la cale o înțelegere secretă. Ellie ar fi vrut să o țină acolo. „Nu pleca, mamă. Stai cu mine. Nu vreau să rămân singură cu această străină.”

O însoți cu privirea pe când părăsea încăperea şi înregistră sunetul discret al clanței ca pe o scuză.

Noelle Donnelly se întoarse către ea şi îi zâmbi. Avea dinți foarte mici.

— Aşa, începu, aranjându-şi ochelarii la nasul ascuțit, unde am rămas?

6

Laurel conducea spre secția de poliție din Finsbury Park, încercând, pe cât posibil, să nu depăşească viteza legală. Lumea îi părea încărcată de semne prevestitoare. Oamenii de pe străzi păreau siniştri, cu expresii sugestive, de parcă fiecare s-ar fi pregătit să comită o crimă teribilă. Copertinele magazinelor fluturau ca aripile unor păsări de pradă, iar reclamele de pe marginea drumului păreau gata să cadă peste ea şi s-o strivească.

În venele ei, adrenalina se străduia să învingă oboseala.

Laurel nu se mai odihnise ca lumea din 2005.

Trăise singură în ultimii şapte ani, mai întâi în casa familială, apoi în apartamentul în care se mutase cu trei ani în urmă, când Paul anulase orice şansă de reconciliere reuşind cumva să-şi găsească o altă femeie. Aceasta îl invitase să locuiască la ea, iar el acceptase. Nu reuşise niciodată să înțeleagă cum făcuse, cum de găsise acea parte sănătoasă din el în tot dezastrul prin care treceau. Dar nici nu-l condamnase. Câtuşi de puțin. Şi-ar fi dorit să poată proceda şi ea la fel. Şi-ar fi dorit să poată împacheta trecutul în câteva valize mari şi să-şi ia rămas-bun de la ea însăşi, să-şi ureze o viață mai bună, să-şi mulțumească pentru toate clipele frumoase, să se mai privească o dată cu nostalgie, apoi să închidă uşa fără grabă şi să iasă. Cu fruntea sus şi, dacă nu cerea prea mult, cu soarele jucându-i în păr şi un viitor strălucit în față. Ar fi făcut-o fără să stea pe gânduri. Dacă ar fi putut.

Jake şi Hanna plecaseră şi ei, desigur. Bănuia că mai repede şi mai devreme decât ar fi făcut-o dacă viața lor n-ar fi sărit de pe şine cu zece ani mai înainte. Avea prietene cu copii de vârsta lor care încă locuiau cu părinții. Prietenele ei se plângeau şi bombăneau despre cutiile goale de suc de portocale lăsate aiurea prin frigider, despre revoltătoarele zgomote de sex şi despre cum copiii lor se întorceau beți din cluburi la patru dimineața, făcând câinele să latre şi deranjând pe toată lumea. Ar fi dat orice să-şi mai audă copiii împiedicându-se prin antreu la ore mici sau să mai adune de prin camerele lor veselă murdară şi lenjerie aruncată peste adidaşi scâlciați. Odată ce-şi făcuseră planurile de evadare, cei doi copii ai ei nu se mai uitaseră în urmă. Jake locuia în Devon cu o fată pe nume Blue, care nu-l scăpa din ochi şi făcea deja aluzii la sarcină, deşi se cunoscuseră de mai puțin de un an. Hanna locuia la vreo doi kilometri distanță de Laurel, în

apartamentul acela întunecos, şi muncea paisprezece ore pe zi, inclusiv weekendurile, în City. Nimic altceva în afară de bani nu părea s-o intereseze. Niciunul dintre ei nu punea lumea pe jar, dar asta nu era valabil în general? Unde se duceau toate speranțele şi visele, toate discuțiile despre balet şi staruri pop, despre pianişti şi oameni de ştiință geniali? Toate se opreau într-un birou oarecare. Toate.

Laurel locuia într-un bloc nou din suburbia Barnet. Două dormitoare, un balcon suficient de lat cât să încapă nişte plante, o măsuță şi două scaune, mobilă de bucătărie roşie şi un loc de parcare inclus în preț. Nu era genul de casă la care visase, dar era comodă şi sigură.

Cum anume îşi umplea timpul acum, când soțul şi copiii ei plecaseră? Când până şi motanul plecase, deşi făcuse un efort considerabil să-i rămână alături, trăind aproape douăzeci şi unu de ani, o vârstă venerabilă pentru pisici? Laurel îşi ocupa trei zile din săptămână lucrând la departamentul de marketing al centrului comercial din High Barnet. O dată pe săptămână îşi vizita mama la azilul de bătrâni din Enfield. O dată pe săptămână făcea curat acasă la Hanna. În restul timpului făcea lucruri despre care pretindea că erau importante pentru ea, adică se plimba prin magazine de grădinărit căutând plante de balcon şi vizita prietene de care nu-i mai păsa de mult, cu care bea cafele care nu-i plăceau şi discuta despre lucruri care n-o interesau. O dată pe săptămână se ducea la piscină. Nu neapărat ca să se mențină în formă, ci fiindcă o făcuse dintotdeauna şi nu găsise niciun motiv pentru care ar fi încetat.

Prin urmare, i se păruse ciudat ca după atâția ani să fie nevoită să plece din casă în grabă, să aibă o treabă, ceva cu adevărat important de făcut.

Spuseseră că vor să-i arate ceva. O bucată de os sau poate o cârpă murdară de sânge, ori fotografia unui trup umflat plutind într-o apă murdară, ascunsă. Urma să afle *ceva,* după zece ani de ignoranță absolută. Poate obținuseră dovezi că fiica ei era încă în viață. Sau că era moartă. Apăsarea din suflet îi trăda convingerea că aceasta era varianta corectă.

Conducea spre Finsbury Park cu inima bătând greu, cu putere.

7

ATUNCI

De la o vizită săptămânală la alta, lui Ellie începu să-i placă de Noelle Donnelly. Nu mult. Puțin. Mai ales pentru că era o profesoară talentată, iar Ellie ajunsese printre cei mai buni din clasă, cu şanse clare la un rezultat de A/A*. Dar, mai era ceva: îi oferea adesea mici cadouri, cum ar fi o pereche de cercei de la Claire's Accessories, un strugurel cu aromă de fructe, un pix drăguț. „Pentru cea mai silitoare elevă a mea", obişnuia să se justifice. Iar dacă Ellie protesta, îi închidea gura spunând: „E o nimica toată, să ştii. Am trecut pe la mall-ul Brent Cross".

Cerea întotdeauna veşti despre Theo, cu care se intersectase prin casă la a doua sau a treia lecție. „Ce mai face tipul ăla frumuşel al tău?" obişnuia s-o întrebe într-un fel care ar fi făcut-o să roşească instantaneu, dacă n-ar fi fost accentul irlandez datorită căruia tot ce spunea suna amuzant şi oarecum mai interesant decât era. „E bine", îi răspundea de fiecare dată, iar Noelle îi adresa un zâmbet uşor ironic şi completa: „Mi se pare un băiat de viitor".

Examenele GCSE se apropiau cu paşi mari. Era deja martie, şi Ellie începuse să numere săptămânile rămase, în locul lunilor. Meditațiile de marți după-amiaza îşi arătau efectele, iar creierul ei începuse să se adapteze, să se extindă şi să primească mai uşor cifrele şi formulele. Lecțiile lor se derulau acum într-un ritm alert, plin de energie pozitivă, aşa că nu-i fusese greu să observe schimbarea de atitudinea a lui Noelle din acea primă marți a lunii martie.

— Bună ziua, domnişoară, începu profesoara aşezându-şi geanta de piele pe masă şi deschizând-o. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc.

— Mă bucur să aud asta. Cum te-ai descurcat cu tema?

Ellie împinse lucrarea spre ea. În mod normal, Noelle şi-ar fi pus ochelarii de citit şi ar fi început imediat s-o verifice, însă de această dată se mulțumi să bată uşurel darabana cu unghiile pe foi, cu un aer absent.

— Bravo. Eşti o fată bună. Eşti o fată foarte bună.

Ellie o privi mirată pe sub gene, aşteptând un semn că lecția era pe punctul să înceapă. Noelle continua să se holbeze în gol, cu ochii la paginile din fața ei.

— Spune-mi, Ellie, care e cel mai rău lucru care ți s-a întâmplat vreodată? o întrebă întorcându-se spre ea fără să clipească. Întrucât fata ridică din umeri, insistă: Care? Ca atunci când îți moare hamsterul? Ceva asemănător?

— N-am avut niciodată un hamster.

— Ha, poate chiar asta. Poate lipsa unui hamster e cel mai rău lucru care ți s-a întâmplat până acum?

— Nu mi-am dorit niciodată cu adevărat unul, răspunse Ellie strângând din nou din umeri.

— Bine, atunci, ce ți-ai dorit? Ce ți-ai dorit la un moment dat cu adevărat şi nu ți s-a permis să ai?

În fundal se auzeau televizorul din bucătărie, aspiratorul folosit de mama ei la etaj şi vocea Hannei, care vorbea la telefon. Familia ei îşi vedea cuminte de treabă şi nu purta discuții bizare, despre hamsteri, cu meditatoarea de matematică.

— Nimic, chiar nimic. Nu mi-am dorit decât lucruri obişnuite: bani, haine…

— N-ai vrut niciodată un câine?

— Nu.

Noelle oftă şi trase paginile cu tema mai aproape.

— Ei bine, înseamnă că eşti o fată foarte norocoasă. Chiar eşti. Sper să apreciezi întotdeauna şansa asta a ta.

Ellie o aprobă din cap.

— Aşa să faci, continuă profesoara. Pentru că atunci când vei ajunge la vârsta mea, vei descoperi că-ți doreşti o grămadă de chestii, vei vedea cum alții le obțin şi-ți vei spune: „Hei, acum e rândul meu”. Da, sigur… Atunci, îți vei vedea dorințele dispărând în amurg. Şi nu vei putea face nimic ca să schimbi lucrurile. Absolut nimic.

După un lung moment de tăcere grea, Noelle îşi puse ochelarii pe nas şi se aplecă, în sfârşit, asupra temelor.

— Bun, hai să vedem ce-a făcut săptămâna asta eleva mea cea mai silitoare.

— Spune-mi, Ellie, care sunt speranțele şi visurile tale?

Ellie gemu în sinea ei. Noelle Donnelly era iarăşi într-una dintre fazele acelea.

— Vreau să iau note mari la examenele de final de liceu şi să ajung la o universitate cu adevărat bună.

Noelle oftă şi-şi dădu ochii peste cap.

— Ce se întâmplă cu voi, tinerii? Ce mai e şi *obsesia* asta cu universitatea? Să vezi cum a cântat fanfara când am intrat eu la Trinity! Mare şmecherie! Maică-mea turuia ca o moară neferecată, nu se putea abţine să nu spună lumii întregi. Fiica ei, unica ei fiică, la Trinity! Şi? Uită-te la mine acum. Cred că sunt cel mai sărac om din câţi cunosc.

Ellie zâmbi jenată, întrebându-se ce-ar fi trebuit să răspundă.

— Nu, viaţa înseamnă mai mult decât universitatea, domnişoară Fetiţă Minune. Viaţa nu se reduce la certificate de absolvire, diplome şi calificări. Am atâtea, de nu ştiu ce să mai fac cu ele. Şi? Iată-mă aici, în căsuţa voastră adorabilă, sorbind din excelentul vostru ceai Earl Grey şi plătită cu doi sfanţi ca să-ţi bag în cap ştiinţa mea. După care, mă duc acasă, adică la nimic. La *nimic,* îţi jur.

Oftă din nou, îşi aranjă ochelarii, îşi luă privirea de la ea şi începu lecţia.

— Aş vrea să oprim meditaţiile, îi mărturisi Ellie mamei sale, aflată în bucătărie, imediat după plecarea profesoarei.

Laurel se întoarse de la chiuvetă şi o privi pătrunzător.

— Cum? De ce?

Ellie se gândi o clipă cum ar fi fost să spună adevărul. Se gândi să spună chiar aşa: „Mă sperie, îmi povesteşte nişte chestii ciudate. Nu vreau să mai rămân singură cu ea câte o oră întreagă, săptămânal”. Cât îşi dorea să fi spus atunci adevărul! Poate că dacă ar fi făcut-o, mama ei ar fi rezolvat în linişte situaţia şi totul ar fi fost diferit. Dar, dintr-un motiv oarecare, n-o făcu. Poate îşi închipuia că mamei i s-ar fi părut o greşeală să oprească meditaţiile chiar înainte de examen, dintr-un motiv atât de prostesc. Sau poate că nu voia să-i creeze necazuri lui Noelle, se temea ca *situaţia* să nu degenereze. Indiferent de explicaţie, răspunse:

— Sincer, cred că nu mai am ce învăţa de la Noelle. Am toate caietele de exerciţii pe care mi le-a adus. Pot continua să mă pregătesc de una singură. Şi facem şi economie. Îşi lipi pe chip un zâmbet încrezător şi aşteptă.

— În fine, mi se pare ciudat, când mâine-poimâine sunt examenele…

— Tocmai. Cred că m-aş putea dedica acum şi altor subiecte. Geografia, de exemplu. Chiar mi-ar prinde bine nişte ore suplimentare de geografie.

Era o minciună sută la sută. Ellie se descurca foarte bine la toate materiile, iar o oră în plus de studiu pe săptămână n-ar fi produs nicio

diferență. Dar își păstră zâmbetul acela la care știa că mama ei nu putea rezista şi tăcu, lăsând cererea suspendată între ele.

— Ce să spun, tu ştii mai bine, draga mea.

Ellie aprobă din cap încurajator, în timp ce la suprafața conştiinței încă mai vibra ecoul cuvintelor amare ale lui Noelle, mirosul de mâncare şi de păr murdar, dispoziția schimbătoare şi întrebările nepotrivite.

— Eşti sigură? Ar fi bine dacă am scăpa de cheltuiala asta, îi zise mama ei.

— Sunt sigură. Sigură, repetă ea uşurată.

— Bine, îi spuse Laurel deschizând frigiderul, scoțând un borcan de sos bolognez şi închizându-l la loc. O sun mâine ca să-i spun.

— Super! exclamă Ellie suspect de fericită, simțind cum i se ridica de pe suflet o greutate stranie, murdară. Îți mulțumesc, mamă.

8

Poliţistul în civil care o primi pe Laurel era tânăr şi palid, avea mâinile umede şi părea nervos. O îndreptă către o cameră de interogatoriu.

— Vă mulţumesc că aţi venit, începu, de parcă i-ar fi lăsat de ales, de parcă ar fi putut spune: „Scuze, dar am o grămadă de treburi astăzi, ce-ar fi dacă am lăsa-o pe săptămâna viitoare?”

Cineva se duse să-i aducă un pahar de apă, apoi, după câteva secunde, uşa se deschise din nou şi în prag apăru Paul.

Paul. Sigur că da, Paul. Uitase complet de el. Se purtase de parcă ea era singura implicată în toată povestea asta. Evident, cineva de la secţia de poliţie îşi amintise de existenţa lui. Bărbatul pătrunse în cameră, cu părul argintiu fluturând, cu costumul lui şifonat şi cu mirosul uscat al City-ului impregnat în piele. O strânse uşor de umăr când trecu pe lângă ea, dar Laurel nu se simţi în stare să se întoarcă să-l salute; tot ce putu face fu să schiţeze un zâmbet, mai mult pentru străinii care erau de faţă.

Ferindu-şi cravata cu mâna, se lăsă în scaunul de lângă ea. Cineva le aduse ceai de la automat. Ceaiul o enerva. Paul o enerva.

— Am cercetat un loc de lângă Dover, începu detectivul pe nume Dane. Ne-a chemat un tip care îşi plimba câinele. Terierul lui dezgropase un bagaj.

Un bagaj. Laurel clătină din cap furioasă. Un bagaj nu era un corp.

Dane scoase dintr-un plic tare un teanc de fotografii de douăzeci şi cinci pe douăzeci de centimetri. Le împinse pe masă în faţa celor doi.

— Recunoaşteţi vreunul dintre aceste obiecte?

Laurel trase fotografiile mai aproape.

Era rucsacul lui Ellie. Cel pe care şi-l aruncase peste umăr când plecase la bibliotecă în urmă cu atâţia ani. Se vedea perfect micul logo roşu care jucase un rol central în semnalmentele poliţiei. Practic, era singurul element distinctiv pe care-l avusese asupra ei în acea zi.

A doua imagine înfăţişa un tricou negru, larg, la baza gâtului, cu mâneci scurte căzute. Pe eticheta dinăuntru scria „New Look”. Îl purta băgat doar pe jumătate în pantaloni, în partea din faţă.

A treia poză era cea a unui sutien: gri, cu bulinuţe, marca Atmosphere.

În a patra se vedea clar o pereche de blugi deschişi la culoare de la Top Shop.

A cincea fotografie avea în centru o pereche de pantofi de sport uzaţi.

A şasea, un hanorac negru cu canalul şiretului de la glugă alb. Pe etichetă se distingea „Next”.

În a şaptea poziție era un set de chei. Brelocul era o bufniță de plastic ai cărei ochi se aprindeau când apăsai pe un buton.

A opta fotografie arăta un teanc de caiete de exerciții şi manuale, înverzite şi umflate de umezeală.

A noua prezenta un penar: cu puncte mici, negre şi roşii, plin de pixuri şi creioane.

În cea de-a zecea poză trona un *protège-slip* mototolit, singuratic, obscen.

A unsprezecea era dedicată unei mici poşete de piele, din petice roşii, cu fermoar pe trei părți şi un pompon roşu agățat de acesta.

A douăsprezecea fotografie conținea un laptop mic, demodat şi aparent deteriorat.

Ultima înfățişa un paşaport.

Trase fotografia încă şi mai aproape, iar Paul se aplecă şi el s-o studieze.

Un paşaport?

Ellie nu-şi luase paşaportul cu ea. Laurel încă îl avea, la loc sigur. Îl mai scotea din când în când din cutia cu amintiri ca să mai vadă chipul spectral al fiicei sale, meditând la călătoriile pe care n-avea să le mai întreprindă niciodată.

Dintr-odată, analizând mai atent imaginea din fața ei, îşi dădu seama că nu era paşaportul lui Ellie. Era al Hannei.

— Nu înțeleg, îngăimă. E paşaportul fiicei mele mai mari. Credeam că l-a pierdut pe undeva. Se concentră din nou asupra fotografiei, zgâriindu-i marginile cu unghia. Dar… de fapt, e aici… în rucsacul lui Ellie. Unde l-ați găsit?

— Într-o zonă împădurită, nu departe de portul de feriboturi, îi răspunse Dane. Presupunem că intenționa să meargă în Europa, având în vedere paşaportul.

Laurel simți un val de indignare, de furie. Căutau dovezi care să le susțină vechea teorie că fata ei fugise de acasă.

— Dar în bagajul ei sunt doar lucrurile cu care a plecat de acasă când avea cincisprezece ani. Vreți să spuneți că şi-a luat aceleaşi lucruri cu ea şi când a încercat să iasă din țară? După atâția ani? Nu vedeți că n-are niciun sens?

Dane o privi cu înțelegere.

— Am analizat hainele. Sunt purtate intens.

Laurel simţi cum i se strânge pieptul imaginându-şi-o pe fiica ei perfectă, întotdeauna impecabil de curată, atât de proaspătă şi de parfumată, bântuind în aceleaşi haine ani de zile.

— Unde… unde este? Unde este Ellie?

— Încă o căutăm.

Simţea privirea lui Paul aţintită asupra ei şi ştia că bărbatul avea nevoie de ajutor ca să digere toate informaţiile, dar nu-i putea întâlni ochii. Nu voia să-i acorde nimic din ceea ce acum nu mai era al lui.

— Ştiţi, casa ne-a fost spartă la câţiva ani după dispariţie, spuse în cele din urmă. După cum le-am zis atunci poliţiştilor, am presupus că fusese chiar Ellie. Lucrurile care lipseau, faptul că intrarea nu fusese forţată… Se certă în sinea ei că evoca impresii nesusţinute de dovezi. Probabil că atunci a luat paşaportul Hannei. Altă soluţie nu văd…

Se cutremură. Era oare posibil ca poliţia să fi avut dreptate încă de la început? Că fiica ei fugise de acasă? Că îşi planificase evadarea?

Dar de unde să evadeze? Unde să se ducă? De ce?

În momentul acela se deschise uşa şi un alt poliţist păşi în mica încăpere. Se apropie de Dane şi îi şopti ceva la ureche. Ambii bărbaţi îşi aţintiră privirile spre Laurel şi Paul. Apoi, Dane îşi îndreptă brusc spatele, îşi aranjă cravata şi anunţă:

— S-au găsit şi resturi umane.

Îi căută instantaneu mâna lui Paul şi i-o strânse până simţi că-i pârâiau oasele.

9

ATUNCI

— Ce facem vara asta?

— Nimic, îi răspunse Theo întorcându-şi capul din poala ei. Hai să nu facem absolut nimic.

Ellie îşi lăsă deoparte cartea şi îl mângâie pe obraz.

— Nici gând, vreau să fac *totul.* Iar asta nu înseamnă doar să învăț şi să repet. Vreau să mă dau cu parapanta. Ce zici? Vrei să mergem să ne dăm cu parapanta?

— Planul tău pentru vacanța de vară este *să mori?* se hlizi Theo. Eşti cam ciudată.

Ellie îl împunse uşor cu pumnul în obraz.

— Nu sunt ciudată, vreau să zbor.

— Pe bune?

— Da, pe bune. Ah, mama zice că putem folosi ferma lui Buni pentru câteva zile, dacă vrem.

Theo îi zâmbi fericit.

— Serios? Doar noi doi?

— Putem aduce şi câțiva prieteni.

— Sau, mai bine, *doar noi,* rectifică băiatul râzând jucăuş.

Ellie începu să râdă şi ea.

— Da, cred că e mai bine aşa.

Era luna mai, într-o sâmbătă după-amiaza. Până la GCSE nu mai rămăsese decât o săptămână. Stăteau în camera lui Ellie, luaseră o pauză de la învățat. Soarele strălucea sus pe cer. Teddy Bear, motanul, torcea lângă ei şi atmosfera era plină de polen şi de speranță. Mama lui Ellie obişnuia să spună că luna mai e pentru vară ca noaptea de vineri pentru weekend: toate lucrurile bune sunt în fața ta, luminoase şi strălucitoare, aşteptând să fie trăite. Ellie le auzea strigând-o de dincolo de tunelul întunecos al examenelor. Putea simți nopțile calde şi zilele lungi, bucuria de a nu avea nimic de făcut. Se gândi la toate lucrurile pe care le-ar fi putut face după încheierea acestui capitol din viața ei, la toate cărțile pe care le-ar fi putut citi, la toate picnicurile pe care le-ar fi mâncat, la excursiile la bâlci, la

vacanțe şi la petreceri. Simți că i se tăia respirația. Perspectiva aceasta o copleşea, îi făcea stomacul să se strângă şi inima să-i bată mai tare.

10

Investigația făcută de poliție după furtul care avusese loc cu ani în urmă acasă la Laurel nu produsese niciun rezultat. Nu găsiseră niciun fel de amprente suspecte, iar înregistrările camerelor pe durata celor două ore cât Laurel lipsise de acasă nu conțineau nicio imagine care să corespundă descrierii lui Ellie sau oricărei alte adolescente. „Hoțul” luase un laptop vechi, un telefon mobil pe care Paul nu-l mai folosea de ani de zile, nişte bani pe care Laurel îi ținea ascunşi, pentru zile negre, într-un sertar de lenjerie, o pereche de sfeşnice art déco din argint, cadou de nuntă de la nişte prieteni bogați cu care se răciseră între timp, şi un chec făcut de Hanna cu o zi înainte şi care aştepta să fie pus la congelator.

„Hoțul” nici nu se atinsese de bijuteriile lui Laurel – inclusiv de inelele ei de logodnă şi de căsătorie, pe care nu le mai purta de câteva luni şi care erau puse la vedere, pe o comodă din dormitorul ei. Nu luaseră nici Mac-ul, care era mai nou şi, fără îndoială, mai scump decât vechiul laptop, şi nici cărțile de credit, pe care le păstra într-un sertar din bucătărie, ca să nu-i fie furate dacă ar fi fost jefuită pe stradă.

— Poate că n-au mai avut timp, spusese unul dintre ofițerii care se prezentase la uşă după numai zece minute de când sunase. Sau poate că lucrau pentru cineva şi atunci au luat numai lucrurile comandate.

— E ciudat, îi răspunsese Laurel, cu brațele înfăşurate strâns în dreptul pieptului. Am impresia că… nu ştiu… fiica mea a dispărut de acasă în urmă cu patru ani. Îi privise direct în ochi pe oamenii legii, fără milă: Ellie Mack. Vă mai amintiți?

Cei doi agenți schimbaseră o privire scurtă şi îşi îndreptaseră din nou atenția către ea.

— O pot simți, continuase Laurel, pe deplin conştientă şi fără să-i pese că vorbea ca o nebună. Când am intrat în casă, mi-am simțit fiica.

— Lipseşte ceva de-al ei? întrebase unul dintre polițişti după o nouă consultare din ochi cu colegul său.

Laurel clătinase din cap, apoi dăduse din umeri.

— Nu cred. Am fost în camera ei şi totul era la fel.

Urmase un moment de tăcere jenantă, cei doi polițişti foindu-se de pe un picior pe altul.

— N-am găsit nicio fereastră spartă sau uşă forţată. Cum a avut acces intrusul?

— Nu ştiu, le răspunsese clipind încet.

— Vreo fereastră lăsată deschisă?

— Nu, eu… Nici nu se gândise la asta. Nu cred…

— Vi se întâmplă să lăsaţi o cheie ascunsă pe undeva, pe afară?

— Nu. Niciodată.

— Poate la un vecin de încredere sau la un prieten?

— Nu. Nu. Numai noi avem chei. Eu, soţul meu şi copiii noştri. Imediat ce rostise ultimele cuvinte, pulsul i se accelerase şi palmele i se umeziseră de emoţie. Ellie, murmurase. Ellie avea o cheie când a dispărut. O ţinea în rucsac. Dacă…

Cei doi agenţi o priveau impasibili.

— Dacă s-a întors de pe unde o fi? gândise ea cu voce tare. Poate că era disperată? Aşa s-ar explica de ce nu lipsesc decât lucruri care nu ne mai trebuiau. Ştia că nu puteam suporta acele sfeşnice de argint. De câte ori le vedeam îmi promiteam să le duc la o consignaţie de antichităţi, gândindu-mă că o să iau nişte bani frumoşi pe ele. Şi checul!

— Checul?

— Da, pe blatul din bucătărie era un chec cu ciocolată făcut de fiica mea. De cealaltă fiică. Înţelegeţi ce vreau să spun? Ce fel de hoţ ar lua un chec cu ciocolată?

— Un hoţ flămând?

— Nu, răspunsese rapid Laurel, a cărei teorie se consolida progresiv într-o certitudine. Nu. Ellie. Ellie ar fi luat checul. Îi plăcea la nebunie reţeta pe care o făcea Hanna. Era prăjitura ei preferată. Era… se oprise.

Avansa prea repede şi risca să-i deruteze pe oamenii care veniseră s-o ajute.

Vecinii nu văzuseră nimic ieşit din comun. Cei mai mulţi dintre ei nici nu erau acasă în momentul comiterii faptei. Niciunul dintre bunurile furate nu fusese recuperat. Aici se oprea totul. Încă o pistă înfundată, încă un episod neexplicat în viaţa lui Laurel.

Ani de zile nu se îndepărtase de casă, în ideea că Ellie s-ar fi putut întoarce la un moment dat. Ani de zile adulmeca aerul din interior când se întorcea din scurtele escapade în oraş, căutând mirosul fiicei sale pierdute. Cândva, în acea perioadă, pierduse contactul cu ceilalţi doi copii. Nu mai avea nimic să le ofere, iar ei se săturaseră să aştepte.

Apoi, în urmă cu trei ani, se resemnase, în sfârşit, că Ellie n-avea să se mai întoarcă acasă. Acceptase ideea că incidentul fusese o simplă spargere şi că trebuia să meargă mai departe, s-o ia de la capăt, să schimbe locul. În urmă cu trei ani ieşise pentru ultima dată, cu spatele, din camera fiicei ei şi trăsese uşa cu atâta grijă, încât sunetul înfundat al clanţei aproape că o ucisese.

De trei ani şi-o scosese pe Ellie din cap, pe cât era posibil. Se înhămase la o nouă rutină de viaţă, strâmtă şi aspră ca o cămaşă de forţă. Timp de trei ani îşi sufocase nebunia. O ţinuse numai pentru ea, n-o împărtăşise nimănui.

Acum, nebunia se întorsese.

Se sui în maşină, pe care o lăsase parcată lângă secţia de poliţie, şi se opri o clipă înainte să bage în marşarier, forţându-se să ascundă nebunia la loc, să o aspire pe cât de adânc putea.

În secunda următoare însă, în faţa ochilor îi apărură oasele fiicei sale, ridicate poate chiar în momentul acela de mâini străine, cu mănuşi de cauciuc, şi vârâte în saci de plastic, iar nebunia izbucni cu toată forţa în tăcerea maşinii ca un urlet înfiorător, în timp ce pumnii îi izbeau volanul o dată, de două, de trei ori; până pierdu şirul.

Îl văzu pe Paul îndreptându-se către maşina lui, cu figura pleoştită, cu umerii lăsaţi. Îl văzu privind-o, şocat de furia ei năprasnică, şi schimbând direcţia, venind spre ea. Băgă în viteză şi se îndepărtă cât putu de repede.

11

ATUNCI

De la ultima lecție, Ellie nu se gândise prea mult la Noelle Donnelly.

Mama îi povestise că profesoara reacționase cam înțepat, reproşându-i că nu fusese anunțată mai din timp, ca să-şi poată găsi alt elev, că acum avea o fereastră de acoperit şi că nu-i era uşor, bla, bla, bla. Ellie spusese că-i părea rău, dar mama ei respinsese orice regrete cu un gest scurt:

— Stai liniştită. Am impresia că e exact genul ăla de ființă bolnavă de mania persecuției. Se descurcă ea. Sunt sigură că se vor găsi nişte părinți panicați care să-i dea de lucru.

Ellie se calmase şi îşi mutase gândul de la Noelle Donnelly către alte chestiuni mult mai presante.

Atât de bine reuşise s-o uite, încât îi luase ceva timp s-o recunoască atunci când o văzuse pe stradă în acea dimineață de joi, în luna mai, pe când era în vacanță. Se îndrepta către bibliotecă. La sora ei venise o prietenă care râdea enervant, dar absolut enervant de tare, aşa că simțise nevoia de linişte şi găsise o carte despre azilurile pentru săraci din secolul al nouăsprezecelea.

Pe scurt, ar fi putut să dea foarte uşor vina pe prietena surorii ei pentru faptul că se aflase pe acea stradă în acel moment precis, dar chiar nu voia s-o facă. Jocul de-a responsabilitatea poate deveni obositor. Jocul de-a responsabilitatea te poate face să-ți pierzi mințile… Atâtea variabile şi rezultate intermediare, fiecare curs principal separându-se într-o mie de poteci de fiecare dată când faci o alegere fără să te gândeşti la consecințe, într-o călătorie din care n-ai nicio şansă să te mai întorci.

Chipul lui Noelle se boți într-un zâmbet complicat când o văzu pe Ellie. Fata se luptă cu propria-i memorie pentru o fracțiune de secundă, accesă informația necesară şi reuşi să-şi formeze un zâmbet de răspuns.

— Eleva mea cea mai bună! exclamă Noelle.

— Bună!

— Cum merge?

— Totul în regulă! Excelent! Chiar mă descurc foarte bine la matematică!

— Oh, mă bucur! Femeia purta o haină impermeabilă kaki-verzuie, deşi prognoza indica o vreme uscată, călduroasă. Părul roşu nu mai era prins în

coadă, ci fixat în părți cu agrafe din baga. Purta o pereche de pantofi de sport ieftini şi avea agățată de umăr o sacoşă crem de pânză. Eşti gata pentru ziua cea mare?

— Da, fără doar şi poate, răspunse Ellie repede, temându-se să nu fie apostrofată pentru întreruperea meditațiilor.

— E marți, nu?

— Da. La zece dimineața. Apoi, săptămâna viitoare, al doilea examen.

Noelle aprobă din cap fără s-o slăbească din ochi.

— Ştii ceva, mi-am adus aminte de un caiet cu exerciții pe care îl utilizez cu ceilalți elevi. Am auzit prin *telefonul fără fir* că sunt excelente, aproape identice cu cele de la examenul de anul ăsta. Dacă vrei, pot să-ți dau un exemplar.

„NU!" îşi auzi Ellie o părticică din conştiință urlând. „NU. NU AM NEVOIE DE EXERCIȚIILE TALE." Dar Ellie cea din realitatea imediată, cea care dorea să-şi petreacă vacanța de vară dându-se cu parapanta şi pierzându-şi virginitatea, care voia să mănânce o pizza diseară şi abia aştepta să-şi vadă iubitul a doua zi de dimineață, *acea* Ellie se trezi spunând:

— Da, sigur. Ar fi foarte bine.

— Stai să mă gândesc, zise Noelle atingându-şi buzele cu vârful degetului. Ți l-aş putea lăsa acasă astă-seară, o să trec prin zonă mai târziu.

— Excelent.

— Sau… am o idee chiar mai bună – se uită la ceas, apoi rapid în spate – eu stau chiar aici. Arătă cu degetul spre o stradă secundară. La numai patru case distanță. Ce-ar fi să trecem să-ți dau caietul chiar acum? Nu durează decât zece secunde.

Era o dimineață agitată. Oamenii treceau tot timpul pe lângă ele, în ambele sensuri. Ellie se gândise la ei după aceea, întrebându-se dacă observaseră ceva ciudat, dacă în memoria vreunuia încă mai adăsta imaginea unui fete cu rucsac, îmbrăcată cu tricou negru şi blugi, stând de vorbă cu o femeie în impermeabil kaki care avea o sacoşă de pânză crem pe umăr. Îşi imaginase cum ar fi arătat reconstituirea acelui episod pentru emisiunea *Crimewatch.* Pe cine ar fi distribuit producătorii în rolul ei? Pe Hanna, cel mai probabil. Erau cam de aceeaşi înălțime. Iar o polițistă roşcată, vârâtă într-un impermeabil verzui urât, ar fi jucat rolul lui Noelle.

„Vă aflați acolo?" ar fi întrebat Nick Robinson îngustându-şi ochii inchizitorial spre cameră. „Vă aflați acolo în acea dimineață de mai, pe

douăzeci şi şase mai, ca să fim precişi? Ați văzut o femeie între două vârste stând de vorbă cu Ellie Mack? Erau chiar lângă magazinul de caritate al Crucii Roşii de pe Stroud Green Road, Era în jur de unsprezece fără un sfert. Poate vă amintiți vremea din ziua aceea, căci o serie de furtuni electrice îşi făceau de cap deasupra Londrei. Ați văzut-o pe femeie deplasându-se, împreună cu Ellie Mack, spre Harlow Road?" În acest moment, imaginea s-ar fi modificat şi ar fi arătat nişte înregistrări făcute de camerele de pe stradă, pline de purici, cu Ellie şi Noelle înaintând pe Stroud Green Road – Ellie ar fi părut mică şi vulnerabilă, dispărând ca o tâmpită desăvârşită după ultimul colț, în întâmpinarea destinului. „Vă rog", ar fi insistat Nick, „dacă vă amintiți ceva, orice vi s-ar fi părut suspect în acea dimineață, dacă ați văzut-o pe Ellie Mack pe Harlow Road, vă rog să ne sunați. Suntem gata să preluăm apelurile dumneavoastră."

Dar nimeni n-o văzuse pe Ellie în dimineața aceea. Nimeni nu observase discuția ei cu o femeie roşcată. Nimeni n-o văzuse îndreptându-se spre Harlow Road. Nimeni n-o văzuse pe Noelle Donnelly descuind uşa unei căsuțe dărăpănate cu un cireş înflorit în față şi nimeni n-o auzise pe Noelle îndemnând-o: „Hai, intră". Nimeni n-o văzuse pe fată intrând în casă şi nimeni nu văzuse uşa închizându-se în spatele ei.

12

Paul şi Laurel îngropară rămăşiţele parţiale ale fiicei lor într-o dimineaţă însorită de pe finalul unei veri indiene leneşe. Îi înmormântară ambele femururi, tibiile şi cea mai mare parte din craniu.

Conform raportului stabilit de legişti, fiica ei fusese lovită de o maşină, târâtă pe o distanţă apreciabilă prin pădure, acoperită cu pământ într-o groapă puţin adâncă şi lăsată în voia animalelor sălbatice, care îi răspândiseră oasele prin pădure. Câinii scotociseră zile în şir prin desişurile pe unde fusese găsită, căutând şi alte bucăţi din fiica lor, fără succes.

Poliţia perie evidenţele atelierelor de reparaţii auto locale, încercând să găsească maşini cu avarii care să corespundă accidentului. Răspândiră fluturaşi prin satele înconjurătoare, întrebând dacă cineva îşi amintea de o tânără cu un rucsac bleumarin care făcea autostopul sau călătorea cu autobuzul; poate s-a cazat la hostelul dumneavoastră sau la dumneavoastră acasă, poate că aţi găsit-o dormind sub cerul liber, recunoaşteţi acest chip, această fată de cincisprezece ani, sau poate această imagine generată de computer a unei femei de douăzeci şi cinci de ani? Fură puse în circulaţie şi fotografii cu cele două sfeşnice primite de Laurel la nuntă. Le vindea cineva, le văzuse cineva, le cumpărase? Nimeni nu văzuse nimic, nimeni nu ştia nimic. Totul se opri după trei luni de cercetări intense.

Acum, Ellie era moartă. Această posibilitate nu mai exista. Familia ei era distrusă. Nu mai exista speranţă. Nu mai exista nimic.

Până într-o zi, la o lună după înmormântarea lui Ellie, când Laurel îl întâlni pe Floyd.

PARTEA A DOUA

13

Laurel îi întinde o monedă de două lire sterline tinerei care a spălat-o pe cap.

— Mulțumesc, Dora, îi spune însoțindu-și gestul de un zâmbet amabil.

Îi dă apoi o hârtie de cinci lire coafezei.

— Mulțumesc, Tania. Arată foarte bine. Îți mulțumesc din suflet.

Înainte să iasă își admiră încă o dată imaginea în oglinda înaltă cât peretele. Părul blond îi atârnă pe umeri, strălucitor și unduios. Părul ei nu trădează nimic din ceea ce se petrece sub el. Dacă ar putea plăti pe cineva din Stroud Green cu optzeci de lire să-i înfoaie și să-i învioreze psihicul, ar face-o fără nicio ezitare. Și ar lăsa un bacșiș mult mai mare.

Afară o întâmpină o după-amiază de toamnă cu vânt. Părul i se învârtejește în jurul capului, ușor ca mătasea. E târziu, îi este foame. Hotărând că nu mai poate aștepta până ajunge acasă, intră într-o cafenea aflată la câțiva pași de salonul de coafură și își comandă un sendviș fierbinte cu brânză și un cappuccino fără cofeină. Mănâncă repede, și brânza topită țâșnește din chiflă în șiroaie incontrolabile, scurgându-i-se pe bărbie. Începe să se șteargă de zor cu un șervețel, când pe ușă își face apariția un bărbat.

De înălțime medie, nici prea gras, nici prea slab, în jur de cincizeci de ani. Are părul tuns scurt, gri pe la tâmple, mai rar și mai brunet spre creștet. Poartă o pereche de blugi de calitate, un tricou drăguț, pantofi cu șireturi și ochelari cu ramă de baga: genul de ținută pe care ar arbora-o Paul. Și, indiferent de sentimentele pe care le mai nutrește față de el – teribil de contradictorii și de confuze – se vede obligată să admită că întotdeauna arată foarte bine.

Descoperă cu surprindere că aproape că-l admiră pe bărbatul din prag. Are ceva special: mersul ușor clătinat, plus – ar îndrăzni s-o spună? – o strălucire misterioasă în ochi. Îl privește așezându-se la coadă, aprofundând analiza: abdomen plat, dar moale, mâini frumoase, o ureche puțin mai mare decât cealaltă. Nu este un bărbat chipeș în sensul tradițional al cuvântului, dar are aerul unuia care a acceptat de mult, cu înțelepciune, că fizicul nu-l ajută prea tare și că e preferabil să-și scoată în evidență personalitatea.

Își comandă – vorbind cu un accent greu de depistat, american, probabil, sau de străin care a învățat engleza de la americani – o felie de prăjitură cu

morcov şi o cafea neagră pe care le duce la o masă de lângă a ei. Laurel simte cum i se taie respirația. El nu pare să-i fi sesizat privirea insistentă, dar, cu toate că localul e aproape gol, a ales să se plaseze în apropierea ei. Intră în panică, gândindu-se că poate într-un mod misterios, subconştient, i-a atras atenția. Nu vrea să atragă atenția nimănui, cu atât mai puțin a acestui străin.

Stau aşa, unul lângă celălalt, câteva minute bune. El nu se uită la ea, dar Laurel simte că este urmărită cu intensitate. Bărbatul emană o vibrație perceptibilă în timp ce se joacă cu telefonul. Laurel termină fără grabă ultimele îmbucături din sendvişul cu brânză.

După o vreme, începe să-şi spună că poate imaginația îi joacă feste. Îşi bea cafeaua şi dă să iasă.

— Ce păr frumos ai! aude brusc din spate.

— Oh! reuşeşte să îngaime, întorcându-se şocată.

— Chiar foarte frumos.

— Mulțumesc. Îşi duce mâna la cap, fără să-şi dea seama. Tocmai am fost la coafor, de obicei arată mai rău.

— Ai încercat vreodată prăjitura cu morcov? o întreabă străinul zâmbind.

Neagă din cap.

— E foarte bună. Vrei să guşti?

— Nu, îți mulțumesc, eu… râde fâstâcită.

— Nu te teme. Uite, am o linguriță curată. Ia, te rog… nu voi reuşi niciodată s-o termin singur.

O rază de soare pătrunde chiar în acea clipă în local, strălucitoare ca o torță. Se intersectează cu lingurița într-un şuvoi de sclipiri. În marginea prăjiturii portocalii se văd dârele furculiței folosite de el. Sunt învăluiți într-o stranie atmosferă de intimitate, iar Laurel luptă din greu cu reacția instinctivă de a-şi lua tălpăşița. Examinând însă jocul razelor de soare pe argintiul linguriței, percepe o căldură interioară crescândă. Ceva ce seamănă cu speranța.

O ridică şi ia o mică parte dintr-o latură neatinsă.

Numele lui este Floyd. Floyd Dunn.

— Mă bucur să te cunosc, Laurel Mack, îi spune întinzându-i mâna.

Are o strângere fermă şi caldă.

— De unde provine accentul tău? îl întreabă trăgându-şi scaunul mai aproape de masă şi simțind cum soarele îi încălzeşte ceafa.

— Ah, exclamă bărbatul ştergându-se la gură cu un şervețel. Întrebarea mai bună ar fi de unde nu *provine* accentul meu. Tata era un american foarte ambițios, care vâna slujbe bine plătite pe tot mapamondul. Patru ani în Statele Unite. Doi în Canada. Încă patru în Statele Unite. Patru în Germania. Un an în Singapore, apoi trei în Marea Britanie. Părinții mei s-au întors în America, eu am ales să rămân aici.

— Aşadar, eşti de multă vreme aici?

— Trăiesc aici de – strânse din ochi de la efortul de concentrare – de treizeci şi şapte de ani. Am paşaport britanic, copiii mei au cetățenie britanică, am o fostă soție englezoaică, ascult *The Archers,* sunt pe deplin asimilat.

El zâmbeşte şi ea râde.

Cu ochii minții, Laurel face un pas înapoi: iat-o într-o cafenea, în mijlocul unei după-amiezi oarecare, vorbind cu un străin şi râzând la poantele lui. Cum de se întâmplă aşa ceva? De ce tocmai azi, din sutele de zile care au trecut de la dispariția lui Ellie? Asta înseamnă resemnarea? De asta ai parte când reuşeşti, în sfârşit, să-ți înmormântezi copilul?

— Spune-mi despre tine, stai pe-aici, prin cartier? o întreabă.

— Nu. De fapt, locuiesc în Barnet. Până acum câțiva ani, e drept, stăteam nu departe de aici. De aceea încă mai vin la acelaşi coafor, îi explică, făcând un semn din cap spre salonul aflat la câțiva paşi. Sufăr de un fel de fobie, nu suport să las pe altcineva să mi se atingă de podoaba capilară, aşa că vin aici lună de lună.

— Ei bine – bărbatul îi examinează din nou părul –, mie mi se pare că merită efortul.

Tonul lui sună ca al cuiva care vrea să flirteze, se gândeşte Laurel. Oare are de-a face cu un ciudat? Este ceva în neregulă cu el, ceva nelalocul lui? Îi scapă ei ceva? I s-au tocit instinctele de autoapărare? Poate că vrea s-o escrocheze, să o terorizeze sau – cine ştie? – să o răpească şi să o violeze, îşi spune străbătută de un frison. O fi nebun? O fi un om rău?

Îşi pune aceste întrebări ori de câte ori face cunoştință cu un străin, căci aşa e felul ei. N-a fost niciodată o persoană încrezătoare, nici înainte ca Ellie să dispară şi să fie găsită zece ani mai târziu sub un strat de noroi, în pădure. Paul se amuza să spună că mariajul lor era un proiect pe termen lung. Refuzase să-şi formalizeze relația până când Jake era deja măricel, temându-se că el avea să se răzgândească în ultima clipă şi s-o lase baltă în fața ofițerului de stare civilă. În ultima vreme e chiar şi mai suspicioasă,

deoarece a aflat pe propria piele că cel mai rău scenariu imaginabil nu e doar o posibilitate cu şanse extrem de reduse de materializare.

Cu toate acestea, nu vede nimic care să-i alerteze senzorii la acest bărbat cu părul şi ochii gri, cu pielea netedă şi pantofi frumoşi. Cu excepția faptului că s-a oprit să stea de vorbă cu ea. Îi mulțumeşte pentru complimentul referitor la păr şi îşi împinge scaunul în spate, ca şi cum ar vrea să se ridice şi să plece, de fapt sperând ca el s-o invite să mai rămână.

— Trebuie să pleci? o întreabă.

— Cred că da, îi răspunde încercând să-şi găsească o scuză convenabilă. Mă duc să mă întâlnesc cu fiica mea.

Evident, e o minciună. Nu se întâlneşte niciodată în oraş cu fiica ei.

— Ah, ai o fiică?

— Da. Şi un fiu.

— Unul din fiecare, glumeşte bărbatul.

— Da, îi răspunde simțind o strângere de inimă, da, un băiat şi o fată.

— Eu am două fete.

Dă din cap şi îşi aranjează geanta pe umăr.

— Ce vârste au?

— Una are douăzeci şi unu de ani, iar cealaltă numai nouă.

— Locuiesc cu tine?

— Cea de nouă ani, da. Cea de douăzeci şi unu, cu mama ei.

— Oh, înțeleg…

— Da, e complicat, îi spune el zâmbind.

— Nu aşa e totul? îi zâmbeşte la rândul ei.

Dintr-odată, bărbatul rupe colțul unui ziar lăsat de vreun client pe o masă alăturată, scoase din buzunar un pix, notează un număr de telefon şi îi spune:

— Mi-a făcut mare plăcere să stăm de vorbă şi aş vrea să continuăm conversația. Ce-ar fi să mâncăm împreună într-o zi? Sună-mă.

Sună-mă.

Atât de simplu, atât de sigur pe el, atât de direct. Nici nu-şi poate imagina că există astfel de oameni.

Ia hârtiuța şi o împătureşte între degete.

— Da, cine ştie? Poate…

Bărbatul râde. Are o mulțime de plombe.

— „Poate” mi-e suficient deocamdată.

Laurel iese din cafenea cu paşi repezi, fără să se uite în urmă.

În seara aceea, face un lucru pe care nu l-a mai făcut niciodată în viața ei. Trece pe la Hanna fără să o anunțe. Pe chipul fiicei ei se aşterne o expresie compusă din nouăzeci la sută indignare şi zece la sută îngrijorare.

— Mami?

— Bună, draga mea.

Hanna priveşte peste umărul ei, de parcă acolo s-ar putea ascunde explicația vizitei inopinate.

— Eşti bine?

— Da, foarte bine. Eu doar… doar treceam prin zonă şi m-am gândit că nu ne-am mai văzut de multă vreme.

— Ne-am văzut duminică.

Hanna a trecut pe la ea ca să-i lase un laptop vechi, dar n-a intrat în casă.

— Da, ştiu, dar, vezi tu, n-a fost o întâlnire adevărată.

— Vrei să intri? o întreabă Hanna, schimbându-şi greutatea de pe un picior gol pe celălalt.

Poartă pantaloni de yoga şi un tricou alb strâmt, cu inscripția *Cheri pe* piept. Hannei nu i-a păsat niciodată de stil. Un costum negru de la Banana Republic pentru birou şi ceva ieftin şi comod pentru acasă, de mai mult n-are nevoie. Laurel habar n-are ce poartă fiica ei când iese seara în oraş, pentru că nu se văd niciodată seara.

— Vrei o ceaşcă de ceai?

— Cam târziu pentru mine.

Hanna dă ochii peste cap. Crede că mama ei exagerează cu sensibilitatea la cofeină doar ca s-o enerveze.

— Mă rog, eu o să-mi fac o cafea. Ce vrei să-ți aduc?

— Nimic. Stai liniştită. Nu vreau nimic.

Îşi priveşte fiica mişcându-se rapid prin bucătăria minusculă, deschizând şi închizând dulapuri, cu un limbaj al trupului atât de opac şi de controlat, încât se întreabă dacă a existat vreun moment de apropiere între ele.

— Unde ai fost? o întreabă Hanna dintr-odată.

— Pardon?

— Ziceai că eşti în trecere prin cartier…

— Ah, da, sigur. Am fost la coafor.

Fără voia ei îşi atinge părul din nou, simțind usturimea minciunii prin omisiune.

— Ți-a ieşit foarte bine.

— Ah, îți mulțumesc din suflet, draga mea. Pipăie colțul de ziar din buzunar, cu numărul şi numele Floyd mâzgălite pe ea, şi adaugă: Ştii, mi s-a întâmplat ceva ciudat…

Hanna îi aruncă instantaneu o privire îngrozită. Aşa face de fiecare dată când Laurel încearcă să pornească o discuție, indiferent de subiect, ca şi cum s-ar teme să nu fie atrasă într-o situație ce i-ar depăşi capacitatea de implicare emoțională.

— Un tip mi-a dat numărul lui de telefon şi m-a invitat la cină.

Privirea îngrozită a Hannei se transformă în oroare pură. Laurel ar da orice, ar face orice ca să nu fie nevoită să poarte această conversație cu ea, ci cu Ellie. Fiica ei cea mică ar fi râs, ar fi sărit în sus de bucurie, ar fi luat-o în brațe şi-ar fi învârtit-o în paşi de dans, i-ar fi spus că e *minunat* ce i s-a întâmplat, că e *incredibil,* că e *fantastic.* Şi ar fi făcut-o să se simtă astfel.

— Sigur că n-o să-l sun, stai liniştită. Dar gestul mi-a dat de gândit. M-a făcut să mă gândesc la noi, la noi toți, la alegerea noastră de a trăi ca nişte insule separate.

— Mda, bine.

În vocea Hannei se ascunde o notă acuzatoare.

— A trecut atâta vreme şi tot n-am găsit o modalitate să trăim din nou ca o familie. E ca şi cum am fi blocați. Blocați în ritmul zilei respective. Vreau să spun, uită-te la tine.

Ştie că şi-a ales greşit cuvintele chiar din clipa în care îi ies din gură.

— Ce? Ce-ai cu mine?

Hanna se ridică şi începe să-şi râcâie nervoasă cuticulele cu vârful unghiilor.

— Ei bine, eşti extraordinară, evident că eşti extraordinară. Sunt atât de mândră de tine, de munca grea pe care ai depus-o ca să ajungi unde ai ajuns. Dar nu te simți niciodată… unidimensională? Dacă stai să te gândeşti, n-ai nici măcar o pisică!

— Ce?! O pisică? Vorbeşti serios? Cum naiba să-mi iau o pisică? Uneori lipsesc de-acasă zile în şir. N-aş vedea-o aproape niciodată, n-aş putea să…

Laurel îi întinde mâna împăciuitor.

— Bine, gata, să lăsăm pisica. Era doar un exemplu, poate nu cel mai potrivit. Totuşi, în afara orelor pe care le petreci la birou, nu mai există nimic altceva în viața ta? O altă dimensiune? Un prieten? Un bărbat?

Fiica ei clipeşte rapid.

— De ce mă întrebi despre bărbați? Ştii foarte bine că n-am timp de ei. N-am timp pentru nimic altceva. N-am timp nici pentru conversații ca asta pe care o purtăm acum.

Laurel oftează şi se freacă pe ceafă.

— Am observat recent, când am venit să fac curat pe aici, că lipsiseşi de acasă peste noapte…

— Ah, şi te-ai gândit imediat că aş avea un iubit? o întreabă Hanna cu o strâmbătură, roşind vizibil.

— Da, de ce nu? Mi-am pus şi eu nişte întrebări.

Fiica ei îi zâmbeşte cu un aer superior.

— Nu, mami, din păcate, nu. Niciun iubit. Doar petreceri, băutură, chestii din astea. Câteodată, mai rămân pe la prieteni peste noapte.

Ridică din umeri şi începe să se joace din nou cu pielițele uscate din jurul unghiilor.

Mirată, Laurel îşi îngustează ochii. Petreceri? Hanna? Fiica ei îi transmite cu totul altceva prin limbajul trupului, aşa că-i vine greu s-o creadă. Dar nu vrea să insiste.

— Ah, înțeleg, îi spune cu un zâmbet forțat.

Hanna se mai relaxează şi se apleacă spre ea.

— Sunt încă tânără, mamă. Va veni şi vremea pentru bărbați. Şi pentru pisici. Nu acum, însă.

„Dar cum rămâne cu noi?" ar vrea Laurel s-o întrebe. „Când vom reuşi să ne construim o altă viață? Când vom forma din nou o familie? Când va reuşi vreunul dintre noi să râdă sau să zâmbească din tot sufletul, fără să se simtă vinovat?"

Fără să dea glas acestor întrebări, o ia pe Hanna de mână şi o trage mai aproape.

— Ştiu, draga mea, ştiu cum e. Nu vreau decât să fii fericită. Vreau să fim fericiți cu toții. Vreau să…

— O vrei pe Ellie înapoi.

— Da, îi spune, privind-o surprinsă. Da. O vreau pe Ellie înapoi.

— Şi eu. Acum însă ştim. Ştim că nu vine înapoi şi că va trebui să ne continuăm viețile, să trecem peste acest episod.

— Da. Ai absolută dreptate.

Degetele ei găsesc din nou colțul de ziar în buzunar. Îl freacă în mână şi simte un fior pe şira spinării.

14

— Bună, Floyd. Sunt eu, Laurel. Laurel Mack.

— Domnişoară Mack, ce plăcere să vă aud…

Ah, acel uşor accent transatlantic, atât de leneş şi de proaspăt.

— Sau poate sunteți căsătorită?

— Da, doamnă este mai bine, îi răspunde.

— Doamnă Mack, atunci. Mă bucur că m-ați sunat. Chiar sunt extraordinar de încântat.

— Bun, zâmbeşte Laurel.

— Facem un plan pentru cină?

— Da, ce să zic? Cred că da. Doar dacă…

— Niciun *dacă.* Evident, dacă nu te-ai gândit la un anume *dacă?*

— Nu, nu m-am gândit la niciun *dacă,* spune ea izbucnind în râs.

— Excelent. Ce părere ai de vineri seara?

— Perfect, minunat, îi răspunde instantaneu, fără să se mai întrebe dacă are ceva de făcut sau nu vineri seara.

— Ieşim în oraş? Ceva luxos în centru? Sau ceva pe lângă apartamentul meu? Sau poate pe lângă tine?

— În centru parcă ar fi mai interesant, se aude chicotind aproape ca o fetişcană.

— Asta aşteptam de la tine. Îți place mâncarea thailandeză?

— O ador!

— Atunci, mergi pe mâna mea. Rezerv o masă şi îți dau un mesaj cu detaliile mai târziu.

— Super. Abia aştept. Eşti foarte…

— Eficient?

— Eficient, da şi…

— Excitant?

— Nu, nu asta voiam să spun.

O pufneşte râsul din nou.

— Nu, dar aşa este. Sunt un tip fantastic. Distracția şi aventura non-stop sunt garantate cu mine. Aşa funcționez eu.

— Eşti haios.

— Mulțumesc.

— Ne vedem vineri.

— Sigur, doar *dacă*… încheie el convorbirea.

Laurel s-a îngrijit întotdeauna atent de aspectul ei exterior. Chiar şi în acele zile teribile de după dispariția lui Ellie, făcea duş, îşi alegea cu grijă hainele, încerca să-şi mascheze cu farduri scumpe cearcănele provocate de plâns şi de nesomn, după care se pieptăna intens, până ce părul îi strălucea. Nu se lăsase niciodată pradă nepăsării. Nu se mai avea decât pe ea însăşi în acele zile.

Îi place, aşadar, să se îmbrace frumos, însă n-a mai încercat de multă vreme să fie şi atrăgătoare. Ştie precis când a renunțat să mai încerce să fie drăguță, anume atunci când s-a mutat împreună cu Paul, în 1985. Iat-o acum, după atât amar de ani, uitându-se ca proasta în oglindă, cu trusa de machiaj deschisă lângă ea, cu nervii atât de întinşi încât îşi dă pe pleoape cu rimel în loc de tuş. Îi vine să se ia la palme pentru că şi-a îngăduit să îmbătrânească, să se urâțească, pentru nu s-a născut cu genele lui Christy Turlington.

Se strâmbă şi îşi şterge rimelul cu un şervețel.

— La naiba! Rahat! lasă să-i scape printre dinți.

În spatele ei, pe pat, sunt teancuri întregi de haine scoase de prin şifoniere. Vremea e ciudată în seara asta. Mai caldă decât ar fi normal, ploioasă conform predicțiilor şi cu vânt puternic. Deşi încă se ține bine – poartă măsura zece standard –, toate hainele ei de seară sunt de când avea patruzeci de ani. Prea scurte, prea vesele, prea decoltate, cu mâneci prea scurte. Nimic nu merge. Nimic. Până la urmă, se resemnează să-şi pună o bluză gri cu mâneci lungi şi pantaloni negri evazați. Plicticos, dar potrivit.

E cinci fără şapte minute. Trebuie să iasă din casă în zece minute ca să nu întârzie la întâlnirea cu Floyd. Îşi finalizează rapid machiajul. N-ar putea spune dacă arată mai bine sau mai rău, dar oricum nu mai are timp să repare eventualele erori.

Se opreşte puțin în uşa apartamentului. Pe consola din hol are fotografii cu cei trei copii. Îi place senzația că ei o salută la venire şi la plecare. Pune mâna pe imaginea lui Ellie. Avea cincisprezece ani când a fost făcută poza. În octombrie, chiar înaintea primei sesiuni de examene, înainte să dispară. Erau în Țara Galilor; chipul fetei era roşu de la aerul tare al litoralului şi de la jocurile cu mingea pe plajă. Ținea gura larg deschisă, practic îi puteai vedea amigdalele. Purta pe cap un fes de lână gri, cu un pompon gigantic în vârf. Stătea cu mâinile îngropate în buzunarele largi ale hanoracului.

— Mă duc la o întâlnire, Ellie. Cu un bărbat drăguț pe nume Floyd. Cred că ți-ar plăcea de el.

Îşi trece degetul mare peste chipul zâmbitor al fiicei sale, peste pomponul uriaş.

„E foarte bine, mamă!”, îi aude vocea, „mă bucur atât de mult pentru tine. Distracție plăcută!”

— O să încerc, draga mea, o să încerc, răspunde în gol.

În restaurantul ales de Floyd pentru întâlnirea lor domneşte o lumină blândă. Pereții sunt decorați cu panouri galben cu negru, mobilierul este de culoare închisă, abajururile lămpilor de pe mese sunt făcute din şiraguri de mărgele de ametist ce înconjoară becuri cu halogen. Bărbatul e deja acolo când soseşte ea, cu două minute întârziere. „Lumina asta îl face să arate mai tânăr, probabil că şi pe mine mă avantajează”, îşi spune, iar ideea îi dă curajul să meargă mai departe. Se apropie de el, îl aşteaptă să se ridice de pe scaun şi se lasă sărutată pe obraji.

— Eşti foarte elegantă.

— Mulțumesc. Şi tu.

Bărbatul poartă o cămaşă neagră cu guler gri şi un sacou negru de catifea reiată. Părul lui pare a fi trecut recent pe la frizer şi miroase a cedru şi lămâiță.

— Îți place restaurantul acesta? o întreabă cu prefăcută nesiguranță, fără să păcălească pe nimeni.

— Sigur că-mi place. E superb.

— Mie-mi spui?

Laurel îi întoarce zâmbetul.

— Ai mai fost aici?

— Da, dar numai pentru prânz. Îmi doream de multă vreme să vin seara, când e întunecos, plin de pericole şi de indivizi dubioşi.

Laurel aruncă o privire în jur. Majoritatea clienților arată ca şi cum ar fi venit direct de la birou sau ar avea întâlniri romantice.

— Nu mi se par aşa de dubioşi.

— Da, am observat şi eu între timp. Mă declar dezamăgit.

Floyd îi zâmbeşte şi-i întinde meniul.

— Ți-e foame?

— Sunt lihnită.

E adevărat, căci a fost prea emoționată toată ziua ca să poată mânca. Acum, după ce l-a văzut şi şi-a adus aminte de ce a acceptat să guste din prăjitura lui, de ce l-a sunat şi de ce a vrut să se întâlnească cu el, pofta de mâncare i-a revenit instantaneu.

— Îți place mâncarea picantă?

— Ador mâncarea picantă.

— Slavă Ție, Doamne! râde el. Nu-mi sunt deloc simpatici oamenii cărora nu le place mâncarea picantă. Riscam să începem cu stângul.

Consultă meniul pe îndelete. Floyd are nenumărate întrebări: „Unde lucrezi? Mai ai frați sau surori? Cum este apartamentul tău? Ai vreun hobby? Ai animale de companie?” – apoi, brusc, chiar înainte de antreuri – „Ce vârste au copiii tăi?”

— Oh, au douăzeci şi şapte, respectiv douăzeci şi nouă, îi răspunde aranjându-şi şervetul în poală.

— Sunt impresionat! Nu arăți ca şi cum ai avea copii atât de mari. Nu ştiu de ce rămăsesem cu impresia că sunt adolescenți.

Ştie că bărbatul încearcă doar să fie amabil cu ea. Să pierzi un copil te îmbătrâneşte mai repede decât dacă ai fuma țigară de la țigară pe o plajă, în bătaia vântului.

— Am aproape cincizeci şi cinci de ani. Şi ştiu că-i arăt.

— Dă-mi voie să te contrazic, nu se lasă el. Nu ți-aş fi dat mai mult de patruzeci şi ceva. Arăți magnific.

Respinge complimentul cu un gest nonşalant. E ridicol.

Floyd zâmbeşte, scoate o pereche de ochelari de citit din buzunarul interior al sacoului elegant şi şi-i pune pe nas.

— Începem să comandăm?

Fac greşeala să comande prea mult. Felurile vin într-un flux parcă neîntrerupt, în porții mult mai mari decât ce-au anticipat ei, aşa că rearanjarea paharelor, farfuriilor, telefoanelor mobile şi a sticlelor de apă de pe masă le ocupă o bună parte din seară.

„O mai fi ceva de adus?” se întreabă de fiecare dată când mai apare un chelner. „Dă, Doamne, să se termine.”

Încep cu bere şi continuă cu vin alb.

Floyd îi povesteşte despre divorțul de mama fiicei lui mai mari, fată pe care o cheamă Sara-Jade.

— Eu am ținut s-o botezăm Sara-Jane. Fosta mea soție voia să-i spunem Jade. Eu am insistat pentru Sara, ea n-a vrut să renunțe la Jade, aşa că am

ajuns la un compromis. Ea însăşi se prezintă SJ. Poți să le dai copiilor orice nume îți trece prin cap, până la urmă tot ce vor ei au să facă, încheie el ridicând din umeri.

— Cum e?

— Cine, Sara? E… Pentru prima dată, chipul lui Floyd este străbătut de un val de tristețe. E mai neobişnuită, aşa… Este… Pare să-şi găsească cuvintele cu greu. În fine, cred că cel mai simplu ar fi să faceți cunoştință.

— Vă vedeți des?

— Da, foarte des, foarte des. Încă nu s-a mutat de acasă, stă cu fosta mea soție. Nu se înțeleg prea bine, aşa că uneori mă foloseşte pe post de supapă. Cam în fiecare weekend, ca să fiu sincer. Ceea ce e bine, presupun, adaugă zâmbind mânzeşte.

— Dar pe cealaltă cum o cheamă?

— Poppy, îi răspunde, şi chipul i se luminează instantaneu.

— Şi cum e? Foarte diferită de Sara-Jade?

— Oh, Dumnezeule, nici nu se poate mai diferită. Dă din cap încet, teatral. Da, într-adevăr, Poppy este fantastică, să ştii. E foarte bună la matematică, are cel mai sec şi mai şocant simț al umorului şi nu lasă pe nimeni s-o calce pe bătături. Mă ține la distanță, are grijă să-mi arate tot timpul care e locul meu. Câteodată şterge pe jos cu mine, la propriu şi la figurat.

— Pare o fată cu totul specială! spune Laurel, gândindu-se că aşa şi-ar fi putut descrie şi ea fetița pierdută.

— Chiar este. O simt ca pe o binecuvântare în viața mea.

— Cum se face că locuieşte cu tine?

— Ei, vezi tu, asta e partea ceva mai complicată. Poppy şi Sara-Jade au mame diferite. Mama lui Poppy a fost… cum să spun? O relație întâmplătoare care a dat pe dinafară. Sper că înțelegi… Poppy nu era planificată în viețile noastre. Nici nu ne trecea prin cap. O vreme am încercat să ne purtăm ca un cuplu normal, să intrăm în rândul lumii, dar n-a mers. N-am reuşit. Poppy avea patru ani când mama ei a dispărut.

— A dispărut?

Inima lui Laurel se zbate frenetic la auzul unui cuvânt atât de încărcat de sens pentru ea.

— Da. A lăsat-o pe Poppy la uşa mea, pe prag. Şi-a golit contul din bancă. Şi-a lăsat baltă casa, locul de muncă, totul. N-am mai văzut-o

niciodată de atunci. Îşi ridică paharul şi ia o înghițitură zdravănă de vin, parcă invitând-o pe Laurel să continue discuția.

Îşi duce mâna la gât. Se simte dintr-odată ca şi cum totul ar fi fost deja predeterminat, ca şi cum întâlnirea ei cu tipul ăsta ciudat de atrăgător n-ar fi fost pe atât de întâmplătoare pe cât ar vrea ea să creadă, că e ca şi cum şi-ar fi recunoscut reciproc cicatricele, urmele rămase după dispariția unor ființe dragi, dramatic şi misterios răpite din viața lor.

— Biata Poppy, reuşeşte să articuleze în cele din urmă.

Floyd a rămas cu privirea pironită pe un cocoloş de orez de pe fața de masă imaculată. Îl ia şi începe să-l învârtă cu vârful degetului.

— Chiar aşa, chiar aşa, murmură el.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu ea?

— Cu mama lui Poppy? Dumnezeule, n-am nici cea mai mică idee. Era o femeie foarte bizară. Poate fi oriunde. Efectiv, oriunde.

Laurel îl priveşte atent, încercând să-şi dea seama dacă e cazul sau nu să pună următoarea întrebare.

— Te-ai gândit vreodată că ar putea fi moartă?

Floyd îi aruncă o privire întunecată, făcând-o să simtă că a mers prea departe.

— Cine ştie? Cine ştie?

Zâmbetul îi reapare imediat, şi conversația deviază spre subiecte mai puțin delicate. Mai cer vin, îşi spun glume, iar seara îşi urmează cursul firesc.

15

Când ajunge acasă, Laurel se repede la laptop, îşi pune ochelarii de citit şi caută pe Google numele Floyd Dunn. Au stat de vorbă toată noaptea, până când şeful de sală i-a invitat politicos să părăsească incinta localului. A apărut sugestia să meargă în altă parte, la un club din care face parte Floyd („nu unul din acelea cu luminițe, doar un bar, cu mese, scaune şi câțiva boşorogi care beau brandy şi se plâng de viață"), dar Laurel se temea să nu piardă ultimul metrou spre cartierul ei, High Barnet, aşa că s-au despărțit la Piccadilly Circus. Şi-a petrecut tot drumul către casă holbându-se beată la reflexia ei din fereastra metroului şi zâmbind prosteşte din când în când.

Acum e îmbrăcată în pijama şi cu periuța de dinți în colțul gurii. Hainele aruncate pe pat la plecare au fost mutate pe un scaun, iar conținutul trusei de machiaj zace întins pe comodă. Nu are nici timp, nici chef de lucruri practice, nu-şi doreşte nimic altceva decât să rămână captivă în bula pe care Floyd a construit-o în jurul ei. Nu vrea să lase viața reală să se strecoare acolo şi să distrugă totul.

I-au fost de ajuns câteva minute ca să afle că bărbatul nu e un simplu matematician, aşa cum i-a spus la masă, ci autorul unor tratate foarte apreciate de teoria numerelor şi de fizică matematică.

Măreşte fotografiile aduse pe ecran de motorul de căutare şi-i examinează chipul la diferite vârste, în diverse situații. În unele imagini e vizibil mai tânăr: aproape patruzeci de ani, cu părul lung şi o cămaşă deschisă la piept; prima fotografie de autor – uşor sinistră, în stilul anilor optzeci, înfățişând un cercetător singuratic de la Open University cu care în niciun caz n-ar fi împărțit o prăjitură. Fotografiile de mai târziu îl arată aşa cum este în prezent, cu părul ceva mai dezordonat şi mai negru, în haine mai banale, dar, una peste alta, bărbatul cu care tocmai a luat masa.

Vrea să afle mai multe despre el. Vrea să se afunde în personalitatea lui şi în lumea lui fascinantă. Vrea să-l vadă din nou. Şi din nou. Gândurile o duc la Paul şi la Bonny a lui. Cât de groaznic s-a simțit când a informat-o că avea pe cineva şi că urma să se mute cu femeia respectivă! Era incapabilă să priceapă cum reuşise Paul să se implice din nou într-o relație romantică, să simtă din nou fluturi în stomac, să facă planuri de viitor şi să se plimbe de mână. Acum i se întâmplă chiar ei, şi face mari eforturi să se țină departe

de telefon. „Paul”, se imaginează spunându-i, „am cunoscut un tip fantastic. E deştept, haios, arată incredibil de bine şi e un om bun.”

A doua zi trece într-o agonie tăcută.

De obicei, sâmbăta se întâlneşte cu prietenele ei, Jackie şi Bel. Se cunosc încă din şcoala generală, de la Portsmouth, unde formau un trio inseparabil. În urmă cu vreo treizeci de ani, când aveau douăzeci de ani şi trăiau la Londra, s-au văzut într-un bar din Soho şi cele două prietene ale ei i-au mărturisit că erau lesbiene şi că trăiau împreună. Apoi, cu unsprezece ani în urmă, când aveau peste patruzeci de ani, Bel a adus pe lume doi băieți gemeni. Laurel ieşea din perioada de creştere a copiilor, pe când prietenele ei tocmai începeau, iar în anii de după dispariția lui Ellie apartamentul lor din Edmonton, plin de scutece şi de iaurt roz la tub, i-a servit drept refugiu.

Weekendul acesta sunt plecate. Îi duc pe băieți la un turneu de rugby în Shropshire. Minutele abia se târăsc pentru Laurel, atmosfera propriei case i se pare sufocantă. Zgomotele vecinilor care strigă după copii, trântesc uşi, scot câini la plimbare sau pornesc maşini îi accentuează sentimentul de însingurare. Niciun semn de la Floyd. Niciun apel de la Floyd, niciun mesaj, iar ea este bătrână, mult prea în vârstă pentru genul acesta de jocuri. Până la căderea serii reuşeşte să se convingă singură că n-are rost să continue această aventură fără viitor. E o nebunie. N-are niciun sens. Ea e o femeie cu probleme, cu un trecut plin de necazuri, asupra căreia Floyd şi-a utilizat fără scrupule şi fără efort şarmul personal ca să facă rost de o noapte de sex, ceva ce ar fi putut obține în fiecare noapte, dacă ar fi avut chef. Probabil chiar în clipa asta se află într-o cafenea, cu o prăjitură cu morcov în față, aşteptându-şi următoarea victimă.

Duminică, Laurel se decide să-şi viziteze mama. De obicei o face joia, pe principiul că dacă îşi stabileşte o zi fixă, îi vine mai greu să inventeze pretexte ca să nu se ducă. În orice caz, nu mai poate petrece încă o zi încuiată în casă. Nu mai poate.

Azilul unde e internată mama ei se află la Enfield, la douăzeci de minute distanță cu maşina. Este o clădire nouă, cu cărămidă aparentă roşie şi ferestre mate, astfel încât nimeni să nu-şi poată vedea viitorul dezastruos. Ruby, mama ei, a suferit trei atacuri cerebrale, are un vocabular limitat, e pe jumătate oarbă şi prezintă grave scăpări de memorie. În plus, e foarte nefericită şi îşi găseşte cu uşurință cuvintele când vrea să-şi exprime dorința de a muri.

Ruby e în scaunul cu rotile când ajunge ea, pe la unsprezece şi jumătate. Are la îndemână nişte biscuiţi cu ovăz şi o cană de lapte, de parcă ar avea patru ani. Laurel îi ia mâna şi strânge uşor pielea pergamentoasă. Se uită în ochii aceia întunecaţi încercând, ca de obicei, să distingă cealaltă persoană, cea care o lua de-o mână şi de un picior şi o arunca în piscină când era mică, cea care o alerga pe plajă, îi netezea părul şi îi pregătea ouă ochiuri după reţeta văzută la o emisiune culinară americană. Mama ei era un vulcan de energie, cu şuviţe de păr negru în permanentă dezordine şi purtând pantofi fără tocuri, pregătită oricând să alerge după autobuze sau să sară garduri şi să alerge după hoţi.

Prima criză a lovit-o la patru luni după dispariţia lui Ellie, iar de atunci n-a mai fost niciodată aceeaşi.

— Am ieşit cu un bărbat săptămâna trecută, începe Laurel.

Mama ei aprobă din cap, şi buzele subţiri i se întind într-un zâmbet aproape invizibil. Încearcă să spună ceva, dar nu reuşeşte să găsească cuvintele.

— F-f-f-f… f-f-f…

— N-are nimic, mamă, nu te chinui, am înţeles că eşti mulţumită.

— *Fantastic,* izbuteşte dintr-odată să exclame.

— Da, îi răspunde Laurel cu un zâmbet larg. Aşa este. Doar că acum sunt nervoasă şi mă comport ca o adolescentă. Mă uit ca proasta la telefon, aşteptând să mă sune. E penibil…

Mama ei zâmbeşte din nou, adică schiţează acea copie de zâmbet de care mai e în stare creierul ei defect.

— N… numele?

— Îl cheamă Floyd. Floyd Dunn. E american, de vârsta mea, foarte deştept, drăguţ, cu simţul umorului. Are două fete, dintre care una locuieşte cu el, iar cealaltă e mare.

— Tu… tu… tu… continuă să-i zâmbească bătrâna, dând din cap.

Laurel îi mângâie dosul palmei cu degetul mare şi o priveşte încurajator.

— Tu… tu… să-l suni!

— Nu pot! exclamă izbucnind într-un râs nervos. Cum mama ei clatină din cap dezaprobator, insistă: Nu. Serios. Eu i-am telefonat prima dată. Eu am făcut prima mişcare, acum e rândul lui.

Bătrâna scoate un ţâţâit din buze. După o clipă de gândire, Laurel îşi dă seama că ar putea face o concesie.

— Bine. Aş putea să-i trimit un mesaj de mulțumiri. Să las mingea în jumătatea lui de teren.

Mama ei o aprobă şi îi ia mâna între palmele ei, strângând-o uşor. L-a adorat pe Paul încă din prima zi, când i-a spus fiicei sale: „Te-ai descurcat bine, draga mea. Ți-ai găsit un bărbat de nădejde. Acum, nu trebuie decât să te porți frumos cu el. Nu-l lăsa să-ți scape, te rog”. La care Laurel i-a zâmbit pieziş şi i-a răspuns: „O să vedem”, pentru că ea n-a crezut niciodată în poveştile cu „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”. Mama ei n-a fost de acord cu despărțirea lor, dar a înțeles până la urmă, fiindcă era pe cât de romantică, pe atât de realistă, ceea ce reprezenta combinația ideală, în multe privințe.

Bătrâna vâră o mână în poşeta lui Laurel, îi extrage telefonul şi i-l întinde.

— Ce? o întreabă uluită. Vrei să-i scriu acum?

Ruby aprobă din cap.

Laurel oftează din rărunchi şi se apucă de tastat.

— Dacă iese prost, te voi considera principala responsabilă, o avertizează pe cel mai serios ton din lume.

Apasă pe butonul de trimitere a mesajului, închide repede telefonul şi-l vâră la loc în geantă, oripilată de ceea ce tocmai a făcut.

— La naiba! se tânguie, trecându-şi mâna peste chip. Femeia lui Dumnezeu, nu-mi vine să cred că m-ai pus să fac asta!

Mama ei râde, un sunet ciudat, întretăiat, ce pare să-i iasă din gât. Dar, fără îndoială, râde. Nici nu-şi mai aminteşte când a văzut-o făcând asta ultima dată.

După numai câteva minute, telefonul începe să sune. Este el.

16

Laurel şi Floyd se revăd în marţea de după weekend. De data aceasta aleg să rămână prin zonă şi să mănânce la un mic restaurant eritreean de lângă casa lui, pe care ea îşi dorea de mult să-l încerce, dar Paul se opunea constant din cauza calificativului de numai trei stele pentru igienă, afişat la intrare.

Floyd e îmbrăcat cu blugi şi un pulover negru peste un tricou polo verde mătasea-broaştei. Laurel a ales un sarafan de in mulat pe corp, o bluză de bumbac, dresuri negre şi cizme de aceeaşi culoare şi şi-a prins părul în coadă. Arată ca o măicuţă şic. Şi-a dat seama de-abia când s-au întâlnit cât de austeră, chiar *clericală,* e ţinuta ei.

— Arăţi minunat, îi spune Floyd, în mod clar incapabil să detecteze semnele luptei sale cu moda. Eşti mult prea stilată pentru mine. Mă simt ca un vagabond.

— Şi tu arăţi bine, îl linişteşte în timp ce se aşază pe scaun. Întotdeauna arăţi foarte bine.

E uluită de cât de relaxată se simte. Toate emoţiile de la prima întâlnire au dispărut. Restaurantul este cam neîngrijit şi luminat din belşug, dar nu-i pasă cum arată, nici dacă pare bătrână sau nu.

Se uită fascinată la mâinile lui, în permanentă mişcare, dorindu-şi să le apuce şi să şi le lipească de chip. Îi urmăreşte cu aceeaşi fascinaţie mişcările capului, îi examinează ridurile de expresie din colţurile ochilor şi chiar părul de pe piept care se iţeşte uneori de sub gulerul răsfrânt al tricoului. Vrea cu orice preţ să facă sex cu el, iar înţelegerea acestui impuls o împinge într-o tăcere confuză.

— Te simţi bine, Laurel? o întreabă curtenitor, simţindu-i stânjeneala.

— Ah, da, sunt foarte bine, îi răspunde zâmbind.

Floyd pare mulţumit, şi conversaţia îşi reia cursul.

Le mulţumeşte călduros chelnerilor, care par să-l cunoască şi aduc feluri în plus faţă de cele comandate şi mostre spre degustare.

— Ştii, îi spune ea rupând o bucată de lipie şi înmuind-o în sosul tocăniţei de oaie, fostul meu soţ refuza să calce aici, din cauza ratingului de igienă slab.

Îi trece prin cap că nu-i frumos să-şi bată joc de Paul, să-l pună într-o lumină negativă, unidimensională, în faţa unui străin.

— Mă rog, te asigur că mănânc destul de des aici şi niciodată nu mi-a fost rău. Băieţii ăştia chiar ştiu ce fac.

— Locuieşti de multă vreme în cartier?

— Doamne, parcă aş trăi aici dintotdeauna! În orice caz, încă de când părinţii mei au ales să se întoarcă în Statele Unite. Mi-au dat nişte bani şi m-au sfătuit să-mi găsesc un culcuş nepretenţios, dar central. Am găsit casa asta într-o stare groaznică, plină de paturi suprapuse, cu şobolani morţi, toalete înfundate, rahat pe pereţi. E teribil cum pot trăi unii oameni. Se cutremură, apoi adaugă: A fost însă cea mai bună decizie din viaţa mea. Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune cât valorează acum.

Laurel n-ar avea de ce să nu-l creadă, căci şi-a vândut propria casă din Stroud Green în urmă cu numai câţiva ani.

— Te-ai gândit vreodată să te întorci în America?

— Nu, niciodată, îi răspunde el clătinând din cap. Nu m-am simţit niciodată acasă acolo. Abia aici am reuşit să trăiesc sentimentul ăsta, nicăieri în altă parte a lumii.

— Părinţii tăi mai trăiesc?

— Da. Şi sunt bine, sănătoşi. M-au făcut la tinereţe, aşa că sunt încă destul de vioi. Dar ai tăi?

Laurel clatină trist din cap.

— Tata a murit când aveam douăzeci şi şase de ani. Mama e într-un azil de bătrâni. E foarte fragilă. Nu ştiu dacă o mai duce până la anul pe vremea asta. Ea m-a pus să te sun, continuă cu un zâmbet. Duminică. Săraca, abia dacă mai poate vorbi, îi ia un secol ca să formeze o propoziţie, cu excepţia situaţiilor când se plânge că vrea să moară. Dar m-a convins să-ţi trimit un mesaj. Mi-a zis că întâlnirea noastră a fost un eveniment fantastic şi efectiv mi-a pus telefonul în mână. A fost gestul cel mai matern pe care l-a făcut în ultimele decenii.

Floyd se întinde peste masă şi-i ia mâinile; cu ochii lui cenuşii pironiţi în ai ei, îi spune:

— Dumnezeu s-o binecuvânteze pe minunata ta mamă.

La rândul ei, îi apucă mâinile şi i le strânge tandru. Atingerea lui este blândă şi în acelaşi timp puternică. Atingerea lui o face să simtă din nou ceea ce nu şi-a închipuit că va mai simţi vreodată, ceva ce a crezut că uitase de multă vreme. Degetele mari ale bărbatului avansează şi trec peste încheietură, începând să-i traseze linii fine pe partea interioară a antebraţului. Ea îi mângâie părul moale de pe braţe, apoi întinde mâinile şi

le strecoară pe sub mânecile largi ale puloverului. Îi atinge umerii şi rămân amândoi astfel înlănţuiţi, peste masă, câteva minute lungi şi intense, înainte de a se despărţi încet ca să ceară nota.

Casa lui arată la fel ca vechea ei locuinţă, la numai trei intersecţii distanţă. Lipită de clădirea vecină, e o casă în stil victorian, cu acoperiş olandez şi un mic balcon deasupra intrării principale. În faţă, o cărare pietruită conduce la o uşă cu vitralii pe laturi, oberlihtul fiind de asemenea decorat cu vitraliu. În jurul cărării este o mică grădină bine întreţinută, iar într-un spaţiu amenajat într-un colţ se văd două tomberoane pe rotile. Laurel ştie deja cum arată interiorul înainte ca Floyd să introducă cheia în uşă.

Intuiţia nu o înşală. Iată holul cu gresie şi scara largă de lemn a cărei balustradă se încheie într-un vârtej generos. În faţă, o singură treaptă conduce la o bucătărie mare şi aerisită, iar printr-o uşă întredeschisă din stânga reuşeşte să distingă o încăpere cu rafturi de cărţi până în tavan, lumina albă a unui ecran de televizor şi o pereche de picioare goale încrucişate la glezne. Picioarele se întind şi coboară pe pardoseala de lemn, apoi îşi face apariţia un chip, o faţă mică, nervoasă, un smoc de păr blond, câţiva cercei înşiraţi pe lobul urechii şi o linie groasă de rimel albastru.

— Tata?

Capul se ascunde rapid la vederea lui Laurel.

— Bună, draga mea. Floyd se întoarce rapid şi şuieră: Sara-Jade! în direcţia lui Laurel, apoi îşi vâră capul pe uşă: Cum ţi-ai petrecut seara?

— OK, se aude vocea subţire a fetei.

— Poppy a fost cuminte?

— A fost OK.

— La ce oră s-a dus la culcare?

— Cam acum o jumătate de oră. Ai venit devreme.

Laurel vede capul delicat aplecându-se o clipă şi dispărând înapoi.

— Sara, trebuie să-ţi fac cunoştinţă cu cineva. Floyd se întoarse din nou spre Laurel şi-i luă mâna. Laurel, ea este fiica mea mai mare, Sara-Jade.

— SJ, se prezintă fata din fotoliu, ridicându-se încet în picioare.

Îi întinde o mână subţire şi o salută, apoi se lăsă să cadă la loc şi-şi încrucişează sub ea picioruşele albe cu vene albăstrui.

Poartă un tricou cu câteva măsuri mai mare peste nişte colanţi negri. Laurel nu se poate împiedica să observe cât e de slabă, întrebându-se dacă are probleme de apetit sau aşa e constituţia ei.

La televizor rulează un *reality show* despre cupluri care se întâlnesc pentru prima dată în viaţă într-un restaurant puternic luminat. Pe podea, la picioarele lui SJ zac o farfurie murdară de ketchup şi o cutie de Diet Coke goală. Pe mânerul fotoliului e lipit un ambalaj gol de ciocolată Galaxy. „E clar că aşa-i de felul ei”, îşi spune Laurel, şi imediat în faţa ochilor îi apare portretul mamei fetei, probabil o zână cu ochi mari, slabă ca un băţ. Pentru o clipă se simte jenant de geloasă.

— Dacă ai nevoie de ceva, ne găseşti în bucătărie, se aude vocea lui Floyd. Vrei o ceaşcă de ceai?

Sara-Jade clătină din cap fără să spună nimic. Laurel îl urmează pe stăpânul casei în bucătăria care este exact cum şi-a imaginat-o: dulapuri crem cu mânere din lemn supradimensionate, o maşină de gătit verde-închis şi o insulă înconjurată cu scaune de bar pe mijloc. Spre deosebire de vechea ei bucătărie, aceasta este extinsă spre spatele casei, unde se află o masă de culoarea lemnului şi câteva scaune asortate. Pe masă se află un teanc de ziare şi reviste şi două laptopuri. De spătarul unui scaun atârnă o haină de blană artificială roz, iar pe cel de alături e aşezat un sacou de costum.

Ia loc pe un scaun înalt şi îl urmăreşte pregătindu-i un ceai de muşeţel şi turnându-şi lui o cană de cafea direct din filtru.

— Ai o casă adorabilă, îi spune.

— Mulţumesc. Ar trebui să ştii că exact acolo unde te afli era locul unde îşi ţinea oala de noapte tipul care locuia în camera din spate, pe care am desfiinţat-o când am mărit bucătăria. Ştiu pentru că mi-a lăsat-o cadou când am cumpărat casa. *Plină.*

— Ah, vai, ce scârbos!

— Mie îmi spui?

— De fapt, casa ta este la fel ca fosta mea locuinţă. Exact la fel. Adică, înţelegi, nu este identică, dar respectă acelaşi plan, în linii mari.

— Toate străzile şi casele din cartier au fost proiecte moderne, la vremea lor, construite pentru lucrătorii din City. Îi întinde ceaşca de ceai zâmbind nostalgic. E ciudat să te gândeşti că într-o zi urmaşii noştri ar putea fi pasionaţi de o casă Barratt[3] şi că vor căuta cu disperare să protejeze caracteristicile epocii: „Nu atingeţi stucaturile din plastic. Sunt preţioase”.

— Îţi poţi imagina că oamenii care au trăit aici înainte au renunţat la şifonierele cu uşi culisante din oglinzi? intră în joc şi Laurel.

Floyd râde şi-i aruncă o privire tandră. Râsul însă i se opreşte brusc şi ochii i se îngustează.

— Să ştii că după prima noastră întâlnire te-am căutat pe Google.

Lui Laurel îi îngheață zâmbetul pe buze.

— Ştiu despre Ellie.

— Oh! exclamă ea strângând în mâini cana de ceai.

— Ce, nu te-ai fi aşteptat să aflu?

— Ce să zic? Presupun că ți-aş fi povestit chiar eu în curând. Eram pe punctul s-o fac. Nu e genul de subiect pe care să-l abordezi la prima întâlnire, cred că eşti de acord.

— Ai dreptate. Am înțeles, îi răspunde coborând glasul.

Laurel cade pe gânduri învârtind ceaşca de ceai în mâini. I-ar fi venit greu să spună încotro se îndrepta conversația lor.

— Îmi pare foarte rău, continuă el. Eu doar… Oftează adânc. Nici nu-mi pot imagina prin ce-ai trecut. De fapt, îmi pot imagina cât de greu trebuie să-ți fi fost. Nu că ar mai avea vreo importanță acum. Dar gândul că… tu… şi fiica ta… of, Dumnezeule mare… eram hotărât să vorbim despre asta la restaurant, căci îmi era ruşine să fac conversație măruntă cu tine în timp ce eu eram la curent, iar tu nu ştiai că eu ştiu…

— Sunt o mare proastă… ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Nu, eu sunt un mare idiot, o contrazice el. Ar fi trebuit să aştept să-mi spui tu, atunci când ai fi simțit că o poți face.

Laurel ridică fruntea şi-i scrutează ochii umeziți de emoție, apoi îi priveşte mâinile, mâinile care au mângâiat-o atât de seducător la restaurant. În cele din urmă se uită în jur, la căminul primitor pe care el şi l-a făurit, şi îşi dă seama că hotărârea e luată.

— Acum sunt pregătită să vorbesc despre asta.

Floyd se întinde pe deasupra mesei şi îi pune mâna pe umăr. Laurel îşi freacă instinctiv obrazul de ea.

— Eşti sigură? o întreabă.

— Da, sunt sigură.

E aproape unu noaptea când o conduce, în sfârşit, în dormitorul lui de la etaj. Sara-Jade a plecat pe la miezul nopții cu un taxi. Şi-a luat la revedere pe şoptite de la tatăl ei, părând s-o ignore pe Laurel.

Camera lui Floyd e zugrăvită în vişiniu-închis, iar pe pereți atârnă picturi în ulei abstracte despre care el pretinde că le-a găsit în subsolul casei la renovare.

— Sunt cam urâte, presupun, dar mie îmi plac. Mă bucur că le-am eliberat din beznă, că le-am lăsat să respire, să trăiască.

— Unde e camera lui Poppy? îl întreabă în şoaptă.

El arătă cu degetul în sus şi înspre spate.

— Nu are cum să ne audă. În plus, are somnul greu.

Fără alte cuvinte, începe să-i deschidă fermoarul rochiei, iar ea îi ridică peste cap puloverul; în clipa următoare se îmbrățişează într-un vârtej de haine şi de membre. Laurel a hotărât de multă vreme că sexul e un capitol închis pentru ea. Cu toate acestea, iat-o de numai cinci minute în dormitorul acestui bărbat, în toiul uneia dintre cele mai plăcute partide de sex din viața ei, oprindu-se să se odihnească doar ca s-o ia mai abitir de la capăt.

Adorm unul în brațele celuilalt spre dimineață, scăldați în lumina blândă care se strecoară printre perdele.

17

— Bună dimineața! Dumneavoastră sunteți Laurel?

Laurel tresare puțin speriată. E ora zece, fiica lui Floyd ar trebui să fie de mult la şcoală.

— Da, răspunde încercând să schițeze un zâmbet prietenos. Da, eu sunt Laurel. Iar tu eşti Poppy, presupun?

— Da, eu sunt Poppy.

Fata zâmbeşte şi ea dând la iveală o dantură strâmbă şi o mică cicatrice pe obrazul stâng.

Laurel simte brusc nevoia să se agațe de ceva, de orice. Strânge cu putere tocul uşii, rugându-se să nu leşine.

— Măi să fie… reuşeşte să îngaime după o tăcere jenantă. Scuză-mă, dar arăți exact ca… Se opreşte brusc. Nu spune: „Arăți exact ca fiica mea pierdută… cicatricea, fruntea lată, ochii cu pleoape grele, modul în care îți apleci capul într-o parte când încerci să ghiceşti intențiile cuiva”. În loc de asta, continuă: Îmi aminteşti foarte puternic de cineva. Încă o dată, scuză-mă!

Hohotul de râs forțat i se pare până şi ei prea zgomotos. I s-a întâmplat frecvent să vadă fete care arătau exact ca Ellie în perioada ce urmase dispariției. Nu s-a pus niciodată în situația de a alerga după copii străini pe stradă strigând numele fiicei ei, aşa cum a văzut prin filme. A simțit însă cum i se strângea stomacul şi i se accelera respirația, a trăit intens speranța deşartă că bucuria şi uşurarea se vor revărsa în lumea ei. Incidentele de felul acesta erau extrem de scurte şi, în ultimii ani, au încetat complet.

— Vreți să vă aduc ceva? Ceai? Cafea?

— Oh, exclamă Laurel neaşteptându-se la o asemenea politețe rafinată din partea unei fetițe de nouă ani. Da, aş vrea o cafea, te rog, dacă nu cer prea mult.

Priveşte în spatele fetei, sperând că Floyd s-a întors. I-a spus că va lipsi doar câteva minute, fără să menționeze posibilitatea ca fiica lui să-şi facă apariția.

— Tata mi-a zis că sunteți frumoasă, spune Poppy, cu spatele la ea, în timp ce umple filtrul de cafea cu apă de la robinet. Şi chiar sunteți.

— Dumnezeule, oftează Laurel. Îți mulțumesc, deşi probabil că arăt îngrozitor…

Îşi trece mâna prin păr, netezindu-şi şuvițele pe care tatăl acestei copile le-a răvăşit în timpul nopții. Poartă un tricou larg de-al lui Floyd şi miroase, o ştie foarte bine, a sex.

— Ați petrecut o seară plăcută? întreabă fata punând cafea cu lingurița în filtru.

— Da, mulțumesc, chiar a fost plăcut.

— V-ați dus la restaurantul acela eritreean?

— Da.

— E şi restaurantul meu favorit. Merg acolo cu tata încă de când eram mică.

— Aha, ce gusturi sofisticate ai…

— Din contră, aş putea mânca orice. Cu excepția prunelor, care nu-mi plac deloc.

Poppy este îmbrăcată într-o rochie largă din bumbac cu dungi albastre şi albe şi cu colanți bleumarin de lână. În picioare are pantofiori din piele de aceeaşi culoare. Părul şaten şi-l ține dat pe spate, cu două mici clipsuri roşii în laterale. „Iată o ținută foarte formală pentru o fetiță”, îşi spune Laurel. Genul de haine pe care fiicele ei nu le-ar fi purtat nici dacă le plătea.

— N-ai şcoală azi?

— Nu. Eu nu am şcoală niciodată. Nu merg la şcoală.

— Oh, exclamă Laurel surprinsă. Atunci, cum…?

— Tata îmi predă.

— Întotdeauna a fost aşa?

— Da. Întotdeauna. Ştiți, pot să citesc capitole întregi din cărți încă de când aveam trei ani. Am învățat primele elemente de algebră la patru ani. Nicio şcoală normală nu s-ar fi descurcat cu mine. Râde scurt, aproape ca o femeie adultă, şi stinge filtrul de cafea. Pot să vă tentez cu nişte granola şi iaurt? Sau o felie de pâine prăjită?

Laurel cercetează nerăbdătoare intrarea, dar nu se vede nici urmă de Floyd.

— Ştii, parcă m-aş duce să fac un duş înainte de masă. Mă simt puțin… schițează o grimasă grăitoare. Vin imediat.

— Sigur. Duceți-vă la duş. Vă aştept cu cafeaua caldă.

Laurel aprobă din cap şi îi zâmbeşte din nou, îndreptându-se către ieşirea din bucătărie. Se intersectează pe scări cu Floyd. Bărbatul pare proaspăt şi bărbierit impecabil, cu părul pieptănat atent pe spate. O prinde de talie cu o mână şi îşi înfundă chipul în umărul ei.

— M-am întâlnit cu Poppy. Nu mi-ai spus că faci şcoală acasă cu ea.
— Nu?
— Chiar nu. Se retrage, evitându-i gesturile de afecţiune. Mă duc să fac un duş. Nu suport să stau lângă fetiţă mirosind ca o târfă bătrână care şi-a tras-o toată noaptea cu tatăl ei.
— Miroşi superb, îi spune vârându-şi mâna între picioarele ei.
Laurel ezită o clipă între a se freca de ea şi a i-o da la o parte. În cele din urmă îi şopteşte:
— Încetează!
Floyd începe să râdă.
— Ce părere ţi-a făcut Poppy?
— Este şarmantă. O dulceaţă.
— Nu-i aşa? spune el luminându-se la faţă. Nu-i aşa că e minunată?
Se apleacă şi o sărută tandru pe buze înainte de a coborî în bucătărie, de unde Laurel îl aude salutându-şi fiica:
— Bună dimineaţa, remarcabilă creatură. Cum te simţi astăzi?
Ea îşi continuă drumul spre etaj. Face un duş lung şi plăcut în baia privată a iubitului ei, simţind totuşi o senzaţie stranie de nepotrivire, de inadecvare, pe care nu şi-o poate explica.

Mai târziu în aceeaşi zi, Laurel se duce la apartamentul Hannei ca să se ocupe de menaj. Unora li s-ar părea ciudate cele treizeci de lire sterline de pe masă fixate întotdeauna sub aceeaşi vază. Laurel este conştientă că a face curat în apartamentul fiicei sale pentru treizeci de lire pe lună nu este pe de-a întregul normal, însă fiecare familie îşi are obiceiurile ei, iar acesta aparţine familiei lor. Prin urmare, în fiecare lună depune cele treizeci de lire într-un cont bancar special, pe care într-o bună zi îl va cheltui ca să-şi răsfeţe nepoţii, încă nenăscuţi, cu dulciuri, spectacole şi alte mici bucurii.
Culege bancnotele şi le pune în poşetă, apoi îşi continuă examinarea detectivistică a apartamentului Hannei pe care o realizează ori de câte ori are ocazia de când fiica ei a început să-şi petreacă nopţile în altă parte. Explicaţiile Hannei, cu petreceri încheiate târziu şi nopţi petrecute pe la prietene, n-au reuşit s-o convingă. Fata ei, aşa cum o cunoaşte, pur şi simplu nu e genul. Nu i-a plăcut niciodată să se distreze.
Florile îi suscită un interes special, căci nu e vorba de un mănunchi de lalele de la Sainsbury’s sau de nişte crini orientali cumpăraţi pe fugă, ci de un buchet meşteşugit. Trandafiri în nuanţe închise, gypsophila, zambile lila

şi eucalipt. Tulpinile sunt încă lipite împreună, acolo unde au fost legate cu sfoară.

În bucătărie, scoate produsele de curățenie şi examinează blaturile căutând indicii. Hanna n-a dormit acasă, aşa cum o demonstrează, din nou, absența castronului murdar de cereale din chiuvetă şi a resturilor de produse de machiaj. Problema este, îşi dă seama Laurel, că dacă fiica ei îşi petrece timpul cu un bărbat la acesta acasă, n-are nicio şansă să găsească dovezi aici. Oftează şi se apleacă să scoată din coşul cu pedală sacul de gunoi care, ca de obicei, este incredibil de uşor, dovedind că Hanna nu are viață privată. Când îl îndeasă ca să-l lege aude scârțâitul celofanului, aşa că vâră repede mâna în sac şi extrage ambalajul florilor. Îl netezeşte cu atenție şi descoperă cu o undă de satisfacție ceea ce căuta, un petic de carton alb, pe care florarul a notat cu acea grafie pompoasă specifică:

„Abia aştept să te văd mâine. Te rog să nu întârzii!
Te iubesc atât de mult,

T. x”

Laurel rămâne câteva clipe cu cartea de vizită în mână, holbându-se la ea, apoi o băgă la loc în sacul de gunoi şi face un nod zdravăn. Gata, misterul s-a rezolvat. Hanna a reuşit să meargă mai departe. Hanna se vede cu un bărbat. „Dar mie de ce nu-mi spune nimic?” se întreabă frustrată.

18

Laurel nu l-a mai văzut pe Paul de la înmormântarea lui Ellie, unde au stat unul lângă celălalt. Paul n-a venit cu Bonny şi nici n-a întrebat dacă o putea aduce.

Da, e un om bun.

Un om bun în toată puterea cuvântului.

A susținut-o în ziua aceea când a simțit că i se înmuiau picioarele la vederea sicriului care ieşea din spatele draperiilor groase, în sunetul melodiei „Somewhere Only We Know”, a formației Keane. Apoi, la mama ei acasă, i-a dat ceai şi a pescuit-o dintr-un colț al grădinii unde se refugiase, aducând-o în casă cu promisiunea unei porții mari de Baileys cu gheață – mica ei plăcere vinovată dintotdeauna. Au rămas împreună după ce toată lumea plecase, învârtind gheața în pahare şi stârnindu-şi reciproc râsul, pe când sentimentele lui Laurel se învârtejeau şi se amestecau în ceva indistinct, luminos şi întunecos, auriu şi gri în acelaşi timp. Paul nu şi-a verificat niciodată telefonul, nici n-a părut îngrijorat că întârzia la Bonny, şi au părăsit casa mamei ei la ora zece îndreptându-se agale spre taxiurile care huruiau pe stradă. S-a lăsat la pieptul lui, simțindu-i din nou mirosul familiar, moliciunea vechiului său tricou Jermyn Street, şi aproape, aproape că şi-a întors fața spre a lui, ca să-l sărute.

A doua zi s-a trezit de parcă ar fi lovit-o trenul şi ar fi fost asamblată greşit la loc. De atunci n-au mai luat legătura.

Acum însă, simte că ambiguitatea este pe punctul să se disipeze. Nu mai au nimic de împărțit şi e capabilă să-l înfrunte din nou. Prin urmare, când ajunge acasă de la Hanna îl sună.

— Bună, Laurel, îi răspunde el cu căldură.

Paul vorbeşte întotdeauna cu căldură. E unul dintre motivele pentru care l-a detestat din tot sufletul în toți aceşti ani de la dispariția lui Ellie. Zâmbetul lui atât de sincer adresat polițiştilor, reporterilor, jurnaliştilor, dar şi vecinilor băgăcioşi, modul în care întâmpina oamenii cu ambele mâini întinse în față, păstrând în permanență contactul vizual, interesându-se de sănătatea lor, calmându-i, încercând constant să-i facă pe toți să se simtă bine indiferent de circumstanțe. Laurel se vizualiza cu degetele încleştate în jurul gâtului său, strângând şi strângând până l-ar fi omorât.

Acum însă, tonul lui se potriveşte cu propria ei stare de spirit. Acum îl poate aprecia din nou. Paul Mack, amabilitatea întruchipată. Un bărbat atât de drăguț.

— Cum îți mai merge? o întreabă el.

— Sunt bine, mulțumesc. Ție?

— Ei, ştii, nimic deosebit.

Nu, Laurel nu ştie.

— Mi-am adus aminte că săptămâna viitoare e ziua Hannei şi a mea. Ce-ar fi să facem ceva împreună? Ce părere ai?

Hanna a venit pe lume la două minute după miezul nopții în ziua când Laurel împlinea douăzeci şi şapte de ani. Gluma favorită a familiei era că s-a născut hotărâtă să le fure tuturor lumina celebrității.

— Vrei să spui cu toții? Eu, tu, copiii?

— Da. Copiii, partenerii… dacă vrei.

— Sigur. Cum să nu? Parcă era un băiețel căruia i se promisese cadou o bicicletă. Cred că e o idee excelentă. Ziua voastră e miercuri, nu-i aşa?

— Da. Şi încă n-am întrebat-o pe Hanna. E posibil să fie ocupată, dar m-am gândit că după chinurile prin care am trecut amândoi, după ce am găsit-o şi ne-am luat adio de la fiica noastră, după ce ne-am îndepărtat unul de celălalt, poate că a venit vremea să…

— Să ne adunăm cu toții, completează el. E o idee genială. Mi-ar face mare plăcere. O să discut şi cu Bonny.

— Nu te grăbi, stai să vorbesc cu copiii. Nu e uşor, să ştii. Sunt atât de ocupați, dar să ținem pumnii strânşi.

— Da. Categoric. Îți mulțumesc, Laurel.

— Cu plăcere.

— A fost o călătorie lungă, nu-i aşa?

— Teribilă.

— Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Ah, şi, Paul…

— Da?

Înghite în sec şi face un efort supraomenesc ca să pronunțe cuvântul pe care credea că l-a uitat pentru vecie:

— Îmi cer iertare.

— Pentru ce?

— Ştii foarte bine, Paul. Nu trebuie să te prefaci. M-am purtat groaznic cu tine. Sunt conştientă de asta.

— Laurel, nu-i adevărat, oftează el. Nu te-ai purtat niciodată urât.
— Nu mă contrazice, am fost ca o cățea turbată.
— Ai fost întotdeauna o mamă devotată, Laurel. Atât şi nimic mai mult.
— Alte mame îşi pierd copiii fără să-şi piardă şi soții.
— Nu m-ai pierdut, Laurel. Încă sunt al tău. Voi fi întotdeauna.
— Mă rog, tehnic nu e chiar aşa, nu?
— Atunci când contează, vreau să spun. Ca tată al copiilor noştri, ca prieten, ca un om care te-a însoțit o bună bucată de vreme pe drumul vieții, ca un om care te iubeşte şi căruia îi pasă de tine. Nu trebuie să fim căsătoriți ca să nutresc toate aceste sentimente față de tine. Aceste lucruri sunt mai profunde decât instituția căsătoriei şi sunt eterne.
E rândul lui Laurel să zâmbească, dar e un zâmbet ciudat, care îi strâmbă colțurile gurii.
— Îți mulțumesc, Paul. Chiar îți mulțumesc.
Închide după câteva secunde şi rămâne cu telefonul în poală, ținându-l tandru, cu privirea fixată într-un punct incert din față, având o senzație de pace cum n-a mai trăit de multă vreme.

Hanna pare iritată, deşi nici n-a apucat să înțeleagă despre ce e vorba.
— Ce vrei să spui prin *toți?*
— Vreau să spun eu, tata, Jake, Bonny, Blue.
— Ah, Doamne… bombăne fiica ei.
Laurel nu-şi pierde răbdarea. A ştiut că Hanna nu va fi de acord cu ideea din prima clipă.
— Aşa cum spuneai şi tu, e momentul să mergem mai departe. Suntem încă în convalescență, iar vindecarea completă ne impune reconcilierea.
— Da, aşa o fi pentru tine. N-ai cunoscut-o pe Bonny, nu-i aşa? Îți dai seama cât de ciudat va fi?
— Nu va fi ciudat, pentru că eu şi tatăl tău ne vom comporta normal, ca nişte adulți responsabili. De când n-a mai folosit aceste cuvinte – „eu şi tatăl tău”? Suntem oameni în toată firea, Hanna. Nu mai avem nevoie de scuze. Tu ai aproape douăzeci şi opt de ani. Eu sunt în prag de pensie. Am îngropat-o pe Ellie. Tatăl tău are o parteneră. O iubeşte. Trebuie s-o accept şi s-o primesc în sânul familiei. Acelaşi lucru este valabil pentru Jake, Blue şi, desigur, pentru tine…
— Pentru mine?

— Da. Pentru tine şi pentru persoana misterioasă care îți trimite flori aşa de frumoase.

Se lasă o tăcere confuză.

— Ce flori? întreabă Hanna.

— Buchetul de pe masa ta din bucătărie.

— Dar nu e niciun buchet acolo.

— Bine, dacă vrei să jucăm aşa, buchetul imaginar cu trandafiri roz imaginari. *Acela.*

Hanna țâțâie dezaprobator.

— Acela nu este un buchet, ci un maldăr de flori. Mi le-am cumpărat singură.

— Ah, înseamnă că am interpretat eu greşit. Iartă-mă, oftează Laurel cu falsă inocență.

— Mamă, ce-ar fi să încetezi să-mi mai inventezi iubiți? Nu există niciunul. OK?

— Bine, am înțeles. Scuze!

— Şi să ştii că nu-mi place ideea asta cu o mare masă de familie. Sună mult prea bizar.

— Eşti liberă?

— Nu, vine răspunsul ferm după o scurtă pauză.

— Nu?

— Ei bine, nu chiar în ziua aniversării mele… adică de ziua noastră. Nu. Dar, aş putea în altă zi săptămâna viitoare.

— Atunci, de ziua ta ce faci?

— Ah, nu fac mare lucru. Un pahar cu colegii după orele de serviciu, nimic special.

Laurel clipeşte încet de câteva ori. Îi e limpede că fiica ei o minte. Acel domn „T.” urmează să o ducă într-un loc foarte special. Nu spune însă nimic.

— Bine. Ce zici de vineri? o întreabă pe cel mai natural ton din lume.

— De acord, m-ai convins. Dar, dacă iese un dezastru sinistru, te voi considera responsabilă pentru tot restul vieții.

„De parcă n-aş şti”, zâmbeşte Laurel.

Aranjează să se vadă din nou cu Floyd joi seara. De data asta, nu se mai fâstâceşte. El i-a trimis un mesaj la o jumătate de oră după ce-a plecat,

miercuri dimineața: „A fost cea mai plăcută întâlnire din viața mea, iar Poppy te adoră. Vrei să ne întâlnim şi mâine? Te rog”.

A primit mesajul chiar în clipa în care metroul țâşnea afară din tunel în plină zi, la East Finchley. Reprimându-şi un zâmbet orgolios, îi răspunde imediat: „Poate. Doar dacă… ☺”

Îl întreabă dacă n-ar prefera să vină la ea acasă la cină, iar el acceptă pe loc, spunându-i c-o s-o roage pe SJ să rămână peste noapte cu Poppy.

Imediat după aceea se repede să facă cumpărături, alarmată şi entuziasmată în acelaşi timp de mulțimea de opțiuni care i se prezintă. Ani de zile a făcut totul din rutină sau din necesitate. A mâncat aceleaşi feluri, gătite cu aceleaşi ingrediente, pe care le cumpăra de pe aceleaşi rafturi. De fiecare dată calculând atent numărul de calorii. Trei sute la micul dejun, patru sute la prânz şi trei sute seara. Suficient cât să-şi permită doi sau trei biscuiți sau o bucată de ciocolată la muncă, plus câteva pahare de vin seara, înainte de stingere. Mâncarea nu reprezenta pentru ea altceva decât calorii.

Din ziua dispariției lui Ellie a încetat să mai gătească pentru Paul şi pentru ceilalți copii. Cei trei au terminat conținutul frigiderului, apoi al congelatorului, după care, la un moment dat, Paul şi Hanna au luat decizia radicală de a se duce la magazinul Asda, de unde au venit încărcați cu provizii: paste, peşte la conservă, cârnați şi carne congelată. Paul a preluat pe nesimțite sarcina gătitului în casă şi s-a achitat de ea cu abnegație şi fără niciun pic de talent. Îi lipsea complet finețea gustului şi nu pricepea conceptul de masă echilibrată, însă hrana banală pe care le-a asigurat-o zi de zi i-a ținut pe toți în viață şi sănătoşi, iar asta era ceea ce conta.

Acum însă, e nevoită să gătească pentru un tip cu care tocmai s-a culcat şi cu care mai vrea să facă sex. Un tip atât de rafinat, încât şi-a dus fiica la un restaurant cu specific eritreean încă de când era mică. Nici nu ştie de unde să înceapă.

Studiază o pagină imprimată cu rețeta de jambalaya a lui Jamie Oliver. Orez. Cât de greu poate să fie?

Cumpără ardei, ceapă, carne de pui şi chorizo. Altele sunt ingredientele care-i ridică probleme. Micile gustări, antreurile, desertul, vinul. Habar n-are. Pune peste grămada din cărucior nişte sărățele stranii făcute din pâine libaneză cu linte şi aruncă peste ele nişte biscuiți Walkers sărați, cu care nu poate da greş. Urmează tuburi şi borcănele cu salată grecească de icre, hummus şi tzatziki, pe care le pune la loc când îşi dă seama că nu merg cu mâncarea americană. Dar ce anume se potriveşte cu mâncarea americană?

Ce se ciuguleşte la New Orleans înainte de cină? Nu are nici cea mai mică idee, aşa că pune în cărucior un asortiment de sosuri Tex-Mex demn de o petrecere studenţească.

Pentru desert, nu lasă nimic la voia întâmplării. Tipul e american, aşa că nu poate da greş cu un cheesecake în stil newyorkez, dar este şi un anglofil convins, aşa că ia şi un pudding cu caramel. Dar dacă nu-i place puddingul? Adaugă în coş o cutie de ciocolăţele cu mentă After Eight, imaginându-şi o discuţie de genul: „Presupun că nu eşti englez adevărat dacă nu-ţi place After Eight”. În sfârşit, ajunge la casă, plăteşte şi încarcă totul în portbagaj cu un oftat imens de uşurare.

Apartamentul ei e o altă mare problemă. În general, arată bine, adică nici prea curat, nici murdar. În mod normal, zece minute cu aspiratorul l-ar face perfect prezentabil. Nu, ceea ce o îngrijorează este absenţa personalităţii. Are un apartament pe cât de mic, pe atât de lipsit de suflet. Nou, strălucitor, cu tavan jos şi ferestre înguste, identic cu alte mii şi mii de astfel de locuinţe. Copiii au luat cea mai mare parte a lucrurilor din casa veche, a mai donat şi ea la nişte fundaţii de caritate, făcându-şi socoteala că se va descurca cu strictul necesar. Acum regretă acea decizie. A fost de parcă şi-ar fi închipuit că nu va petrece prea mult timp în noul apartament, că se va disipa încet în atmosferă, până când din ea nu va mai rămâne nici aburul.

Face duş, se rade, se dă cu cremă, se pensează. Găteşte în pijama, pentru ca mirosul să nu intre în haine, iar procesul de feliere, cântărire, măsurare, amestecare în oale şi gustare i se pare de-a dreptul plăcut, nu ca altă dată. „Când te gândeşti că făceam asta zi de zi”, îşi spune. „Câteodată chiar şi de două ori pe zi.” Gătea feluri naturale şi sănătoase pentru familia ei. Ca să le arate cât de mult îi iubea, ca să-i menţină în formă, ca să-i ştie în siguranţă. Apoi, fiica ei a dispărut şi a apărut, ca prin miracol, sub forma unei grămăjoare de oase – şi aceea incompletă. Trupul pe care Laurel s-a străduit aproape şaisprezece ani să-l menţină nu doar în viaţă, ci şi în perfectă stare de sănătate, a fost devorat de animale şi răspândit peste tot printr-o pădure umedă şi întunecată, indiferentă la bunătăţile gătite cu dragoste pentru fiica ei.

Aşa că, serios, ce rost are toată agitaţia asta? Răspunsul îi vine în minte aproape instantaneu: gătitul nu-l hrăneşte doar pe flămând, ci şi pe bucătar.

La ora şapte se îmbracă: o bluză neagră fără mâneci, o fustă roşie lungă şi, cum nu urmează să iasă din casă, o pereche de pantofi cu toc înalt, tot

roşii. La ora şapte şi cincisprezece minute telefonul o anunță că a primit un mesaj nou.

„Dezastru. SJ ne-a lăsat baltă. Ori vin cu Poppy, ori o lăsăm pe altă dată. Tu decizi.”

Trage adânc aer în piept. Prima senzație e de nervi. De furie maximă. Atâta efort. Atâta epilare. Ca să nu mai vorbim că a schimbat şi aşternuturile. Aceste reproşuri dispar însă, lăsând loc resemnării.

La urma urmei, de ce nu? Ce anume o împiedică să petreacă o seară cu Floyd şi cu fiica lui? De ce n-ar profita chiar ca s-o cunoască mai bine pe copilă? Oricum, trebuia să schimbe de mult aşternuturile.

Zâmbeşte şi începe să scrie: „Te rog să vii cu Poppy. Abia aştept s-o revăd”.

Floyd răspunde imediat:

„Eşti minunată. Îți mulțumesc. Doar o chestie măruntă: e obsedată de fotografiile altora. Dacă ai vreo poză cu Ellie la vedere, ai face bine s-o ascunzi. Nu i-am spus despre fiica ta dispărută, şi cred că ar fi mai bine să nu afle încă. Sper că este OK pentru tine. ☺”

19

Poppy este îmbrăcată cu o rochie neagră de catifea care-i vine până deasupra genunchilor, cu un bolero roşu şi cu pantofi roşii cu fundă. Laurel se simte iarăşi oarecum jenată de apariţia fetiţei, ale cărei haine denotă atât absenţa socializării, cât şi lipsa unei mame. Lasă însă deoparte gândurile critice şi îi primeşte pe Floyd şi pe Poppy în sufrageria ei decorată cu lumânări care aruncă umbre lungi pe pereţii albi imaculaţi. Pe măsuţa de cafea se văd boluri cu nachos şi sosuri Tex-Mex, muzica în surdină rotunjeşte colţurile şi asperităţile camerei mici şi pătrate, iar o sticlă de Cava aruncă luciri ademenitoare din frapiera plină cu gheaţă, alături de paharele de cristal.

— Ce apartament drăguţ, o felicită Floyd dându-i o sticlă de vin şi făcându-i semn lui Poppy să-i înmâneze buchetul de crini pe care-l ţine strâns încă de la sosire.

— Da, e un apartament bun, funcţional, îi răspunde Laurel.

Poppy începe să inspecteze casa, oprindu-se la vitrina cu fotografii de familie.

— Aici este fetiţa ta? o întreabă arătând spre o poză cu Hanna de pe vremea când avea şase sau şapte ani.

— Da. Este Hanna. A mai crescut, între timp. Săptămâna viitoare împlineşte douăzeci şi opt de ani.

— Aici e fiul tău?

— Da. Îl cheamă Jake. Copilul meu cel mai mare. Va împlini treizeci de ani în ianuarie.

— Pare drăguţ. E drăguţ?

Laurel pune sticla de vin în frigider şi se întoarce spre ea:

— Da… este. E foarte drăguţ. Nu ne-am văzut prea des în ultima vreme, din păcate. Locuieşte în Devon.

— Are o prietenă?

— Sigur că are. O cheamă Blue şi locuiesc împreună într-o căsuţă frumoasă, ca de turtă dulce, cu găini în curte. El lucrează ca supervizor, iar ea nu ştiu cu ce se ocupă. Ceva legat de tricotaje, cred.

— Vă place de ea? Am impresia că nu prea.

Cei doi adulţi schimbă o privire cu subînţeles. Laurel speră ca Floyd s-o pună la punct pe Poppy, s-o disciplineze, dar bărbatul nu reacţionează în

niciun fel. O priveşte doar, cu un soi de admirație, ca şi cum ar vrea să vadă cât de departe va merge.

— N-o cunosc prea bine, îi spune Laurel fetiței, încercând să vorbească pe un ton mai neutru. Mi se pare o femeie normală, oarecare. Poate e puțin prea obsedată de control. Ridică din umeri. Jack e băiat mare, dacă îi place să fie controlat de o altă ființă umană, treaba lui.

Îi invită să se aşeze şi să guste din aperitivele reci. Floyd îi urmează îndemnul, dar Poppy continuă să se învârtă prin cameră, băgându-şi nasul curios peste tot.

— Ai vreo fotografie cu soțul tău?

— Fostul soț, o corectează Laurel imediat. Nu, nu am expus poze cu el, dar trebuie să fie câteva prin sertare, prin casă.

— Cum îl cheamă?

— Paul.

— Cum e?

— Cine? Paul? Ah, e un tip de treabă, un om bun. De fapt, e foarte drăguț. Da, un bărbat adorabil. Foarte atent, foarte grijuliu. Poate puțin cam lent.

— Atunci, de ce v-ați despărțit?

Of, a ajuns la un subiect pe care ar fi dat orice ca să-l evite. Cum de n-a intuit încotro ducea conversația şi s-a lăsat prinsă în capcană cu atâta naivitate? Îi aruncă încă o privire disperată lui Floyd, care însă nu pare dornic să-i vină în ajutor, ci îşi face de lucru întingând sărățelele prin sosuri.

— Vezi tu, ne-am schimbat… voiam lucruri diferite de la viață. Copiii au crescut, au plecat de acasă, iar noi am ajuns să înțelegem că nu vrem să ne petrecem tot restul vieții împreună.

— S-a căsătorit cu altcineva?

— Nu, nu tocmai. Are o prietenă şi trăiesc împreună.

— E drăguță? Îți place de ea?

— N-am văzut-o niciodată, dar copiii o cunosc şi mi-au spus că este foarte simpatică.

Poppy pare, în sfârşit, satisfăcută de rezultatele anchetei şi se aşază lângă tatăl ei, care o bate prieteneşte pe genunchi, de parcă ar vrea să-i transmită: „Bravo, ai interogat-o bine pe doamna".

— Să desfacem şampania? întreabă Floyd întinzându-se spre sticlă.

— Da, chiar te rog. Cum ați venit? Sunteți cu maşina?

— Nu, am venit cu metroul. Mai ai un pahar?

Laurel rămâne confuză o secundă, până înțelege că e pentru Poppy.
— Ah, dar, sigur. Scuze, nu m-am gândit de la început. Aşa e stilul francez, nu?
— Ce este stilul francez? vrea să ştie fetița.
— Să le dai copiilor să bea alcool. Prin alte țări nu prea se practică.
— Doar şampanie şi doar un deget, la ocaziile cu totul speciale.
Laurel toarnă băutura în pahare şi închină în sănătatea tuturor şi a lui SJ care i-a lăsat cu ochii în soare, dându-i astfel fetiței ocazia să stea până seara târziu şi să se îmbrace în haine elegante.
— Ai o rochie foarte frumoasă, o laudă Laurel, simțind o oportunitate de apropiere. Cine te duce la cumpărături?
— Tata. De fapt, cumpărăm haine mai ales de pe internet, dar câteodată mergem şi pe Oxford Street.
— Care este magazinul tău de haine preferat?
— Nu am unul anume, dar căutăm întotdeauna la John Lewis.
— Dar ce părere ai despre H&M sau Gap?
— Nu sunt genul acela de fată. Nu port blugi, hanorace cu glugă şi alte chestii din astea. Mie îmi place să fiu… elegantă.
Mâna lui Floyd atinge din nou genunchiul fetiței, într-o strângere încurajatoare.
— Spune-mi despre şcoala acasă. Cum funcționează?
— Ca la o şcoală obişnuită. Stau şi învăț. După ce învăț, mă relaxez.
— Câte ore pe zi lucrezi?
— Două sau trei. Adică, două sau trei cu tata, când nu este la serviciu. În restul timpului, studiez singură.
— Şi nu te plictiseşti niciodată? Nu-ți doreşti să ai prieteni şi colegi de vârsta ta cu care să-ți petreci timpul liber?
— Nuuuuu, se opune ferm fetița, clătinând din cap. Nu, nu. Niciodată.
— Poppy are cam patruzeci de ani, de fapt, intervine Floyd admirativ. Ştii cum e când ajungi la patruzeci de ani şi dintr-odată începe să nu-ți mai pese nici cât negru sub unghie de toate nimicurile care odinioară ți se păreau chestiuni de viață şi de moarte. Ei bine, Poppy a ajuns deja la acest stadiu.
— Când sunt în preajma unor copii de vârsta mea, am tendința să dau ochii peste cap şi să mă uit la ei de parcă ar fi pe jumătate nebuni. În general, nu le place şi îşi închipuie că sunt rea.
Poppy râde, ridică din umeri şi mai bea o gură de Cava.

Laurel nu găseşte altceva mai bun de făcut decât să dea înțelegător din cap. Nu-i vine greu să-şi imagineze cum o percep ceilalți copii pe această fetiță atât de stăpână pe sine, dar nu se poate convinge că e normal să fie aşa. Nu poate crede că Poppy n-ar putea învăța să petreacă momente frumoase cu parteneri de vârsta ei, să nu-şi mai dea ochii peste cap şi să-şi facă prieteni. „Nu ştie că nu aşa te maturizezi", îşi spune. „Să porți pantofi strălucitori cu fundă şi să-ți dai ochii peste cap nu sunt semne de maturitate, ci denotă faptul că ai ratat o mulțime de etape fireşti din parcursul maturizării."

Laurel se simte copleşită brusc de un sentiment visceral: acest copil are urgent nevoie de o mamă. Iar această mamă, trebuie să recunoască, are nevoie de un copil. Poppy seamănă atât de bine cu Ellie! Contururile chipului ei frumos, linia părului, structura craniului, urechile şi forma gurii, unghiul buzei superioare, toate sunt absolut identice.

Diferențele sunt pronunțate şi ele. Poppy are sprâncene mai groase, gâtul mai lung şi părul de o nuanță diferită de şaten. La fel, ochii lui Ellie erau căprui-deschis, pe când cei ai lui Poppy au nuanța ciocolatei. Dincolo de aceste aspecte, mai e ceva, ceva îngrijorător şi captivant, o asemănare pe care nu o poate ignora.

— Ce-ar fi să mergem la cumpărături împreună într-o zi? îi propune pe un ton entuziast. Ce părere ai?

Fetița ridică ochii spre tatăl ei, căutând aprobarea, apoi se întoarce spre Laurel:

— Da, ar fi minunat. Mi-ar face mare plăcere. Chiar vă rog!

Vinerea, Laurel merge la serviciu. Lucrează trei zile pe săptămână, lunea, marțea şi vinerea, la centrul comercial de lângă blocul în care locuieşte. Titlul oficial al postului pe care-l ocupă este de „coordonator de marketing". În realitate, face o muncă prostească şi inutilă, dar care îi oferă o preocupare şi o ajută să-şi cumpere haine şi diverse alte lucruri care îi fac plăcere. Vine, zâmbeşte, dă telefoane, scrie e-mailuri şi participă la lungi şedințe despre lucruri neimportante de care se preface că-i pasă, fiindcă pentru asta este plătită. După programul de lucru se duce acasă şi uită complet de toate până săptămâna următoare, când intră din nou pe uşa centrului comercial.

Astăzi, însă, este fericită la birou. Se simte înconjurată de oameni de treabă, care o cunosc şi o apreciază, chiar dacă într-un mod superficial. Seara trecută a fost ciudată, neliniştitoare, şi s-a trezit dimineață gândindu-

se că poate, de fapt, a visat. Apartamentul îi părea străin după plecarea oaspeților, ca şi cum nu i-ar mai fi aparținut doar ei. Rezultat al eforturilor lui Poppy de a contribui la curățenie, pernuțele de pe canapea erau răvăşite, mâncarea era pusă aiurea prin frigider, iar pe picurător se afla un maldăr de vase, pe care fetița insistase să le spele, în pofida opoziției lui Laurel. Crinii de pe masa din sufragerie răspândeau un miros greu, funebru, iar Floyd îşi uitase în antreul ei fularul gri, cu o marcă discretă Ted Baker, care atârna acum în cuier precum un fuior de fum.

A părăsit apartamentul cu plăcere, grăbindu-se să se îndepărteze de amintirile nopții trecute. Însă imaginile îi revin în minte ca un ecou întunecat chiar când îşi porneşte computerul, îşi verifică mesajele şi îşi pune îndulcitor în ceaşca de cafea. Ceva este în neregulă. Ceva greu de definit, legat de Floyd şi de Poppy. Fetița este ciudată, fără nicio îndoială. Posedă o combinație interesantă de naivitate şarmantă şi maturitate forțată. Este mai deşteaptă decât ar trebui, dar nu atât de deşteaptă pe cât se crede.

Iar Floyd este aproape perfect atunci când sunt numai ei doi, dar se transformă în ceva cu totul diferit în prezența fiicei lui. Stând de vorbă cu colega ei Helen, Laurel reuşeşte, în sfârşit, să formuleze problema.

— Ştii, a fost ca atunci când plănuieşti să ieşi la bar cu un prieten, însă acesta vine cu încă o persoană, iar tu te trezeşti brusc în partea ascuțită a triunghiului.

Seara respectivă putea fi interpretată ca un spectacol al trupei Floyd-Poppy, cu cea din urmă în rolul principal şi Laurel pe post de public descumpănit. Floyd şi Poppy aveau acelaşi gen de simț al umorului şi propriile lor coduri, iar ochii lui nu se dezlipiseră niciodată de prețioasa progenitură, strălucind de mândrie şi iubire. Toată discuția se învârtise cumva în jurul lui Poppy şi a părerilor ei. În ciuda statutului ei de gazdă, Laurel nu fusese tratată cu atenția şi respectul ce i s-ar fi cuvenit, în raport cu fetița.

Pusese capăt acestor gânduri negre la miezul nopții, când adormise frântă de oboseală şi năucă.

— Mie îmi sună a sindromul părintelui cu un singur copil, comentează Helen, încercând să reducă toată chestiunea la dimensiuni mai uşor de digerat pentru simțul comun. În plus, nu ştiai că, de multe ori, între tați şi fiice se formează astfel de legături? Fetițele lui tata. De obicei, se transformă în femei care preferă prietenia bărbaților.

Laurel dă din cap recunoscătoare. Da, acum pricepe totul. A avut ocazia să constate existența acestei conexiuni speciale dintre tați şi fiice, dar nu în cazul copiilor ei. Ellie era la fel de apropiată de ea ca şi de Paul, iar Hanna îşi avea propriile reguli. Poate că surprinderea pe care o resimte are mai multă legătură cu propriile ei probleme decât cu Floyd şi Poppy. Fetița este amuzantă în felul ei bizar, iar Floyd este un tată bun şi iubitor.

Abia aşteaptă să-l revadă.

Laurel şi Floyd şi-au petrecut tot weekendul următor împreună. N-au plănuit să se întâmple aşa, dar pur şi simplu n-a putut găsi niciun motiv să se întoarcă acasă la ea. Vineri seara au mâncat în oraş, sâmbătă dimineața au împărtăşit un mic dejun târziu, urmat de un film la cinema cu Poppy, în aceeaşi după-amiază, şi de o vizită la Marks & Spencer ca să-şi cumpere lenjerie intimă şi o periuță de dinți. Sâmbătă seara au mâncat la un restaurant chinezesc, a doua zi au luat brunch-ul într-o cafenea din apropiere. Abia apoi a reuşit Laurel să se smulgă din compania lor şi să se întoarcă în apartamentul ei, gata să reînceapă munca luni de dimineață.

Odată ajunsă la birou se simte ca şi cum ar fi lepădat un rând de piele, parcă s-ar fi născut din nou. Hotărăşte că trebuie să mărturisească cuiva această transformare, să marcheze cumva momentul, aşa că o sună pe Hanna.

— Ce părere ai avea dacă… începe ea ezitant, dacă mi-aş invita noul iubit la masa noastră aniversară?

Tăcerea de la celălalt capăt al conexiunii GSM este adâncă şi rău prevestitoare.

Laurel simte nevoia să o rupă:

— Nu mă deranjează absolut deloc dacă nu eşti de acord. Te înțeleg perfect. Am încercat, în spiritul reconcilierii noastre şi al minunatei lumi noi în care vom intra.

Tăcerea adâncă şi neagră continuă neîntreruptă.

— Iubit? se aude, într-un târziu, vocea Hannei. De când ai tu un iubit?

— Nu-ți aminteşti? Tipul despre care ți-am zis când ne-am văzut ultima dată, Floyd.

— Îmi amintesc despre *tipul acela.* Nu ştiam că între timp a fost avansat la gradul de iubit.

— Da, mă rog, dacă mi-ai fi răspuns la telefon…

Hanna oftează. Laurel oftează şi ea, dându-şi seama că tocmai a făcut ceea ce şi-a promis să nu facă niciodată. Când copiii erau mici, mama lui Laurel îi mai făcea din când în când observații că o suna sau o vizita prea rar. Aceste cuvinte o usturau. Conştiința lui Laurel se sfâşia în bucățele fierbinți de fiecare dată când le auzea. „Nu-mi voi face niciodată copiii să se simtă vinovați după ce vor ajunge la casa lor. Nu le voi cere nimic în plus față de ceea ce sunt ei capabili să-mi ofere”, aşa se angajase.

— Îmi pare rău, îngaimă. N-am vrut să fiu cicălitoare. Doar că, într-adevăr, lucrurile avansează destul de repede acum. I-am cunoscut copiii, am stat la el acasă, vorbim tot timpul la telefon. Chiar am petrecut ultimul weekend împreună. Am vrut să… „E ridicol”, îşi spune oprindu-se brusc, „a fost o idee ridicolă.” În fine, uită că am propus aşa ceva. Nici măcar nu l-am întrebat pe Floyd dacă i-ar face plăcere să ni se alăture. Probabil că ar prefera să se ducă să se spânzure. Gata, hai să schimbăm subiectul.

Altă tăcere, mai blândă de data asta.

— Bine, de fapt, ce mai contează? Invită-l, de ce să mă deranjeze? Oricum, va fi un asemenea dezastru, încât cu el sau fără e tot aia. Măcar s-o facem lată.

Floyd spune da. Era sigură că va accepta, căci a lăsat-o să înțeleagă încă de la a doua întâlnire că e cu totul şi cu totul dedicat relației lor romantice şi n-are de gând să joace jocuri psihologice sau să se prefacă greu de prins.

— Mi-ar face mare plăcere. Fireşte, dacă familia ta este de acord.

A verificat între timp. Paul nu avea nimic împotrivă. Surprins, dar relaxat, Jake i-a spus că este OK. Nimeni n-a sărit în sus de fericire şi nimeni nu i-a reproşat nimic.

— Cât despre Poppy, i-ar plăcea să ni se alăture? adaugă ea, sperând pe jumătate la un răspuns negativ.

— Va fi fericită, sunt sigur. Mi-a spus de nu ştiu câte ori că abia aşteaptă să-i cunoască pe copiii tăi.

— Şi pe soțul meu, care vine cu iubita lui.

— Toată gaşca.

„Toată gaşca. Măcar s-o facem lată”, comentează Laurel în minte.

Rezervă o masă pentru opt persoane la un restaurant din Islington, un loc faimos şi stilat aflat în capătul unei alei cu pietriş care începe din Upper Street.

„Probabil că am înnebunit, probabil că am înnebunit de tot”, îşi spune.

20

De ziua ei, Laurel primeşte din partea lui Floyd un buchet mare de zambile violet combinate cu frunze de laur. Şi Paul obişnuia sa pună foi de dafin când îi oferea flori, însă asta nu-i ştirbeşte cu nimic bucuria şi impresia bună provocată de atenția bărbatului. Iar comparația cu fostul ei soț nu e deloc nepotrivită, chiar deloc.

Mai târziu o duce într-o bar din Covent Garden, numit Champagne & Fromage, unde poți consuma exact promisiunile din titlu. Toată seara, Laurel îi urmăreşte atentă pe oamenii din jur, sperând să o identifice pe Hanna, care i-a spus că se duce „undeva în oraş cu amicii”, când a întrebat-o ce planuri are. Nu o vede însă pe nicăieri, aşa că misterul despre domnul T. nu face decât să se adâncească.

— Când e ziua ta? îl întreabă pe Floyd în timp ce-şi taie o bucată de tartină.

— Pe treizeci şi unu iulie, aproximativ.

— De ce aproximativ?

— Când m-am născut, situația era cam haotică, ridică el din umeri zâmbind.

— Serios?

— Da. Viața părinților mei a fost ca un urcuş abrupt, din noroi până la stele.

— Iar în noroi înseamnă…

Ochii bărbatului se îngustează. Trage adânc aer în piept.

— Mama avea numai paisprezece ani când m-a născut. Tata avea vreo şaisprezece. Nimeni nu voia să-i ajute. Au trăit pe străzi o vreme. M-am născut într-o toaletă publică, cred. Într-un parc. Apoi m-au dus la un spital din apropiere şi m-au lăsat acolo.

Laurel simte cum i se taie respirația.

— Eram îmbrăcat într-un body albastru, înfăşurat într-o păturică, cu un scutec curat pe mine. Plus o căciulă şi nişte mănuşi. Mi-au scris numele pe o bucată de hârtie, pe care mi-au pus-o sub cap, într-o cutie de carton căptuşită cu o pernă: „Acesta este Floyd, vă rugăm să aveți grijă de el”. S-au întors să mă caute după trei zile, când deja fusesem încredințat unui orfelinat în regim de urgență. Instituțiile statului nu puteau da copilul

abandonat în grija unei familii de adolescenți fără căpătâi. S-au chinuit aproape un an să mă ia înapoi. Cred că lupta asta le-a deşteptat ambițiile.

— De unde ai aflat, ți-au povestit ei?

— Da, mi-au povestit. Dumnezeule, de câte ori am auzit povestea asta! Tot timpul. De fiecare dată când făceam câte o prostie, începeau: „Ar fi trebuit să te lăsăm acolo, la orfelinat. Poate vrei să te ducem înapoi, ce zici?"

Un muşchi de pe chip începe să i zbată necontrolat.

— Dar tu îți mai aminteşti de perioada aceea? De primele zile?

— Nu, absolut nimic. Prima mea amintire este de când tata mi-a adus o maşinuță de jucărie. Avea un fel de cheie – mimează învârtirea cheii în contact – şi motorul făcea un zgomot teribil când o porneai. Îmi amintesc că petreceam ore în şir în maşinuța aceea, doar pornind-o şi oprind-o. Aveam vreo patru ani pe atunci şi locuiam la Boston într-un apartament din al cărui balcon se vedea tot oraşul, până la ocean. Aşa că nu, nu-mi amintesc zilele acelea rele. Nu mi le amintesc deloc.

— Ştii, eşti prima persoană care nu ştie exact când este născută din câte mi-a fost dat să cunosc.

— Da, aş putea spune acelaşi lucru despre mine, glumeşte bărbatul.

Laurel îşi face o introspecție rapidă. De ani de zile s-a pus pe sine în centrul atenției: femeia a cărei fiică a dispărut fără urmă, femeia de la conferința de presă, femeia despre care se vorbeşte în presă, femeia care a fost nevoită să-şi îngroape fiica făcută bucățele. Acum, iată că se află în fața unei ființe umane cu o poveste teribilă. Oare este înconjurată şi de alte istorii de acest fel? Câte astfel de poveşti au trecut neştiute pe lângă ea, de când s-a închis în propria tragedie? se întreabă.

— Părinții tăi mi se par nişte oameni cu totul speciali.

— Într-un fel, da, presupun că aşa şi sunt, îi răspunde cu un zâmbet ambiguu.

În cuvintele lui se ascunde ceva trist şi profund, ceva întunecat, despre care nu poate să vorbească. Nu e nicio problemă. A aflat deja suficient de multe. E destul de matură ca să înțeleagă că nu totul se pretează la conversație în jurul unui pahar de şampanie, că nu totul poate fi împărtăşit.

După cină se întorc acasă la Floyd. Sara-Jade e la locul ei, încovrigată în fotoliu, cu laptopul în brațe şi căştile pe urechi. Tresare puțin speriată când îi vede intrând.

— La mulți ani! îi urează în şoaptă. V-ați distrat bine?

Laurel este, la rândul ei, surprinsă de deschiderea bruscă pe care o manifestă tânăra.

— Da, îi răspunde, a fost foarte plăcut. Mulțumesc.

Floyd o atinge uşor pe umăr şi se scuză spunând că trebuie să ajungă urgent la toaletă. Laurel îşi dă seama pe loc că e doar un pretext, un subterfugiu ca s-o lase singură cu SJ, să stimuleze crearea unei legături între ele două.

— Sunt cam amețită, îi spune lui SJ. Am fost la un bar cu şampanie şi brânzeturi, dar cred că am exagerat cu şampania.

— Câți ani ai? o întreabă fata zâmbind nesigur. Dacă nu te deranjează întrebarea.

— Nu, de ce să mă deranjeze? Niciodată nu i-am înțeles pe cei care se jenează de propria lor vârstă. De parcă ar fi făcut vreo greşeală. Am cincizeci şi cinci de ani şi câteva ore.

SJ încuviințează din cap.

— Rămâi peste noapte? o întreabă Laurel.

— Nu. Prefer să mă duc acasă şi să dorm în pat la mine. Mâine am mult de lucru.

— Ah, da? Cu ce anume te ocupi?

— Una, alta, nimic deosebit. Fac babysitting, plimb câini. Mâine pozez pentru o clasă de desen, adaugă, închizând laptopul şi descolăcindu-şi picioare de sub ea.

— Interesant. Pozezi îmbrăcată sau…

— Dezbrăcată. Aşa cum ție nu ți se pare ruşinos să îmbătrâneşti, nici eu nu mă ruşinez să stau în pielea goală în fața unei clase. Nu ai impresia că dacă este interzis să porți *burkini* la plajă, consecința logică ar fi încurajarea nudismului? Adică, cine are dreptul să decidă ce parte a corpului vrei sau nu să expui în public? Dacă femeia este obligată prin lege să-şi acopere sânii şi vulva, atunci cum îi poți interzice să-şi ascundă picioarele sau brațele? Înțelegi, nu are niciun sens.

Laurel începe să râdă.

— Nu pot decât să-ți dau dreptate. Nu mi-am pus niciodată problema în felul ăsta.

— Nu, evident. Nimeni nu-şi mai foloseşte creierul în zilele noastre. Toți cred în prostiile pe care le citesc pe Twitter. Toate ideile astea promovate de

dreapta aşa-zis liberală nu sunt decât o uriaşă operaţiune de propagandă. Suntem o naţiune de oi.

Laurel simte brusc cum i se ridică şampania la cap şi se abţine cu greu să nu emită un behăit sonor. Se limitează să dea din cap înţelept. De vreo zece ani refuză să mai asculte opiniile altora, aşa că nu se simte deloc oaie.

— Ellie Mack a fost fiica ta, schimbă subiectul SJ, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Da. Ţi-a spus tatăl tău?

— Nu. Te-am căutat pe Google. Am citit tot ce-am găsit pe internet despre povestea ta. E foarte, foarte trist prin ce-ai trecut.

— Da, încuviinţează Laurel. E foarte trist.

— Era o fată frumoasă.

— Îţi mulţumesc. Da, era frumoasă.

— Nu ţi se pare că semăna cu Poppy?

Mintea lui Laurel se limpezeşte brusc, ca după un duş rece. Se aude răspunzând pe un ton aproape defensiv:

— Nu, nu tocmai. Poate puţin, la gură. Dar mulţi oameni seamănă unii cu alţii, nu-i aşa?

— Da, spune SJ, ai dreptate.

21

Laurel îşi vizitează mama a doua zi. Părea ceva mai vioaie ultima dată când s-au văzut, joi. S-a interesat de povestea de amor a lui Laurel, a strâns-o de mână, iar în ochi i s-a zărit o licărire de înțelegere. N-a vorbit deloc despre moarte şi nici n-a rămas cu privirea pironită în gol. Laurel speră din toată inima s-o găsească la fel de bine dispusă.

Din păcate, bucuria pare să se fi evaporat în săptămâna care s-a scurs, iar bătrâna arată din nou jalnic, cu mintea dusă.

— Cred că n-o mai duc mult, o întâmpină pe Laurel, rostind cuvintele în grabă, fără pauză între ele.

— Of, mamă, mie mi s-a părut că erai mai bine, îi răspunde aşezându-se lângă ea.

— Mai bine, repetă bătrâna şi aprobă din cap. Mai bine.

— Atunci, ce te-a apucat să vorbeşti din nou despre moarte?

— Pentru că… Bate cu degetele în pieptul scofâlcit. Pentru că *bătrână.*

— Aşa e, eşti bătrână, dar încă mai ai viață în tine.

— Nu, oftează mama ei, nu viață. Iar… t… t… tu… fericită. *Acum.*

Laurel trage adânc aer în piept. Cuvintele mamei îi devin tot mai limpezi.

— Vrei să spui că ai rămas în viață pentru mine? o întreabă, luptând cu nodul dureros care i s-a pus în gât.

— Da. Pentru t… t… tine. Da.

— Iar acum, când sunt fericită, vrei să pleci?

— Da. Da.

Un zâmbet enorm luminează chipul mamei sale în timp ce o strânge de mână.

— Of, mamă, dar încă am nevoie de tine.

O lacrimă uriaşă i se scurge pe obraz.

— Nu, acum nu. Ellie găsită. Tu fericită. Eu… eu plec… bolboroseşte Ruby lovindu-şi din nou pieptul cu vârful degetelor.

Laurel îşi şterge lacrimile cu dosul palmei şi se forțează să zâmbească.

— E viața ta, mamă. Nu pot alege în locul tău.

— Nu, îi răspunde bătrâna. N… n… nimeni nu poate.

În după-amiaza aceleiaşi zile, Laurel o duce pe Poppy la cumpărături. Plouă, aşa că Brent Cross i se pare o alegere mai bună decât Oxford Street.

Poppy o salută din uşă, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni verzi eleganţi, un cardigan de culoarea jadului verde şi o haină de ploaie cu flori. Are părul pieptănat în părţi, cu cărare pe mijloc. Îşi trece braţul pe sub cel al lui Laurel şi traversează rapid prin ploaie până la maşină. După ce intră, coboară în grabă geamul portierei ca să-i facă semne de rămas-bun cu mâna tatălui ei, care o urmăreşte, în şosete, din pragul casei.

— Ce mai faci? o întreabă Laurel întorcând capul spre ea.

— Sunt aşa de încântată!

— Mă bucur.

— Dar tu ce mai faci? o întreabă plină de îndrăzneală fetiţa.

— Bine, cred. Puţin cam obosită după ultima noapte.

— Prea multă şampanie?

— Da, prea multă şampanie, îi răspunde Laurel zâmbind. N-am dormit destul.

— Ei bine, trebuia să serbezi, doar a fost ziua ta, o consolează Poppy bătând-o uşor pe mâna cu care ţine volanul.

— Da, ai dreptate.

Plouă torenţial. Laurel aprinde farurile şi porneşte ştergătoarele la maximum.

— Cum ţi-ai petrecut dimineaţa? continuă Poppy în acelaşi stil preţios cu care Laurel a început să se obişnuiască.

— Hmm, mi-am vizitat mama.

— Ai o mamă?

— Da, sigur! Toată lumea are o mamă!

— Eu nu am.

— Mă rog, poate nu una pe care s-o poţi vedea. Dar cu siguranţă ai o mamă pe undeva prin lume.

— Dacă nu poţi vedea un lucru, înseamnă că acel lucru nu există.

— Afirmaţia ta nu are niciun sens.

— Ba da.

Laurel îi adresează o privire încruntată tinerei sale pasagere.

— Atunci, cum rămâne cu oraşul New York? Eu nu-l pot vedea. Nici tu nu poţi. Înseamnă că New Yorkul nu există?

— Nu se pune. Putem vedea oricând New Yorkul pe mii de camere care transmit live pe internet. Putem suna pe cineva de la New York şi să-l rugăm să ne trimită o carte poştală cu oraşul. Pe mama, însă, nu o pot vedea nici pe internet şi nici măcar în fotografie. Nu o pot suna, nu pot nici măcar

să mă duc să mă reculeg la rămăşiţele ei din cimitir. În concluzie, mama mea nu există.

Laurel se simte marcată dureros de cuvintele fetiţei şi respiraţia i se accelerează.

— Ţi-ar plăcea să existe? Ţi-e dor de ea?

— Nu. De fapt, nu mă gândesc niciodată la ea.

— A fost, totuşi, mama ta. Eu cred că te mai gândeşti la ea, din când în când.

— Nu. Niciodată. O detestam.

Surprinsă de vehemenţa ultimei replici, Laurel îi aruncă o privire scurtă, apoi ochii îi revin la drum.

— De ce o detestai?

— Pentru că şi ea mă ura. Era rea, urâtă şi indolentă.

— Nu cred că era chiar aşa de urâtă, căci n-ar fi putut face o fată aşa de frumoasă ca tine.

— Nu semăna deloc cu mine. Era oribilă. Altceva nu-mi mai amintesc. Arăta oribil şi mirosea a chipsuri unsuroase.

Laurel rămâne fără replică. O mamă cu părul gras şi murdar e foarte departe de cea pe care şi-o imaginase, luând în considerare aparenţele acestui copil perfect educat, elegant şi inteligent sau faptul că femeia a avut o relaţie specială cu Floyd. Apoi îşi aminteşte fotografiile pe care le-a văzut pe internet, în care bărbatul, surprins pe când era mai tânăr, nu părea foarte atrăgător. Fiecare îşi are propria strălucire, într-o anumită etapă a vieţii, constată plină de înţelepciune. E clar că Floyd a ajuns de-abia acum să înflorească şi este foarte posibil ca în trecut destinul lui să fi fost mult, mult mai întunecat.

— Ţi se pare că tatăl tău este mai fericit acum decât era atunci?

E perfect conştientă că a pus o întrebare stângace, dar are nevoie de un răspuns. Nu-l cunoaşte pe Floyd decât de câteva săptămâni. Nu ştie mai nimic despre trecutul lui. Nu e decât un tip care a intrat din întâmplare într-o cafenea şi i-a schimbat complet viaţa. I-ar plăcea să audă impresiile cuiva care cunoaşte situaţia din interior, dar răspunsul pe care îl primeşte o lasă cu gura căscată.

— Care este legătura cu fericirea? Ascultă-mă: însăşi existenţa noastră nu are niciun sens. Dar o ştiai deja, nu-i aşa? Oamenii se poartă ca şi cum ar exista un ţel măreţ, un înţeles secret, ca şi cum viaţa *ar însemna ceva.* De fapt, nu înseamnă nimic. Nu suntem decât o adunătură de ciudaţi. Atât şi

nimic mai mult. O mare adunătură de creaturi stupide, inutile. Nu avem nevoie să fim fericiți. Nu trebuie să fim normali. Nu trebuie nici măcar să trăim, dacă nu vrem, firește. Putem face absolut orice dorim, cu condiția să nu facem rău altcuiva.

— Uau! Filosofie, nu glumă… exclamă Laurel.

— Nu e nicio filosofic, ci chiar definiția vieții. Din clipa în care reușești să vezi omenirea dezbrăcată de iluziile ei absurde, de așa-zisul sens, totul devine limpede ca lumina zilei.

— Ești o fetiță tare ciudată, nu-i așa, Poppy?

— Da, sunt, vine răspunsul pe tonul cel mai ferm.

Ajung la centrul comercial și se îndreaptă direct către restaurantul Nando ca să-și ia ceva de mâncare, căci Laurel a sărit peste masa de prânz după ce și-a vizitat mama, iar acum e moartă de foame.

— Cum te înțelegi cu mama lui SJ? o întreabă pe fetiță după ce se așază, în așteptarea comenzii.

— Cu Kate?

— Așa o cheamă?

— Da, Kate Virtue. E drăguță. Îmi place de ea. Nu-i prea deșteaptă, dar e de treabă.

— Și cu SJ, sunteți prietene bune?

— Oarecum. Vezi tu, noi două suntem extrem de diferite.

— Cum așa? vrea să știe Laurel, dându-și seama dintr-odată că ambele fete se poartă cam straniu.

— Vezi tu, ea este introvertită, pe când eu sunt extravertită. Ea este bună la arte, eu, la matematică. Ei îi pasă de tot și de toate, mie nu-mi pasă de nimic. Ea este lipsită de umor, eu sunt extrem de spirituală. Ea nu este apropiată de tata, eu sunt foarte apropiată de tata, încheie fetița zâmbind.

— Ai idee de ce stau lucrurile așa și nu altfel?

— Presupun că semăn mai mult cu el, îi răspunde Poppy ridicând din umeri.

Chelnerul aduce mâncarea, întrerupându-le convorbirea. Laurel o urmărește o vreme în tăcere, analizându-i atenția cu care se concentrează asupra sticlei de ketchup, modul în care fruntea i se umple de cute. Dintr-odată se simte azvârlită cu capul înainte în propriul ei continuum spațio-temporal, într-un moment din trecut. Este aici, chiar aici, împreună cu Ellie. Nu știe unde sunt Jake și Hanna. Poate că Ellie are zi liberă la școală? Cert

e numai faptul că stau la masă față în față, totul fiind identic şi complet diferit, în acelaşi timp. I se învârte capul. Se agață instinctiv cu mâna de marginea mesei şi trage aer în piept. Clipeşte şi se uită din nou la copila care-i ține companie. În fața ei stă Poppy, fără nicio îndoială, nu Ellie.

Ocupată să stoarcă ultimele picături din sticla de ketchup, Poppy nu remarcă scurta călătorie extracorporală în timp suferită de Laurel.

— Abia aştept să fac cunoştință cu familia ta mâine-seară. Crezi că mă vor simpatiza?

— Mă mir că îți pasă, îi răspunde sec.

— De fapt, nu, nu-mi pasă. Mă interesa doar opinia ta. A-ți păsa şi a manifesta interes sunt două atitudini diferite.

— Da, zâmbeşte Laurel, sunt convinsă că te vor plăcea. Vei fi ca o gură de aer proaspăt pentru noi toți.

— Bine. Întotdeauna e plăcut să auzi asta. Îmi place compania altor familii… câteodată îmi doresc…

Laurel îi aruncă rapid o privire interogatoare.

— Nu, nimic, îi răspunde Poppy.

Laurel o duce la magazinul New Look, apoi la Gap, apoi la M&S, apoi la Zara, la Top Shop şi la Miss Selfridge, dar Poppy refuză cu îndârjire să accepte ținutele la modă. Până la urmă ajung în raionul pentru copii de la John Lewis, iar fetița se repede la un suport cu rochii de jerseu imprimate.

— Dar parcă mai ai din astea, îi reproşează Laurel aducându-şi aminte că a văzut-o cu ceva aproape identic în acel weekend.

— Da, e adevărat, îi răspunde Poppy trăgând rochia în afară, dar acum au adus un model nou de imprimeu. Uite. Scoate o altă rochie şi i-o întinde. Pe asta nu o am.

Laurel oftează şi pipăie materialul.

— E foarte drăguță, dar ne gândeam să te eliberăm puțin de vechiul stil.

E rândul lui Poppy să ofteze. Se uită nemulțumită la rochie şi înapoi la Laurel.

— Aşa am stabilit, nu?

Laurel o aprobă din cap.

— Dar tot ce-am văzut prin alte magazine arată ieftin şi neglijent.

— Eşti tânără, iar hainele de genul ăsta fac parte din *bucuriile* tinereții. Poți să porți orice şi să arăți în continuare fantastic. Aerul neglijent pică bine când eşti tânăr, ca şi aparența de ieftin. Când o să ajungi la vârsta mea,

o să poți purta toate hainele elegante pe care ți le doreşti. Haide, fă-o pentru mine, hai să mai aruncăm o privire la H&M.

— Bine, să mergem, acceptă Poppy plină de bunăvoință.

Până la urmă aleg o pereche de colanți cu dungi, o bluză la baza gâtului, o cămaşă de diftină ecosez, un tricou mulat cu un imprimeu reprezentând o mustață şi o rochie gri cu jupa din şifon şi corsajul din jerseu.

Laurel aşteaptă răbdătoare lângă cabina de probă, aşa cum a mai făcut-o de nenumărate ori până acum. Peste puțin timp, perdeaua se dă la o parte şi Poppy apare nesigură, în colanți şi tricou.

— Arăt atât de vulgar! exclamă fetița.

— Ba nu, câtuşi de puțin, o linişteşte Laurel în timp ce-i aranjează colanții la talie.

Ia cămaşa de diftină de pe un portmantou şi o ajută s-o îmbrace, apoi îi scoate una câte una agrafele din păr şi i-l răspândeşte uniform peste umeri.

— Aşa! Arăți extraordinar. Arăți…

În clipa aceea, dându-şi brusc seama ce-a făcut, se opreşte şi îşi muşcă pumnul ca să nu continue. A îmbrăcat-o pe sărmana copilă ca pe fiica ei moartă, iar rezultatul e şocant.

— Arăți… foarte bine, bâiguie cu vocea uşor tremurândă. Dar, dacă nu te simți comod în ele, nu e nicio problemă, putem să mergem înapoi la John Lewis şi să cumpărăm rochia aceea.

Poppy are alte idei. Continuă să se holbeze la noua ei înfățişare în oglinda cabinei de probă. Se întoarce puțin, examinându-şi profilul, apoi îşi trece mâinile peste colanții lucioşi şi se joacă puțin cu mânecile cămăşii.

— De fapt, cred că-mi plac hainele astea. Poți să mi le cumperi?

— Sigur că pot, dar eşti sigură?

— Sunt absolut sigură. Vreau să fiu diferită. Va fi amuzant.

— Da, chiar foarte amuzant.

— Poate că vrei şi tu să fii diferită?

— Diferită? Cum aşa?

— Văd că porți tot timpul numai gri şi negru. Toate hainele tale arată ca nişte uniforme. Cred că ar trebui să-ți găseşti ceva mai jucăuş.

— Jucăuş?

— Da, adică mai colorat, ceva cu flori şi cu dantele. Ceva *drăguț.*

— Exact la asta mă gândeam şi eu, spune Laurel zâmbind fericită.

22

Vineri seara Laurel se duce cu maşina ei până la Hanna, de unde urmează să plece împreună, cu un Uber.

— Mami, arăți superb! o întâmpină fiica ei în uşă, cu o expresie de admirație autentică.

Laurel execută o mică piruetă, făcând să foşnească materialul rochiei negre cu imprimeuri orientale, reprezentând flori şi păsări. E o croială cu guler înalt şi nasturi în față, în întregime din mătase.

— Îți mulțumesc, scumpo. Ellie m-a ajutat s-o aleg.

Răspunsul ei este urmat de o tăcere stânjenitoare.

— Oh, Dumnezeule, doar n-am spus Ellie? se fâstâceşte Laurel.

— Ba da, exact asta ai zis.

— Mă gândeam la Poppy. Atâtea cumpărături în compania tineretului mi-au dat calendarul peste cap, probabil.

— Aşa se pare, comentează Hanna sceptică.

— Să ştii că şi tu arăți foarte bine. Ți-ai făcut ceva la păr? continuă repede Laurel, încercând să schimbe subiectul.

— Da, m-am tuns miercuri şi mi-am făcut un *brushing.*

„Pentru o minunată noapte romantică alături de misteriosul T., fără nicio îndoială”, îşi spune Laurel în sinea ei.

— Îți stă foarte bine. Îmi place lungimea asta.

Se instalează pe bancheta din spate a taxiului într-o tăcere confortabilă. Hanna a fost întotdeauna mai puțin comunicativă, iar Laurel s-a luptat mult timp cu teama că modul taciturn de-a fi al fetei avea drept cauză greşelile ei ca mamă.

Când coboară în fața restaurantului, Laurel trage adânc aer în piept. Au ajuns cu două minute mai devreme şi habar n-are ce se întâmplă înăuntru sau dacă a mai venit cineva. Unele combinații de comeseni ca, de exemplu, Paul, Bonny, Floyd şi Poppy se pot dovedi dezastruoase. Numai gândul la asta o face să se înfioare, şi se ceartă în gând că n-a prevăzut să vină împreună cu Floyd, în locul Hannei.

În momentul în care îşi ia inima în dinți şi intră, temerile i se mai domolesc văzând că la masa aflată într-un separeu cu pereți transparent din spate nu se află decât Floyd şi Poppy.

Bărbatul se ridică să le întâmpine. Arată incredibil de atrăgător. Poartă un costum bleumarin cu o cravată îngustă, după ultima modă italiană. Părul grizonant îi stă dat pe spate, lipit cu un fel de gel lucios. La rândul ei, Poppy pare o tânără normală în noua ei cămaşă ecosez pusă peste o rochie mulată din jerseu şi cu ghete înalte cu şireturi. „Arată amândoi perfect”, îşi spune Laurel. „Arată *la fel ca noi.”*

— Mă bucur atât de mult să vă cunosc, o salută Floyd pe Hanna întinzându-i mâna, cu ochii strălucind de plăcere sinceră.

— Şi eu, îi răspunde fiica ei.

— Eşti aşa de frumoasă, sunt încântată de cunoştinţă, intervine Poppy ca de obicei.

Hanna se îmbujorează puţin la auzul unui compliment direct şi şopteşte ceva doar pentru sine.

Se aşază doar ca să se ridice după câteva minute, când îşi fac apariţia Paul, Bonny, Jake şi Blue. Laurel încleştează pumnii pe la spate, dar are grijă să-şi lipească un zâmbet dulceag pe chip. Copiii ei au asigurat-o în repetate rânduri că nu trebuie să-şi facă griji, că Bonny este o fiinţă simpatică şi caldă. Cu toate acestea, simte că e pe punctul să se topească într-o băltoacă de păsări şi flori pe podeaua de marmură imaculată. Momentul este crucial, iar emoţiile îi sunt amplificate exponenţial de prezenţa propriului iubit, Floyd.

Din fericire, cei din jur o salvează la timp de ea însăşi. Bonny se repede la ea fără ezitare, o priveşte în ochi, îi prinde umerii cu mâinile şi, strângând-o la pieptul ei moale şi primitor, care miroase a violete şi a pudră de talc, îi spune cu un glas ce denotă pasiunea intensă pentru tutun, alcool şi cântat:

— La naiba, în sfârşit. În sfârşit!

Între timp, Floyd se duce la Paul şi îi strânge mâna bărbăteşte, spunându-i cât de bucuros este de cunoştinţă. Întâlnirea dintre cei doi ia o turnură veselă când constată că sunt îmbrăcaţi aproape la fel, purtând până şi şosete cu model identic, marca Paul Smith.

— Ia fiţi atenţi aici, strigă Paul lipindu-se de Floyd, suntem gemeni!

Dacă ar exista un clasament al întâlnirilor bizare dintre copii, ex-parteneri şi noi parteneri, cea organizată de ea cu siguranţă ar ajunge în primele cinci, îşi spune Laurel.

Se aşază între Floyd şi Bonny. Paul stă de cealaltă parte a lui Bonny, cu Hanna în capul mesei, iar Jake, Poppy şi Blue iau loc vizavi. Blue pare

plictisită şi chiar dezgustată, iar Laurel nu poate decât să-şi imagineze ofensiva emoţională pe care trebuie s-o fi dus fiul ei ca s-o convingă să participe. Dacă ar fi fost după mintea lui Blue, cei doi n-ar fi ieşit din ferma în care trăiesc acum.

Acesta este însă singurul aspect mai puţin plăcut. Laurel aruncă o privire în jur şi începe să imagineze scenariul ideal. Nimeni nu şi-ar putea da seama, nimeni n-ar putea bănui măcar ce fenomen extraordinar se petrece la masa lor. Până şi Hanna zâmbeşte şi face conversaţie cu tatăl ei, în timp ce deschide cadoul pregătit de acesta.

Un chelner aduce cele două sticle de şampanie, pe care a avut prevederea să le comande dinainte, şi începe să le toarne în pahare. Toată lumea pare să se aştepte ca cineva să se ridice şi să toasteze în cinstea celor două sărbătorite, dar toţi şovăie, pradă confuziei. Cine ar trebui s-o facă? Dacă Floyd n-ar fi la masă, candidatul evident ar fi Paul, în dubla lui calitate de tată şi de fost soţ. Dar cu Floyd prezent, situaţia devine incertă. Tăcerea jenantă e risipită de Poppy, care se ridică brusc.

Fetiţa îşi apucă paharul umplut doar pe jumătate cu ambele mâini şi aruncă o privire de jur împrejurul mesei, fixându-i rând pe rând, fără ezitare.

— Am întâlnit-o prima dată pe Laurel în urmă cu câteva săptămâni, rosteşte ea pe o voce sigură, cu dicţie perfectă. Între timp, am reuşit să o cunosc suficient de bine ca să ştiu că este o prietenă frumoasă şi bună. Este o femeie tandră şi generoasă, iar eu şi tatăl meu suntem foarte norocoşi că a intrat în viaţa noastră. În sfârşit, acum am ocazia să constat că nu este singura persoană adorabilă din familie. Sunt conştientă că ne întâlnim pentru prima dată, dar îmi este limpede cât de mult ţineţi unul la celălalt şi sunt profund onorată să fiu la masa voastră. Pentru Laurel! încheie ridicând paharul. Pentru Hanna! Şi pentru familiile fericite!

Comesenii au nevoie de câteva secunde că să treacă peste şocul discursului perfect al lui Poppy şi peste ironia discretă cu familiile fericite, apoi îşi înalţă cu toţii paharele şi strigă la unison:

— Pentru Hanna, pentru Laurel, la mulţi ani!

Paul îi prinde privirea din cealaltă parte a mesei şi-i adresează una dintre ocheadele lui tipice, la modul: „Ce naiba a fost asta?” Laurel îi zâmbeşte fals. Şi-ar fi dorit să-i poată da un răspuns isteţ-ironic, dar simte o loialitate stranie faţă de Poppy. E atât de tânără. E orfană de mamă. Nu merge la şcoală. Nu ştie cum e viaţa.

— Sper că eşti conştientă că aşteptam ocazia asta de nu ştiu când, îi spune Bonny lăsând paharul de şampanie pe masă şi întorcându-se către ea.

Bonny e genul acela de femeie cu o faţă foarte mobilă: o gură mare, care se mişcă în toate direcţiile când vorbeşte, nasul curbat, cu o şa adâncă, o sprânceană mai sus decât cealaltă şi o cicatrice adâncă ce-i brăzdează bărbia. Pe de altă parte, aspectul general reuşeşte să fie armonios, iar Laurel se vede nevoită să admită că este o femeie superbă.

— Da, ştiu. Îmi pare tare rău că nu am făcut-o mai devreme, dar nu eram pregătită. Nu din cauza ta, crede-mă.

Bonny îi acoperă mâinile puse pe masă cu palmele ei. Are unghiile scurte, date cu ojă roşie.

— Ştiu, stai liniştită. Iar Paul a avut întotdeauna numai cuvinte de laudă la adresa ta. Am înțeles situația de la început şi înțeleg şi circumstanțele în care te afli acum. Vrei să mergi mai departe pentru că poți. Înainte nu puteai. Toate la timpul lor, nu-i aşa?

Laurel zâmbeşte şi îşi spune în sinea ei: „Sunt de acord cu tine, până la un punct. De exemplu, nu cred că există un moment potrivit să-ți pierzi copilul”. Însă nu dă glas acestor cuvinte dureroase, deoarece e limpede că femeia de lângă ea încearcă din răsputeri să fie amabilă şi că această primă conversație este esențială pentru viitorul unei relații ce ar putea continua pentru tot restul vieții.

Paul se întinde peste masă şi îi dă un cadou împachetat elegant.

— La mulți ani!

— Oh, Paul, nu era cazul! Sunt copleşită.

— Nu e mare lucru, să ştii.

— Pot să-l deschid?

— Chiar te rog.

Rupe hârtia de împachetat, dând la iveală o carte. *Sticletele*[4] de Donna Tartt.

— Sper că n-ai apucat s-o citeşti.

— Nu, îi răspunde examinând coperta a patra.

În realitate, n-a mai citit o carte de zece ani.

— Vai, dar asta este o carte minunată! exclamă Poppy.

— Ai citit-o? o întreabă Paul.

— Da. Citesc două cărți pe săptămână. Cel puțin.

— Bravo! Ți-a plăcut?

— La nebunie. Poppy ia volumul din mâinile lui Laurel şi-l examinează nostalgic. E povestea unui băiat care se duce la un muzeu, iar mama lui este ucisă într-un atentat cu bombă. Profitând de haosul creat, el fură un mic tablou, apoi îşi petrece restul vieţii încercând să-l ţină ascuns. Totul se petrece la New York.

— Sună minunat, spune Laurel.

— Chiar este, chiar este, o aprobă entuziast Poppy.

— Trebuie să observ că pentru o fată care consideră omenirea doar o greşeală de proporţii, ai o pasiune inexplicabilă pentru romane. De ce îţi place aşa de mult ficţiunea?

— Poveştile sunt singurul lucru real din această lume a iluziilor. Tot restul nu este decât un vis.

Laurel şi Paul zâmbesc aprobator, apoi se întorc unul către celălalt şi schimbă o privire mai mult îngrijorată decât ironică, de această dată.

Ellie obişnuia să citească câte două volume pe săptămână, iar atunci când o tachinau că stă toată ziua cu nasul în cărţi, le răspundea invariabil: „Când citesc o poveste parcă simt că trăiesc, iar când pun cartea deoparte, simt că visez din nou”.

— Viaţă lungă şi sănătate lui Poppy! toastează Laurel ridicând paharul de şampanie.

Seara este plăcută. Un succes indubitabil. Poppy încearcă să se plaseze în centrul atenţiei, după cum are obiceiul, şi reuşeşte, pentru că este cea mai tânără de la masă, iar adulţii caută cu disperare acel liant social care să le permită să nu se simtă înstrăinaţi.

— Ce fetiţă extraordinară, îi şopteşte Paul la ureche pe când se îndreaptă spre ieşire la ora unsprezece. Nu-ţi aminteşte şi ţie cumva de…?

Laurel nu-l lasă să termine, fiindcă ştie la ce se referă.

— Ba da, chiar foarte tare.

— Mai ales când a venit vorba de cărţi, chestia cu realitatea şi cu visele, continuă el clătinând din cap uluit.

— Ştiu, ştiu. De-a dreptul straniu.

— Şi seamănă cu ea şi la înfăţişare, nu?

— Puţin, da. Ai dreptate.

— E amuzant că ai reuşit să-ţi găseşti o familie aproape identică, rânjeşte Paul în timp ce-şi ia paltonul din cuier.

— Cum adică?

— Vreau să spun că şi el seamănă destul de bine cu mine, nu?
— Ah, nu! Nu tocmai. Doar părul. Şi hainele.
Paul o priveşte cu tandrețe, înțelegând că a atins unul dintre multele ei puncte sensibile.
— Da, ai dreptate. În orice caz, îmi place de el, pare un tip cumsecade, adăugă pe un ton conciliant.
— Suntem de-abia la început. Vom vedea.
— Da, spune Paul zâmbind. Desigur, cu timpul poate să se dovedească un psihopat periculos. Are timp destul.
Laurel izbucneşte în râs. Îi face plăcere să stea de vorbă cu cineva care o cunoaşte atât de bine. Îi place să stea de vorbă cu Paul.
— Ştii, continuă el, ştii că meriți asta, nu-i aşa? Ştii că ți se cuvine?
Ridică din umeri simțind o căldură plăcută de la şale până între omoplați.
— Presupun că da. Presupun că ai dreptate.

23

Laurel se extrage din patul lui Floyd pe la ora opt, a doua zi de dimineață. El mormăie şi se întoarce să se uite la ceas.

— Vino înapoi, unde te duci? E weekend, e prea devreme.

— Trebuie să ajung acasă, îi răspunde, apucându-i mâna ce zace întinsă peste cearşaful boțit.

— Ba nu, nu trebuie.

— Ba da, ba da, ba da! Ți-am spus, nu mai ții minte? Sunt invitată la prânz la prietenele mele.

Floyd se preface înfrânt şi se aruncă pe spate pe perne.

— M-ai folosit ca pe o jucărie sexuală şi m-ai abandonat. Voi supraviețui, nu-ți face griji.

— Pot să mă întorc mai târziu? Numai dacă vei găsi atâta generozitate în inima ta încât să-mi ierți trădarea.

Floyd îşi întinde trupul gol, lung şi albicios, peste pat, îi ia mâna şi-i sărută fiecare deget, rând pe rând.

— Aş fi foarte, dar foarte fericit dacă te-ai întoarce. Ştii bine. Sunt periculos de aproape de zona în care n-o să mai pot trăi fără tine. Chiar prea aproape. Nu-i aşa că e ridicol?

Mărturisirea sună surprinzător, deşi era complet previzibilă. Laurel nu o poate procesa destul de repede, aşa că urmează un moment de stinghereală.

— Of, Dumnezeule, am dat-o în bară, nu-i aşa? Am încălcat vreo regulă a întâlnirilor amoroase de care habar nu aveam?

— Nu, îi răspunde ea luându-i mâinile şi sărutându-le apăsat. Doar că… mă port cam cinic când e vorba de chestiuni sentimentale. Pot trăi toată gama de sentimente, însă mi-e greu să le exprim. Şi câteodată vreau lucruri pe care nu le vreau cu adevărat. Sunt…

— O mare pacoste?

— Da, zâmbeşte ea uşurată. Da. Ai pus diagnosticul corect. Dar, dacă te simți în stare, ai tot dreptul să nu vrei să trăieşti fără mine. N-am nicio problemă cu asta.

— Ei bine, nu-mi rămâne decât să aştept cuminte să te întorci şi să sper că nici tu nu vei putea trăi fără mine. Cum ea îşi trage mâinile râzând, Floyd adaugă: Vezi, tu te îndepărtezi de mine. Aşa va arăta de-acum înainte relația noastră? Îmi vei da în continuare drumul la mâini? Vei ieşi pe uşă fără să te

uiți în urmă? Vei închide prima telefonul? Vei pleca prima? Vei avea ultimul cuvânt? Sunt condamnat să rămân în urmă, să te aştept?

— Probabil. În general, aşa procedez.

— Mă voi mulțumi cu firimiturile, mă voi resemna cu ce primesc, îi spune el rostogolindu-se înapoi pe o parte şi trăgându-şi cearşaful peste cap.

La parter, casa este calmă şi însorită. Laurel îşi strecoară capul pe uşa bucătăriei. Poppy nu e acolo. Intră, simțind cum ciorapii din ajun i se agață de aşchiile podelei, şi aprinde fierbătorul pentru ceai. Pe fereastra bucătăriei se vede o pisică stând pe zidul de vizavi şi privind-o fix. Pe blat este o jumătate de pâine albă. Îşi taie o felie şi deschide frigiderul căutând untul. În interior, dovezile stilului de viață pe care-l duc Floyd şi Poppy când ea nu este prin preajmă: feluri pe jumătate mâncate, containere de plastic de la comenzi, acoperite parțial cu folie de aluminiu, pachete de şuncă şi brânză deschise, conserve de pateu şi borcane de iaurt. Ia untul şi îşi întinde un strat gros pe pâine, apoi îşi toarnă o cană de ceai şi se aşază la masa de lângă fereastră lăsându-se în voia unei reflecții solitare pe seama micului discurs al lui Floyd. Pe jumătate, îl aştepta. Îl dorea. Acum însă, după ce l-a auzit, se simte îngrijorată, chiar uşor agasată. Are tot timpul tendința să despice firul în patru.

„De ce eu? De ce mă doreşte? Ce-a văzut la mine când a intrat în cafeneaua aceea? De ce n-ar putea trăi fără mine? Ce vrea să spună cu asta, de fapt?” Când erau mici, copiii ei o întrebau câteodată: „Ce te-ai face dacă noi am muri?”, la care ea le răspundea invariabil: „Aş muri şi eu, pentru că n-aş putea trăi fără voi”. Apoi, unul dintre copiii ei a murit, iar ea a constatat că putea trăi cumva în continuare. Incredibil, dar a continuat să se trezească în fiecare dimineață, de o sută de ori, de o mie de ori, de trei mii de ori. A reuşit să trăiască fără Ellie.

Aşadar, poate că Floyd voia să spună că, fără ea, viața lui n-ar mai fi la fel de plină de sens. Dacă aşa e, probabil că şi ea simte acelaşi lucru. Paul nu i-a făcut niciodată astfel de declarații. Un simplu „te iubesc” reprezenta expresia maximă a sentimentelor lui. Dar l-a făcut să aştepte luni întregi până ce i-a răspuns.

Aruncă firimiturile micului dejun în coşul de gunoi, pune cana în chiuvetă şi îşi culege poşeta şi pardesiul. Îşi găseşte încălțările pe hol: pantofii cu toc înalt pe care i-a purtat aseară. Şi-i pune în picioare, dorindu-şi să fi avut prevederea de a lua cu ea o pereche cu talpa joasă. Se pregăteşte

să plece, când vede punga cu cadouri pe o policioară din bucătărie: cartea de la Paul, un lănțişor de la Jake şi Blue şi un flacon cu parfumul ei preferat din partea Hannei. Când se întoarce în hol, întrezăreşte o siluetă dincolo de uşa de la intrare; pe gresie se revarsă un teanc de plicuri, urmat de clămpănitul metalic al capacului cutiei de scrisori. Le ridică şi le pune pe consolă.

Fără intenție, ochii îi cad pe plicul de deasupra. Pare ceva oficial, probabil informații financiare – un plic A4, umflat, pe care scrie mare: „Doamnei Noelle Donnelly".

Numele îi pare cunoscut.

Se întrebă pentru o clipă ce caută o scrisoare adresată unei persoane complet străine în cutia de scrisori a lui Floyd, apoi înțelege: desigur, Noelle Donnelly trebuie să fie mama lui Poppy.

În curtea din față, ridică privirea şi îl vede pe Floyd stând teatral cu palmele lipite de geam şi o figură tristă. Îi zâmbeşte şi îi face cu mâna. El îi răspunde aidoma, îi trimite o bezea şi desenează o inimă în aburul depus de răsuflarea lui pe sticlă.

Paul are dreptate, îşi spune Laurel. Este pe deplin îndreptățită să primească această a doua şansă. Partea grea este să se convingă pe sine să creadă în ea.

Acasă la Jackie şi Bel o aşteaptă alte daruri. Gemenii i-au pregătit o cutie de trufe de ciocolată, unele cu forme mai reuşite de trufe decât celelalte, iar prietenele ei i-au cumpărat vouchere cadou pentru un spa din Hadley Wood. I-au pregătit chiar şi un tort Victoria, din pandişpan cu frişcă, preferatul ei. Suflă în lumânări şi îşi alătură vocea băieților care-i cântă cu entuziasm „Mulți ani trăiască!" Bea câteva pahare de şampanie şi le povesteşte în detaliu prietenelor ei cum s-a derulat seara precedentă, lăsându-le cu gura căscată. La rândul lor, cele două o felicită pentru înfățişare, pentru părul lucios, pentru ochii ce aruncă văpăi, asigurând-o că niciodată nu a arătat mai bine. Se angajează să se vadă din nou la prânz săptămâna viitoare, iar ea promite să vină împreună cu Floyd şi poate chiar cu Poppy. Prietenele ei lesbiene abia aşteaptă să-l cunoască pe bărbatul care a reuşit să-i lumineze viața.

Pe toată durata vizitei, Laurel are impresia că totul se desfăşoară ca într-o sâmbătă banală la Jackie şi Bel acasă; în acelaşi timp, nu e chiar ca într-o sâmbătă banală la Jackie şi Bel, deoarece, pentru prima dată de ani de zile,

există o energie undeva în afara corpului ei, o energie care îi aparține, dar care nu este a ei. O cheamă şi o atrage cu putere, aşa că, în loc să mai zăbovească la ceai şi prăjituri, aşa cum ar fi făcut în mod normal, în loc să încerce să stea cât mai mult cu prietenele ei cele mai bune, se trezeşte că la ora cinci fix bâjbâie cu mâna după telefon prin geantă, iar din gură îi ies cuvinte de rămas-bun. Cele două o strâng afectuos în brațe la plecare, căci între ele pluteşte sentimentul că ceva s-a schimbat, la fel ca atunci, cu ani în urmă, când Jackie şi Bel i-au mărturisit că formau un cuplu, la fel cum s-a întâmplat la dispariția lui Ellie sau când Paul a luat decizia să plece de acasă. Necesitățile şi prioritățile sunt din nou în flux şi reflux, iar Laurel este pe deplin conştientă că nu va mai simți nevoia prânzurilor de sâmbătă la fel de acut ca altădată.

Se urcă în maşină şi conduce cât de repede poate spre casa lui Floyd.

Scrisoarea se găseşte tot acolo, pe consolă, dar cineva a corectat plicul scriind de mână: „Retur la destinatar, necunoscut la adresă”.

Numele îi sare din nou în ochi: *Noelle Donnelly, Noelle Donnelly.*

De unde cunoaşte numele acesta?

— Cum a fost prânzul? o întreabă Floyd.

— Plăcut, chiar foarte plăcut. Uite ce mi-au pregătit băieții – îi arată cutia cu trufe de ciocolată. Nu-i aşa că e drăguț? Şi ne-au invitat pe amândoi săptămâna viitoare, dacă vrei să mergi, desigur.

— Cu cea mai mare plăcere, îi răspunde luându-i haina şi atârnându-i-o în cuier.

Poppy i-a auzit glasul, aşa că se repede în jos pe scări şi i se aruncă în brațe.

— Oh, exclamă Laurel, ce drăguț din partea ta!

— Mi-a fost dor de tine şi am sperat tot timpul că te vei întoarce.

— Îmi pare rău, dar a trebuit să trec pe acasă ca să mă pregătesc pentru prânz.

Floyd deschide o sticlă de vin la bucătărie şi îi toarnă într-un pahar mare, care o aştepta deja pe tejghea.

— Ce chestie ciudată, cred că am cunoscut pe cineva care a locuit în casa asta, spune Laurel absentă, aşezându-se pe unul dintre scaunele de bar.

Floyd pune sticla de vin la loc în frigider şi se întoarce spre ea, cu o sprânceană ridicată a mirare.

— Da? Pe cine?

— Am văzut în antreu un plic adresat lui Noelle Donnelly. Numele îmi sună cunoscut, sunt convinsă că am întâlnit-o, dar nu reuşesc nici în ruptul capului să-mi aduc aminte în ce împrejurări. M-am întrebat chiar dacă nu cumva este mama lui Poppy.

Floyd nu schiţează niciun gest, nici nu clipeşte.

— Ei bine, chiar ea este.

Laurel îşi aduce aminte instantaneu de descrierea pe care i-a făcut-o copila mamei sale: părul roşu, gras.

— Era irlandeză?

— Da. Noelle era irlandeză.

Ochii i se opresc asupra lichidului din pahar în care se reflectă lumina lămpilor cu halogen. Un detaliu fragil, aflat la frontiera conştiinţei, nu-i dă pace. Ceva legat de combinaţia dintre numele acela, părul murdar şi accentul irlandez – o cunoaşte pe această femeie, *e sigură că o cunoaşte.*

— A mai avut alţi copii? îl întreabă. Mai mari? Poate că era una dintre mamele de la şcoală.

— Nu. Doar pe Poppy.

— A lucrat aici, în zonă?

— Da, oarecum. Dădea meditaţii la matematică. Cred că le-a predat tuturor copiilor din cartier.

— Ah! Da, sigur. Mi-am amintit! A fost meditatoarea lui Ellie o vreme. Puţin, în orice caz. Chiar înainte să…

Cuvintele i se opresc în gât.

— Ce coincidenţă remarcabilă, spune Floyd. Extraordinar. Când te gândeşti că am fost atât de aproape, cât pe ce să ne întâlnim. Doar un grad ne separa.

— Da, murmură Laurel cu mâna pe paharul de vin. Ce coincidenţă, într-adevăr.

Luni îi împărtăşeşte descoperirea Hannei, la telefon.

— Hei, ţi-o aminteşti pe meditatoarea aceea de mate, din anul în care a dispărut Ellie?

— Nu.

— Cum să nu? Era irlandeză. Femeia cu părul roşu. Venea de obicei marţea după-amiaza.

— În fine, parcă îmi amintesc ceva.

Laurel îi aude degetele lovind rapid tastele computerului chiar în timp ce discută. Îşi stăpâneşte cu greu iritarea.

— Partea ciudată abia începe. Am aflat că era mama lui Poppy.

— Cine?

— Meditatoarea de matematică! Eu despre ce vorbesc aici?

Urmează un scurt moment de tăcere.

— Ah, da, gata, îmi aduc aminte. Ellie o detesta.

— Nu, nu o detesta. O considera excelentă, salvatoarea ei, replică Laurel cu un râs nervos.

— Treaba ta, dar eu îmi amintesc cu totul altceva. Mie mi-a spus că o considera bizară şi că o speria. De aceea a oprit lecţiile.

— Dar… începe Laurel, oprindu-se să-şi pună ordine în gânduri. Mie nu mi-a spus nimic din toate astea. Mi-a zis că vrea să aloce mai mult timp altor materii sau aşa ceva.

— Ei bine, mie mi-a spus că n-o mai plăcea şi că se temea de ea.

Din vocea Hannei răzbate o notă clară de triumf. Ea şi cu Laurel fuseseră întotdeauna în competiţie pentru atenţia mezinei familiei.

— În orice caz, nu e ciudat? Ce lume mică!

Foloseşte clişee obosite, cuvinte menite mai mult să-i ascundă neliniştea. De când a descoperit că Noelle Donnelly era mama lui Poppy, amintirile încep să-i revină fără să vrea: spatele puţin curbat, căciula care mirosea a stătut şi pantofii cu talpă joasă, din cauciuc, care scârţâiau pe gresia din antreu, atitudinea ei de superioritate nesigură, părul roşcat, de altfel frumos, dar lăsat nepieptănat şi strâns în spate cu clame şi agrafe. Nu o poate asocia pe acea femeie cu Floyd, care nu corespunde neapărat definiţiei clasice a frumuseţii masculine, dar este curat, îngrijit şi stilat. Cum de au ajuns împreună? Cum s-au întâlnit? Cum de au hotărât că se potriveau? Şi, mai ales, cum de au ajuns să facă un copil împreună?

Nu-i spune însă nimic din toate acestea Hannei. Oftează. S-a apucat iarăşi să despice firul în patru, şi a obosit.

— Ţi-a plăcut masa noastră de vineri seara? A fost amuzant, nu? o întreabă.

— Da. Da. Chiar m-am simţit bine. A fost drăguţ din partea ta să ne aduci aşa pe toţi împreună. Îţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că te-ai ocupat de organizare. Pentru că ai venit cu ideea. Pentru că ai fost prima persoană din această familie care a îndrăznit să facă

ceva curajos de când a dispărut Ellie.

— Oh, exclamă Laurel luată prin surprindere. Eu îți mulțumesc, dar cred că meritele îi revin lui Floyd. El e cel care mi-a insuflat curajul necesar. El e motivul transformării mele.

— Nu, mamă, tu însăți te-ai schimbat mult, altfel nici n-ai fi putut ieşi cu el. Chiar mă bucur pentru tine. O meriți din plin.

— Ție ți-a plăcut de el, Hanna?

— De Floyd?

— Da.

— Mda, mda, de ce nu? Pare un tip OK.

Venind din partea Hannei e chiar un compliment.

24

În acea seară Laurel nu se vede cu el. Floyd o sună însă, la ora şapte, exact cum a promis, iar Laurel e surprinsă să simtă o undă de iritare.

„Te sun la şapte”, i-a spus, şi, iată, e ora şapte. I-ar fi plăcut s-o lase să aştepte emoționată lângă telefon preț de câteva minute. Cochetează până şi cu ideea să nu-i răspundă, dar revine la sentimente mai normale. Este exact motivul pentru care relația cu Paul n-a mai funcționat după dispariția lui Ellie, din cauza *ei,* pentru că nu s-a lăsat niciodată subsumată pe de-a-ntregul raporturilor dintre ei, pentru că îl disprețuia tocmai fiindcă o iubea atât de puternic şi de orbeşte, pentru că se simțea oarecum sufocată de perfecțiunea sentimentelor lui Paul față de ea. La prima criză care i-a afectat pe amândoi, Laurel a profitat ca să iasă prin portița de siguranță pe care şi-o construise singură în suflet, cu migală, ani de zile.

— Bună, se aude rostind veselă. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc. Cu excepția bucății de inimă pe care ai luat-o cu tine când ai plecat, fireşte.

— Hei, termină cu textele astea, îi spune în glumă, deşi nu glumeşte decât pe jumătate.

— Ție nu-ți lipseşte o bucată din inimă, Laurel?

— Nu. Nu, dar mi-e dor de tine, asta e adevărat.

— Mă mulțumesc cu atât. Cu ce te ocupi?

— Beau. Beau nişte vin, normal.

— Eşti îmbrăcată?

— Da, sunt îmbrăcată. Am şi papuci.

— Papuci? Continuă… cu ce mai eşti îmbrăcată?

— Un pulover mare.

— Mare? Cât de mare este puloverul tău?

— E uriaş, gigantic. Cu mâneci lungi şi largi, care îmi acoperă degetele. Şi o gaură lângă guler.

— Aha, puloverul zdrențăros?

— Foarte zdrențăros, oribil de zdrențăros, spune ea izbucnind în râs.

— Ah, nu te opri, te implor. Vreau să ştiu totul despre puloverul tău lălâu şi zdrențăros, glumeşte el.

Laurel îşi continuă chicoteala, apoi îndepărtează telefonul de ureche ca să se uite la ecran, căci are încă un apel. E numărul lui Jake, iar Jake nu o sună

decât miercurea. Simți un junghi de teamă atavică.

— Floyd, văd că mă sună Jake. Scuză-mă, trebuie să închid.

— Stai, spune-mi doar ce culoare e puloverul. E maro?

— Nu. Negru. Gata, sun eu mai târziu. Jake, alo?

— Nu, nu e Jake, rosteşte o voce de femeie. Sunt eu, Blue.

— Ah, mă bucur să te aud. E totul în regulă? Ce face Jake?

— E bine, stă aici, lângă mine.

Inima lui Laurel trece la un ritm mai normal. Se lasă pe spătarul canapelei.

— Cu ce te pot ajuta, Blue?

— Uite ce voiam să-ți spun… nici nu ştiu de unde să încep, dar e o chestie care nu-mi dă linişte de câteva zile. Nu reuşesc să mă mai gândesc la altceva. Ştii, iubitul tău…

Inima lui Laurel o ia din nou razna.

— Eu am un fel de al şaselea simț… văd aura oamenilor… dar, la iubitul tău, aura lui nu e deloc bună. E *întunecată.*

— Cum adică?

Laurel clatină încet din cap, de parcă ar încerca să-şi scoată apa dintr-o ureche.

— După cum ți-am spus, am darul de a vedea aura oamenilor. Sau spiritul, dacă vrei. Prin zidurile ridicate de nivelurile cele mai înalte ale conştiinței. În subconştientul lor, înțelegi? Îmi pare rău, dar, din clipa în care l-am văzut, din momentul în care am avut contact vizual, am ştiut.

— Ce ai ştiut?

— Că ascunde ceva. Ştiu că relația noastră este departe de a fi perfectă. Ştiu că nu mă suporți fiindcă ți se pare că sunt ultraposesivă, dar nu-mi pasă. Eşti mama bărbatului pe care îl iubesc şi, de aceea, vreau să te ştiu în siguranță.

Laurel îşi acordă un scurt moment de reflexie înainte să răspundă. Cu toate acestea, nu reuşeşte să scoată decât un râs ciudat, gutural.

— Doamne fereşte! Te rog, dă-mi-l pe Jake…

— Jake este de acord cu mine, insistă Blue. Ne-am sfătuit intens peste weekend. Suntem perfect de acord asupra acestui punct. El…

— Blue, te rog, dă-mi-l la telefon… acum.

O aude pe tânără țâțâind din buze, apoi vocea fiului ei.

— Bună, mamă.

— Hai să vorbim serios. Ce e cu toată porcăria asta?

— Nu ştiu, doar că…

— Că ce? Ce se întâmplă, Jake?

— Nu ştiu cum să-ți explic, dar Blue are dreptate.

— Of, haide, lasă-mă cu aiurelile astea. Nu mă aşteptam ca tocmai tu să ajungi să crezi în aşa ceva. Tu nu eşti ca ea. Tu nu ai un… *al şaselea simț.* Tu eşti un băiat care nu a reuşit niciodată să observe când o fată îl plăcea. Singurul membru al familiei care nu s-a prins când bunica Deirdre a început să dea semne de senilitate. Nu te-ai priceput niciodată la oameni, aşa că nu mă lua pe mine cu chestii din astea. Ce naiba se petrece cu voi?

— Nimic, mamă. Am perceput însă nişte vibrații negative dinspre omul acela, Floyd, sau cum l-o chema.

— Nu! îl repede Laurel. Blue a simțit vibrații negative. Tu nu simți niciodată altceva decât ce-ți dă ea voie să simți, pentru că tu eşti cățeluşul ei, animalul ei de companie.

Jake tace şi Laurel îşi ține respirația. De când cei doi sunt împreună n-a îndrăznit niciodată să-şi exprime opiniile critice la adresa dinamicii disfuncționale a relației lor.

— Mamă… începe el.

Însă vocea îi este întretăiată de suspine, iar Laurel nu suportă să-şi audă fiul, ajuns om mare, cum plânge. Nu acum, când totul merge atât de bine, nu acum, când este şi ea, în sfârşit, fericită.

— Nu, Jake. Îmi parte rău. Ştiu că este prietena ta şi centrul universului tău. Ştiu că o iubeşti. Ştiu că ea îți dă putere şi te ajută să treci prin viață. Am înțeles. Dar am petrecut prea multă vreme singură şi tristă, iar acum am găsit şi eu ceva bun, special, ceva care mă face fericită. Pe scurt, nu vă voi permite nici ție şi nici nebunei cu care trăieşti să-mi spuneți ce am voie să fac şi ce nu. Tatălui tău i-a plăcut de el. Şi Hannei i-a plăcut. Îmi este suficientă părerea lor.

— Îmi pare rău, mamă…

Băiatul încă scânceşte, deşi încearcă s-o ascundă.

— Trebuie să închid, Jake. Spune-i lui Blue că-i apreciez intențiile bune, dar că nu vreau să-i mai aud aiurelile niciodată.

Când apasă pe butonul roşu de finalizare a convorbirii îşi dă seama că tremură necontrolat şi că e amețită. Apucă ferm paharul de vin şi ia o înghițitură zdravănă. Ar vrea să-i telefoneze înapoi lui Floyd, dar nu se simte în stare. „Ştii, partenera fiului meu tocmai mi-a spus că ai o aură

întunecată, iar acum sunt prea supărată ca să mai pot glumi cu tine pe seama puloverului vechi pe care-l port prin casă.”

Se abține, aşadar, şi îşi face de lucru în continuare cu sticla de vin, până ce o termină şi mâinile încetează să-i mai tremure. Îi trimite lui Floyd un SMS: „Scuze. Jake avea chef de vorbă. Acum sunt obosită, cred că mă bag în pat. Mă duc să-mi pun pijamaua gri din jerseu. E relativ veche ☺”.

Răspunsul lui soseşte după numai câteva secunde: „Acum am destule detalii la care să visez toată noaptea. Somn uşor, iubirea mea perfectă. Vorbim mâine x”.

Îşi stinge telefonul şi aprinde televizorul, apoi găseşte ceva ce nu-i solicită un efort intelectual deosebit şi îşi mai pune un pahar de vin. Se lasă pradă visării pentru încă o oră, bucurându-se de amorțeala plăcută care a început să o cuprindă precum o haină grea. Când reuşeşte să nu mai simtă nimic, să uite tot, se îndreaptă, în fine, spre dormitor.

— Bună, SJ, nu mă aşteptam să te găsesc aici, spune Laurel intrând în bucătăria lui Floyd a doua zi, seara.

SJ se află lângă chiuvetă, cu un pahar mare de apă în mână.

— Nici nu trebuia să fiu aici. Mama şi tata s-au certat groaznic noaptea trecută.

Tânăra dă din umeri şi îşi schimbă centrul de greutate de pe un picior pe celălalt. Purta o bluză neagră cu dantelă, pantaloni negri mulați şi o pereche de tenişi argintii uzați. De lobii urechilor îi atârnă o mulțime de inele şi de lănțişoare din argint. Îi aminteşte lui Laurel de o zână dintr-o carte pe care le-o citea copiilor când erau mici. Numele zânei era Silvermist şi avea păr argintiu, buze argintii şi haine întotdeauna negre ca tăciunele. Era o zână tristă. Androgină. Plină de secrete. Chiar atunci, Floyd îşi face apariția în bucătărie.

— Ca să fim sinceri, Kate şi SJ nu se mai înțeleg de multă vreme, oftează el.

— Da, nu ne mai înțelegem, răbufneşte SJ.

— S-au certat, în fine…

— De ce v-ați certat? întreabă Laurel. Nu eşti obligată să-mi spui, evident…

Sara-Jade îşi pleacă ochii adumbriți de gene lungi în podea şi murmură:

— Nu-i place de noul meu prieten.

Floyd tuşeşte discret în spatele ei, aşa că Laurel se întoarce privindu-l întrebător.

— Are patruzeci şi nouă de ani, completează fata.

Floyd tuşeşte încă o dată, chiar mai tare, privindu-le semnificativ pe amândouă.

— Şi e căsătorit, continuă ea seria destăinuirilor. Adică, nu tocmai căsătorit. E într-o relaţie de lungă durată.

— Oh, exclamă Laurel dorindu-şi să nu fi fost atât de curioasă.

— Are şi patru copii. Cel mai mic are opt ani.

— Oh, repetă Laurel, în lipsă de inspiraţie.

— I-am spus să nu vină să-mi ceară aprobarea sau o dezlegare de la regulile generale ale decenţei în relaţiile dintre oameni, se aude vocea lui Floyd ca un duş rece.

— Nu, spune Laurel. Nu, eu…

Nu reuşeşte nicidecum să-şi ia privirea de la chipurile lor.

Dintr-odată, SJ începe să plângă şi se repede afară din bucătărie, cu braţele subţiri strânse defensiv în jurul pieptului. Laurel priveşte spre uşă, apoi la Floyd şi înapoi la uşă.

— Poţi să te duci după ea, dacă vrei, îi spune el calm, fără grabă. Am zis tot ce aveam de zis pe acest subiect.

Într-un târziu, Laurel îşi desprinde ochii de la el şi se uită către hol. SJ e mai sensibilă, ca şi Hanna, îşi spune, dar Hanna nu plânge niciodată. Câteodată pare că este pe punctul să izbucnească în lacrimi, dar reuşeşte cumva să se oprească la timp, răpindu-i şansa de-a o atinge, de-a o lua în braţe şi a o consola. Acea frustrare maternă niciodată satisfăcută o împinge afară din bucătărie şi în antreu, acolo unde SJ îşi smulge deja paltonul din cuier, zguduită de suspine incontrolabile. Adunându-şi tot curajul, o îndeamnă:

— Sara, SJ, hai cu mine în sufragerie ca să stăm puţin de vorbă.

— Despre ce să vorbim? Sunt o târfă. Sunt *rea.* Atât. Nu mai este nimic altceva de spus.

— Să ştii că nu sunt de acord cu aceste afirmaţii. Eu… Trage adânc aer în piept. Haide, vino să stai lângă mine, te rog.

SJ îşi agaţă la loc haina şi o urmează. În sufragerie se ghemuieşte în poziţia ei obişnuită din fotoliu şi se uită la ea printre genele mustind de lacrimi.

Laurel se aşază în faţa ei.

— Am fost şi eu într-o relaţie cu un tip însurat cândva. Eram foarte tânără pe atunci. Întrucât SJ se mulţumeşte să clipească scurt, îşi duce mai departe confesiunea: Recunosc, nu avea copii şi abia se căsătorise de un an. Am fost împreună doi ani, în total. Eram încă studentă.

— Era un profesor?

— Nu, doar un prieten.

— Aşa, şi ce s-a întâmplat? A părăsit-o pe nevastă-sa pentru tine?

— Nu, zâmbeşte Laurel. N-a părăsit-o. Eu am absolvit universitatea şi m-am mutat la Londra. La despărţire ne-am jurat credinţă veşnică şi ne-am imaginat ce romantic va fi să ne întâlnim din când în când prin hanuri de ţară. După cum îţi închipui, am rezistat vreo şase luni. Am auzit că, în acelaşi an, s-a despărţit şi de nevastă. Erau prea tineri, se căsătoriseră în pripă. Eram cu toţii *mult* prea tineri. Ştiai că părţile din creier care se ocupă cu luarea deciziilor nu se dezvoltă complet decât după douăzeci şi cinci de ani?

SJ ridică din umeri.

— Cine este? o întreabă Laurel.

— Conducătorul cursului de la facultatea de arte plastice unde lucrez ca model.

— De când timp sunteţi într-o relaţie?

— De câteva luni, îi răspunde fata lăsându-şi bărbia să-i cadă în piept.

— Vă vedeţi des?

— Da, aproape în fiecare zi, mormăie Sara-Jade.

— Unde?

— La lucru. În biroul lui. Câteodată la fratele lui acasă, când acesta e plecat în delegaţie.

— Te scoate vreodată în oraş? Cine romantice? Baruri?

SJ clatină din cap şi se plesneşte peste burtă cu elasticul de la pantaloni.

— Sex şi atât?

— Nu! exclamă ea ridicând brusc privirea. Nu! Nu! E mult mai mult decât atât! Discutăm tot timpul despre artă şi mă pictează. Eu sunt…

— Muza lui?

— Da, exact. Muza.

Laurel suspină. Clişeu, după clişeu, după clişeu.

— Sara-Jade, eşti o fată foarte frumoasă, începe ea prudentă.

— Îhâm…

— Eşti foarte frumoasă şi foarte specială. Acest bărbat – apropo, cum îl cheamă?

— Simon.

— Simon are gusturi foarte bune în materie de femei. E clar că ştie să aprecieze calitatea când o vede. Sunt convinsă că este şi un om extraordinar.

— Este, chiar este, confirmă SJ.

— Desigur. Doar n-ai umbla cu el dacă n-ar fi, nu-i aşa? Ți-a promis că o să-şi părăsească soția?

— Partenera.

— Parteneră sau soție, nu contează, fiindcă au copii împreună. Locuiesc în aceeaşi casă. A zis că o va părăsi pentru tine?

Fata clatină din cap.

— Ai vrea s-o facă?

Încuviințează, după care se răzgândeşte.

— Nu, *evident* că nu. Adică, înțelegi, copiii lui, mai ales cel mai mic, n-au nicio vină. Nu uita că şi eu am trecut printr-o dramă similară. Ştiu ce înseamnă despărțirea părinților.

— Câți ani aveai când s-au despărțit ai tăi?

— Şase ani. Cam ca fiul lui Simon. Aşa că…

— Deci, nu vrei s-o lase pentru tine?

— Nu. Adică, da, dar numai la modul imaginar, aşa, numai dacă nimeni n-ar avea de suferit.

— Dar, dacă partenera lui află şi îl părăseşte ea?

— Nu va afla.

— De unde ştii asta?

— Pentru că suntem foarte atenți.

— SJ, trăim în secolul douăzeci şi unu. Nu mai există viață privată. Toată lumea ştie totul despre toată lumea, tot timpul. Aminteşte-ți cât ți-a luat să mă găseşti pe Google după ce am făcut cunoştință. Ai aflat imediat despre Ellie. Cineva, într-o bună zi, va afla ce se petrece între voi şi va da totul în vileag. Va fi un dezastru ireparabil pentru toată lumea. Singurul mod în care îl poți preîntâmpina este plecând. Punând capăt acestei relații.

SJ îşi trage nasul şi începe să facă noduri cu elasticul de la pantaloni.

— Îl iubeşti?

— Da.

— Îl iubeşti atât de mult încât ai fi în stare să faci rău unor oameni care nu ți-au greşit cu nimic?

— Cum vrei să răspund la întrebarea asta?

— Este o întrebare dificilă, dar trebuie să te gândeşti la un răspuns. Nu neapărat acum, ci în zilele şi orele ce urmează. N-o să mă apuc să-ți spun că peste zece ani o să te uiți în urmă şi-o să te întrebi ce naiba era în capul tău, deoarece îmi amintesc foarte bine de vremurile când aveam şi eu douăzeci şi unu de ani şi credeam că personalitatea mea este solidă ca o stâncă de granit, că n-am unde să mai evoluez. Eram convinsă că voi crede întotdeauna în aceleaşi lucruri şi că sentimentele mele vor rămâne pe veci aceleaşi. Acum însă ştiu că acel *eu* este fluid, că îşi schimbă forma în permanență. În concluzie, orice simți la un moment dat este temporar, însă ceea ce se va întâmpla cu familia aceea dacă află despre trădarea tatălui lor va avea repercusiuni de neşters. Răul nu va putea fi niciodată vindecat.

Lacrimi grele i se agață de colțurile ochilor şi i se scurg încet pe obraji. Laurel are impresia că fata a aprobat-o din cap, dar n-ar putea să jure.

— Tu şi soțul tău de ce v-ați despărțit?

— Din cauza lui Ellie. Aveam impresia că pe el nu-l afecta suficient de tare dispariția ei. Pentru că încerca să mă convingă că viața merge în continuare, că totul va fi bine, dar eu nu voiam să fie bine.

— Copiii tăi au suferit când v-ați separat? Te urăsc?

Întrebarea o ia prin surprindere. SJ n-a folosit trecutul, „te-au urât”, ci prezentul. Se gândeşte la convorbirea telefonică oribilă din seara trecută, cu Blue şi Jake. Se gândeşte la refuzul Hannei de a se angaja cu ea în orice discuție care ar implica interacțiune afectivă, la modul în care ambii ei copii o țin la distanță. Credea că explicația rezidă în trauma suferită de cei doi, aflați încă la o vârstă vulnerabilă, atunci când şi-au pierdut sora. Nici măcar nu-şi mai aminteşte cum au reacționat când a plecat Paul. Separarea lor a fost atât de lentă, încât nici nu şi-au dat seama când s-a întâmplat. Nu ține minte să fi avut certuri sau să-şi fi aruncat unul altuia reproşuri amare, n-ar putea spune dacă Hanna şi Jake au suferit sau nu.

— Nu ştiu. E posibil. Dar familia noastră era deja distrusă în momentul respectiv.

SJ o aprobă din cap, apoi îşi descolăceşte membrele, se aşază pe marginea scaunului şi se uită la ea intens.

— Am citit o mulțime de lucruri despre dispariție, despre Ellie. Pe internet.

— Da?

— Da. Adică, eram doar o puştoaică în 2005, aşa că habar n-aveam de cazul Ellie Mack. Acum mi se pare ciudat să te văd aici, lângă mine, în casa tatălui meu, după ce ai trecut printr-o astfel de experiență groaznică, teribilă, ceva ce nu se întâmplă oricui. Şi nu mă pot împiedica să mă întreb… crezi că a fugit de acasă?

Caracterul cu totul neaşteptat al întrebării o şochează pe Laurel aproape ca o lovitură fizică.

— Nu, reuşeşte să răspundă în şoaptă. Nu, nu cred. O cunoşteam prea bine. Ştiam ce vrea de la viață şi încotro se îndreaptă, ştiam ce anume o făcea fericită. Şi *ştiu* că nu era stresată de examenele de final de liceu. În concluzie, nu, în sinea mea nu cred că a fugit. Pe de altă parte, nici nu dispun de o altă explicație. Toate dovezile converg în sensul ăsta.

— Te referi la spargere?

— Da, şi la asta. Doar că nu mă gândesc la eveniment ca la o infracțiune. Şi-a folosit cheia ca să pătrundă în interior. Nu a luat decât câteva lucruri fără valoare. Atât.

— Dar… geanta. Te-ai gândit vreodată la geantă?

— Ce geantă?

— Rucsacul lui Ellie. Cel pe care l-au găsit în pădure. Nu mă pricep, dar nu crezi că, după atâția ani de absență, ar fi trebuit să aibă alte lucruri în el? Nu doar cele pe care le luase cu ea atunci când a fugit de acasă?

Laurel se cutremură amintindu-şi de orele interminabile în care a întors aceeaşi întrebare pe toate părțile. Până la urmă a acceptat teoria că Ellie îşi păstrase un bagaj cu lucrurile de acasă ca pe un fel de plasă de siguranță, aşa cum ea păstrase neatins dormitorul fetei încă multă vreme după ce dispăruse.

— Ştii, continuă SJ, mai este ceva, ceva cu adevărat bizar despre mama lui Poppy…

Se întrerupe şi amândouă se întorc brusc, deoarece au auzit uşa deschizându-se. E Floyd, cu câte o cană de ceai în fiecare mână. Îi aruncă lui Laurel o privire recunoscătoare.

— Ceai medicinal, le informează punând cănile pe masă şi aşezându-se lângă ele. Pentru nervi întinşi. Totul e în regulă?

— Am avut o conversație foarte plăcută, îi răspunde Laurel atingându-i piciorul cu mâna.

— Da, confirmă Sara-Jade, a fost o discuție utilă. Trebuie să mă gândesc la unele lucruri acum.

Laurel şi Sara-Jade schimbă o privire scurtă. Au pornit o conversaţie care are nevoie de încheiere, însă trebuie să aştepte un moment mai propice.

25

A doua zi de dimineață, Laurel se trezește târziu și bântuită de sentimente obscure. Îi ia o clipă să se plaseze în spațiu, căci realitatea s-a amestecat cu elemente din vis. În secunda următoare își amintește, însă, că e în patul lui Floyd, că este miercuri, că e aproape ora nouă și că trebuie să mai ajungă și pe acasă.

Face un duș, se îmbrăcă și coboară în bucătărie, unde îi găsește pe Floyd și pe Poppy luând micul dejun și răsfoind ziarele împreună.

— Bună dimineața! o salută el. N-am vrut să te trezesc, dormeai așa de bine.

— Îți mulțumesc, probabil chiar aveam nevoie de un somn bun. Bună dimineața, Poppy!

— Bună dimineața, Laurel!

Fata s-a îmbrăcat din nou cum știe ea mai bine: pantaloni roz de catifea reiată și un tricou polo negru, cu părul prins în lateral.

— Dă-mi voie să-ți pregătesc ceva de mâncare, spune Floyd ridicându-se de la masă.

— Stai, nu e nevoie. O să pornesc spre casă, nu vreau să fiu o pacoste pe capul vostru. Am niște probleme personale de rezolvat înainte să mă duc la Hanna.

Floyd își ia rămas-bun de la ea cu un sărut lung în pragul casei și un plan pentru seară:

— O să pregătesc ceva delicios pentru cină. Îți place vițelul?

— Îmi place la nebunie.

— Excelent. Ne vedem mai târziu.

Constată cu uimire că se simte ușurată când se urcă în mașină și pornește motorul. S-a temut că Floyd va insista iarăși să rămână la el folosind șantajul sentimental și e foarte mulțumită că n-a fost cazul. E atât de încântată, de parcă ar fi evadat dintr-o închisoare. Descoperirea că mama lui Poppy a fost meditatoarea lui Ellie la matematică, relatarea Hannei, cum că Ellie o găsea pe Noelle Donnelly bizară și chiar înfricoșătoare, plus conversația tulburătoare pe care a purtat-o seara trecută cu SJ, au adus-o într-o stare de profundă neliniște. Trebuie să ajungă acasă, într-un loc familiar care s-o ajute să-și revină. Și mai trebuie să facă un lucru, ceva ce n-a mai făcut de foarte multă vreme.

Laurel îşi pregăteşte o cană de ceai şi se duce în camera de oaspeţi. Se aşază pe marginea patului, apoi se apleacă şi trage de dedesubt o cutie de carton. Cutia lui Ellie. Ţine minte momentul când a umplut-o, în fosta ei casă. Era amorţită, complet lipsită de energie, de aceea i-a luat foarte mult timp, practic o zi întreagă de adunat, atins, mângâiat şi mirosit lucruri dragi. I-a citit şi jurnalul. Însemnări sporadice care săreau de la un an la altul, rareori datate, greu de înţeles dacă nu ştiai despre ce era vorba. Peste unele însemnări a trecut rapid şi chiar a aruncat scârbită un caiet unde fata povestea despre cum îl masturbase pe Theo.

La vremea respectivă n-a găsit nimic util în jurnale. Nimic care să indice o viaţă dublă, un prieten secret sau vreun motiv ascuns de nefericire. De atunci nici nu le-a mai deschis.

Scoate câteva acum şi începe să le răsfoiască, încercând să ajungă la notiţele făcute în lunile de dinaintea dispariţiei. E o dezordine de nedescris. Desene şi mâzgăleli, ciorne pentru teme şi rezumate ale lecţiilor, aruncate parcă la întâmplare, date, numere şi chiar o listă de cumpărături de pe Oxford Street:

O cremă de mâini bună
Pantofi sport (nu negri sau albi)
Cărţi: *Ispăşire*[5], *Minunatele oase*[6]
Şosete sport
O felicitare pentru ziua tatei ☺

Peste tot apar săruturi desenate cu rujul de buze, pete de cerneală şi autocolante strălucitoare. Risipite printre acestea, mici însemnări despre evenimentele din ziua respectivă. Pentru fiica ei, totul părea să se reducă în acea perioadă la Theo şi la examene, la examene şi la Theo.

Ochii îi cad pe o notiţă din ceea ce pare să fie luna ianuarie. Ellie se plânge de rezultatele slabe la matematică. AB+. Şi-ar fi dorit foarte mult un A curat. Theo luase A. Laurel oftează din rărunchi. Ellie se compara în permanenţă cu băiatul acela, de parcă ar fi fost singurul ei reper pe lume.

„De vorbit cu mama pentru un meditator la mate. Sper să fie de acord. Sunt atât de varză la mate…”

Şi câteva intrări mai târziu: „Am meditator! E o fiinţă cam ciudată, dar predă OK! Nota A, eşti a mea!”

Laurel dă paginile tot mai repede. Caută ceva, dar nu ştie precis ce anume. Un element care să lege fragmentele din visele ei cu realitatea adusă de revelațiile ultimelor zile.

Oră cu profa de mate azi. Am scos 97% la testul pe care mi l-a dat. Mi-a adus un set de strugurel pentru buze. E atât de drăguță!

Meditații la 5 seara. Mi-a spus că sunt cea mai bună dintre elevele ei! Păi, cum altfel?

Meditații la 5 seara. Ciudată azi. Mi-a pus tot felul de întrebări despre ce vreau de la viață. Pare că suferă de un fel de criză a vârstei mijlocii!

Meditații la 5 seara. 100‰ *la test!! Profa spune că sunt genială. Are 100% dreptate.*

Meditații la 5 seara. Cred că am reuşit să-mi revin. Câteodată, chiar mă sperie femeia asta. E atât de emoțională. Şi miroase. S-o rog pe mama să încetăm meditațiile. Mă descurc şi singura de acum. N-am nevoie de o nebună frustrată în viața mea.

Aceasta este ultima însemnare în care face referire la profesoara de matematică. După acest episod, Ellie revine firesc la viața obişnuită. Se întâlneşte cu Theo. Învață. Abia aşteaptă vacanța de vară. Nimic mai mult.

Vârful arătătorului lui Laurel rămâne fixat asupra ultimei însemnări, mai exact asupra cuvintelor „nebună frustrată”. Ce voia fiica ei să spună cu asta? În interpretarea lui Laurel, era vorba de o femeie care îl urmăreşte şi îl tortureează obsedată pe bărbatul care a părăsit-o, fiind incapabilă să accepte că a fost respinsă. E clar că nu asta e definiția reținută de fiica ei în jurnal. Atunci despre ce-o fi vorba? Devenise Noelle obsedată de Ellie? Poate chiar atrasă fizic de fiica ei? Încercase oare s-o atingă în moduri nepotrivite? Sau poate că era pur şi simplu geloasă pe ea, pe tinerețea, frumusețea şi incontestabila ei inteligență? Poate că se simțea pusă în inferioritate de Ellie? În eventualitatea în care unul dintre aceste scenarii este adevărat, ce concluzii poate trage?

Strânge din ochi şi îşi încleştează pumnii. E ceva aici, ceva ce nu reuşeşte să perceapă. Ce-ar putea fi, la urma urmei?

Vălul de întuneric ce i se lăsase pe creier se ridică după o vreme, iar lumea revine la proporțiile reale. Pune cu grijă caietele lui Ellie în cutie şi o împinge la loc sub pat.

— Spune-mi mai multe despre Noelle, îi cere lui Floyd în aceeaşi seară, după masă.

Un muşchi de pe maxilarul lui se încordează brusc, iar răspunsul lui vine cu o întârziere de o secundă.

— Of, Doamne, chiar trebuie să discutăm despre asta?

— Iartă-mă, ştiu că nu este subiectul tău preferat, dar sunt curioasă. Sprijină tacâmurile pe marginea farfuriei şi îşi ia paharul de vin. Am aruncat o privire prin jurnalele mai vechi ale lui Ellie. Voiam să văd ce a scris despre Noelle. A numit-o… sper să nu te simți jignit… o „nebună frustrată".

— Ha, ha, hal Cum să mă supăr? I-a găsit definiția perfectă. Era o femeie foarte lacomă, foarte pătimaşă.

— Cum v-ați cunoscut?

— Bleah! Vreau să spun că s-ar putea ca imaginea mea să iasă puțin şifonată din povestea asta, dar, dacă ai întrebat, îți răspund: era o fană de-a mea.

— O fană? Ai admiratoare?

— Mă rog, poate un termen mai adecvat ar fi cititoare fidele. Înnebunite după matematică. Ceva în genul ăsta.

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată că voi avea de înfruntat o asemenea concurență acerbă, îi spune Laurel lăsându-se pe spate în scaun şi privindu-l provocator.

— Ah, nu-ți face griji, zilele acelea au trecut de mult. Mi-am avut şi eu sfertul de oră de glorie după apariția unei cărți. Cartea care mi-a achitat facturile, cum îmi place să glumesc uneori. Matematică pentru idioți, ar spune criticii, doar că pe vremea aceea nu erau încă atât de sinceri. Am făcut un turneu de promovare şi astfel mi-am asigurat micul fan-club format din femei ciudate, obsedate de matematică. Apoi am revenit la volumele masive, total lipsite de şarm, de care niciun suflet cu înclinații romantice n-ar îndrăzni să se apropie.

— Să înțeleg că Noelle făcea parte din grupul tău de admiratoare?

— Cam aşa ceva. Eu tocmai mă despărțisem de mama Sarei, treceam printr-o perioadă de singurătate. Ea era cam apucată, dar foarte hotărâtă. Am lăsat-o să-şi facă mendrele cu mine, situație care a durat câțiva ani. Era ca o lipitoare, mi-a fost imposibil să mai scap de ea. Apoi, m-a anunțat că rămăsese gravidă.

— Cu tine?

Floyd oftează şi îi evită privirea.

— Nici măcar n-o mai găseam atrăgătoare. Eram doar… încercam să fiu amabil, cred, mormăie ocolind complet întrebarea.

Laurel scoate un râs uscat. N-a făcut niciodată nimic în viața ei „doar ca să fie amabilă”. Dar cunoaşte genul acesta de om. La fel era şi Paul, gata să treacă peste orice reținere dacă aşa putea aduce un dram de bucurie în viața celor din jur.

— Ai rămas blocat cu ea…

— Da, aşa s-a întâmplat, spune Floyd în timp ce urmăreşte absent cu degetul buza paharului de vin.

— Cine a pus capăt relației?

— Eu. A luat-o prost, din păcate. N-a vrut să-mi dea drumul fără luptă. Am avut câteva nopți urâte. Chiar groaznice. Apoi, într-o bună zi, mi-a zis că s-a săturat, mi-a pus-o pe Poppy în brațe şi a dispărut de pe fața pământului. Trist. Totul. Foarte trist. O femeie tristă, o poveste tristă, cunoşti refrenul.

Atmosfera a devenit brusc sumbră, uşor neconfortabilă.

— Îmi pare rău, încearcă Laurel să dreagă busuiocul. N-am vrut să te supăr scoțând la iveală amintiri vechi. Voiam doar să verific o legătură ciudată, atât. Poate că încercam s-o înțeleg mai bine pe Ellie.

— Stai liniştită, nu e nicio problemă. Îți închipui cât de rău mi-a părut pentru Poppy, s-o văd abandonată în felul acesta. Niciun copil din lume nu vrea să se simtă nedorit, chiar dacă nu dă doi bani pe cel care-l abandonează. Acum însă, Poppy te are pe tine, spune el părând să se mai însenineze. Tu eşti un factor de optimism pentru noi toți. Sănătate!

Ridică paharul şi ciocnesc privindu-se în ochi.

Laurel îşi întoarce atenția la bucata de carne roz, de vițel proaspăt măcelărit, din fața ei. Taie o bucată, şi un firicel de sânge se scurge pe albul imaculat al farfuriei de porțelan.

N-ar putea spune de ce, dar i-a pierit pofta de mâncare.

26

A doua zi, Laurel îşi lasă maşina într-o parcare supraetajată de la King's Cross şi se îndreaptă spre St Martin's School of Art din Granary Square. Floyd i-a spus că SJ lucrează acolo în dimineața aceea când l-a întrebat, aparent dezinteresată, în timpul micului dejun.

E o zi oarecare, gri ca un ziar, înviorată puțin de luminile de Crăciun şi de decorațiunile din ferestre. Granary Square este pe cât de mare pe atât de pustie, populată doar de un cârd de porumbei şi de câțiva curajoşi care înfruntă frigul ca să-şi satisfacă viciul fumatului cu cafeaua de dimineață.

Când ajunge la recepție, întreabă de Sara-Jade Virtue. E informată că lucrează fără pauză până la prânz, aşa că ia un al doilea mic dejun la un restaurant din apropiere, stropindu-l cu două cafele şi un ceai de mentă. La douăsprezece şi jumătate se propteşte înapoi în uşa facultății şi se pune pe aşteptat.

Sara-Jade apare de-abia pe la unu fără zece minute. Poartă un pardesiu uriaş din blană artificială, de culoare roz, şi cizme care par cu câteva numere mai mari în picioarele ei. Pare şocată să o vadă pe Laurel acolo.

— Oh, bună!

— Bună! Scuză-mă că mi-am făcut apariția aşa, pe nepusă masă. Eram prin zonă… Ți-e foame? Vrei să mâncăm pe undeva de prânz?

SJ îşi consultă ceasul de la mână, apoi ridică ochii la cer.

— Eu ar fi trebuit să… bine. Să mergem, îi spune, lăsând impresia că s-a răzgândit în ultima clipă.

Intră într-un pub aflat chiar vizavi. E un local nou, cu geamuri mari care dau spre piață şi spre fluviu. Clientela pare a fi compusă exclusiv din funcționari la costum şi studenți. Comandă amândouă plăcintă cu peşte şi apă acidulată, dar nu se pot abține să nu ciugulească din coşul cu pâine de pe masă.

— Cum îți merge?

— Sunt OK.

— Cum a fost la muncă?

— Totul în regulă, dar cam frig.

— Da, îmi imaginez că nu este cea mai potrivită perioadă pentru pozatul în pielea goală.

— Ceea ce fac eu se numeşte *life modelling.*

— Ah, da? Scuze. Câți studenți ai? Câți te desenează?

— Azi au fost doisprezece. Câteodată însă, pot fi treizeci sau patruzeci.

— La ce te gândeşti în tot acest timp? În orele cât stai în aceeaşi poziție?

SJ ridică din umeri nepăsătoare.

— La nimic. La lucrurile pe care le am de făcut acasă, la lucruri pe care le-am făcut, la locurile pe unde am fost. Câteodată îmi las imaginația să zburde dintr-un loc în altul. Regăsesc locuri pe unde n-am mai trecut de ani de zile, cum ar fi un bar de lângă fostul meu liceu sau un restaurant din Praga, unde am fost când aveam optsprezece ani, ori o cale ferată unde obişnuiam să mă duc când eram la bunici, şi imediat îmi revine în nări mirosul de hasmațuchi de acolo. SJ rupe încă o bucățică de pâine şi o bagă în gură. Păsările astea, cum le zice? Ah, da, porumbeii gulerați, ce zgomot teribil fac. E oarecum amuzant, adaugă zâmbind.

— Şi apoi îți aminteşti brusc că eşti în pielea goală în mijlocul unui grup de străini?

Tânăra îi aruncă o privire confuză. Deschide gura ca şi cum ar vrea să răspundă, dar o închide repede la loc. Laurel îşi aduce aminte că Poppy a avertizat-o asupra lipsei de umor a surorii ei vitrege.

— Aşadar, l-ai văzut azi pe Simon?

SJ aruncă o privire nervoasă în jur şi ridică mâna în semn de avertisment.

— Scuză-mă, se grăbeşte să spună Laurel, am fost indiscretă. De fapt, nu pentru asta te-am căutat. Îți aminteşti ce-am discutat noaptea trecută? Despre Ellie…

— Da, îmi pare rău dacă am fost cam insensibilă. Mi se întâmplă câteodată.

— Nu, stai liniştită. Nu m-a deranjat deloc, chiar deloc. Sunt lucruri la care mă gândisem şi eu înainte. Pe toate le-am rumegat de peste un milion de ori, crede-mă. Inclusiv partea cu lucrurile din rucsac. Dar aseară începuseşi să-mi povesteşti ceva despre mama lui Poppy, despre Noelle.

— Ah, da, face SJ privind-o lung pe sub gene.

— Aşa… despre ce e vorba? Ce anume voiai să-mi spui?

— Nimic special. Doar că era puțin bizară. Te cam băga în sperieți uneori.

— Azi-noapte am răsfoit din nou jurnalele vechi ale lui Ellie. Apare şi mama lui Poppy, pe care o numea „nebună frustrată”. Mai scrie şi că Noelle avea obiceiul să-i ofere cadouri şi că o numea cea mai bună elevă a ei. Toate

astea m-au pus pe gânduri… Laurel se întrerupe, străduindu-se să-şi găsească cuvintele. Ai avut mult de-a face cu ea?

— Nu, nu tocmai. Când eram mică, petreceam destul de mult timp cu tatăl meu, şi uneori era şi ea acasă, dar nu întotdeauna. Se purta cu mine ca şi cum m-ar fi detestat.

— Cum aşa?

— Ah, arunca din când în când observații acide despre comportamentul meu. Îmi spunea că sunt scăpată de sub control şi că, dacă aş fi făcut parte din familia ei, aş fi fost bătută cu cureaua pentru obrăznicia mea. Apoi, din secunda în care tata ieşea din cameră, nu făcea altceva decât să mă ignore, să se poarte de parcă n-aş fi fost acolo. Când se referea la mine, mă numea „fata aia”, la modul: „O să vină şi fata aia?”, „Când se cară acasă fata aia?” Era al naibii de rea cu mine.

— Oh, Dumnezeule, ce experiență oribilă! Cred că ai fost îngrozită când a rămas gravidă.

— Am plâns.

— De ce nu sunt surprinsă?

Se întrerup la apariția chelnerului, care le aşază farfuriile în față. Îi mulțumesc, apoi îşi reiau conversația după un schimb de priviri complice.

— Ce sentimente ai avut față de Poppy când a venit pe lume?

Sara-Jade îşi ia tacâmurile şi taie plăcinta cu peşte în două părți egale, aburinde. Lasă apoi la loc cuțitul şi furculița şi ridică din umeri, încercând să formuleze un răspuns:

— A fost… nu ştiu cum să zic, nici nu-mi aduc aminte prea bine. Aveam doisprezece ani pe atunci. Era doar un bebeluş.

— Dar mai târziu, când a mai crescut, te-ai simțit vreodată apropiată de ea?

— Cred că da, într-un fel. La început n-am văzut-o decât rar, pentru că… ei bine, fiindcă nu aveam chef s-o văd.

— Pentru că erai geloasă pe ea?

— Nu, îi răspunde Sara-Jade cu fermitate. Nu, eram prea mare ca să mai fiu geloasă. De fapt, nu voiam s-o văd fiindcă nu credeam că există, nu credeam că este reală.

Laurel o priveşte mirată.

— E greu să-ți explic, dar, pe scurt, credeam că este un copil-robot. Sau un copil extraterestru. Nu puteam să-mi imaginez că Noelle a putut da naştere unei fetițe, atât îmi era de frică de ea, atât de speriată eram.

— Extraordinar! Iată o reacție într-adevăr ciudată.
— Da, te cam ia cu fiori, nu-i aşa?
— Cum îți explici sentimentul ăsta?
Sara-Jade se joacă gânditoare cu cuțitul.
— A fost un lucru… începe, dar se opreşte brusc.
— Un lucru?
— Da, un eveniment. Un moment pe care nici până în ziua de azi nu sunt sigură că nu mi l-am imaginat, de fapt. Vezi tu, eram un copil destul de special. Încă mai sunt. Râde amar. Când eram la şcoală, am avut o perioadă un asistent special, din cauza dificultăților emoționale. Eram predispusă la accese nebuneşti de furie. Lacrimi, câteodată. Iar lucrul despre care vorbesc s-a întâmplat chiar în perioada cea mai acută, când totul părea să-mi meargă extrem de prost. Hormonii, pubertatea, anxietatea socială, nervozitatea generată de despărțirea părinților mei, toate porcăriile astea adunate la un loc. Nu era un spectacol plăcut. N-am fost un copil uşor de crescut, ba chiar din contră, un adevărat coşmar ambulant. Exact în perioada aceea am observat o chestie. Lasă cuțitul la locul lui pe masă şi o priveşte intens. Noelle era cam în luna a opta când, într-o zi, am tras cu ochiul în dormitorul tatălui meu şi am văzut-o dezbrăcată. Nu avea burta umflată. Era în pielea goală şi nu arăta deloc ca o gravidă, simte ea nevoia să repete. Nici nu ştiu ce naiba am văzut. N-am fost niciodată în stare să procesez până la capăt informația. Niciodată n-am fost sigură dacă s-a întâmplat cu adevărat sau nu a fost decât delirul unui copil cu mințile deranjate. Îți închipui cât de şocată am fost când, trei săptămâni mai târziu, a venit pe lume copilul. Când am văzut-o prima oară pe Poppy avea aproape un an.
Laurel o lasă să termine de povestit fără să-i tresară niciun muşchi.
— I-ai spus tatălui tău?
Sara-Jade clatină din cap.
— Dar ai spus cuiva? insistă Laurel.
— I-am spus mamei.
— Şi ce ți-a răspuns?
— Să încerc să nu mă mai port ca o nebună.
— Unde s-a născut copilul?
— Nu ştiu. Nici nu mi-am pus vreodată problema.
Laurel închide ochii şi, dintr-odată, chipul lui Noelle Donnelly îi apare proiectat pe ecranul conştiinței, clar şi precis de parcă ar fi văzut-o cu o zi în urmă.

PARTEA A TREIA

27

Aşadar, este rândul meu, nu?

Bine. Bine.

Cum să procedăm, ca la Alcoolicii Anonimi? „Numele meu este Noelle şi sunt aici pentru că am făcut ceva rău.”

N-am de gând să-mi cer scuze, dar am avut o copilărie dificilă. Doi fraţi mai mari oribili, doi mai mici şi o soră, care a murit pe când avea numai opt ani. Mama şi tata erau oameni duri, nemiloşi cu copiii. Considerau că un copil are aceleaşi responsabilităţi ca un adult, dar nu şi dreptul de a deschide gura. Nu erau foarte religioşi, ceea ce reprezenta probabil o ciudăţenie în vremurile şi în locurile acelea. Slujba de duminică era doar o ocazie ca să afle că toţi ceilalţi copii din cartier erau mai buni decât ai lor, iar Biblia conţinea câteva citate bune când aveau nevoie să ne bage frica în oase. Credeam cu toţii în rai şi iad, chiar dacă nu mai credeam în nimic altceva. Sexul era o îndeletnicire rezervată oamenilor dezgustători, indiferent dacă erau căsătoriţi sau nu. Nu ne-am pus niciodată întrebări asupra modului în care veniserăm pe lume. Cred că ne imaginam un fel de comuniune castă, efectuată cumva printr-un perete de cărămidă. Părinţii noştri dormeau în camere diferite.

Locuiam într-o vilă cu zece dormitoare construită pe un deal, înconjuraţi de oi. Şcoala era la vreo doi kilometri – coborai dealul la dus şi urcai la întors. În situaţii de urgenţă, părinţii mei aveau grijă de copii orfani. Serii întregi de fraţi şi surori soseau cu ochii cârpiţi la orele mici ale dimineţii şi erau cazaţi în dormitorul lung, amenajat în pod. Am continuat să numim locul acela „camera orfanilor” multă vreme după ce călcase pe acolo ultimul orfan. Vreau să spun că părinţii mei aveau şi părţile lor bune, dar, în general, erau răi.

Aveam reputaţia unei familii deştepte. Cunoaşteţi genul, sunt sigură. Piane peste tot, cărţi peste tot. Dacă nu luai numai nota maximă la şcoală, însemna că eşti un *ratat.* Nici nu vorbeau despre altceva. Succesul academic era tot ce conta pentru ei. Tatăl meu era profesor de matematică, iar mama scria cărţi de istoria medicinei. Mergeam cu toţii la cele mai bune şcoli, munceam mai mult decât ceilalţi colegi şi câştigam toate premiile, medaliile şi bursele posibile. Vă dau cuvântul meu că nu lăsam nimic altora.

În ce mă priveşte, fără îndoială că eram destul de deşteaptă ca să țin pasul, dar sufeream şi de o serie de dezavantaje: a) eram copilul mijlociu; b) eram o fată; c) nu eram fata care murise, Michaela. Nu eram eu aceea. Michaela fusese mai elegantă, mai frumoasă şi, fireşte, mai deşteaptă decât mine. Şi mult, mult mai cuminte decât mine. Ați crede că asta ar fi trebuit să mă ajute în relația cu părinții mei: „Cel puțin, ne-a rămas draga noastră Noelle". Dar, nu.

Michaela a murit de cancer. Am crezut cu toții că avea o răceală. Ne-am înşelat.

În orice caz, să revenim la mine. Fata mai puțin frumoasă, mai puțin deşteaptă şi mai puțin moartă, rămasă cu patru frați îngrozitori şi o pereche de părinți care erau mai ocupați să judece decât să iubească.

M-am descurcat, totuşi. Am intrat la Trinity College, am obținut licența în matematică, apoi un doctorat în matematici aplicate. M-am mutat la Londra după facultate şi mi-a făcut plăcere să devin, în sfârşit, „Noelle cea deşteaptă", în loc de „una din familia Donnelly". Mi-am încercat norocul în sectorul tranzacțiilor financiare, sperând să mă îmbogățesc rapid şi să-mi permit o maşină sport şi un apartament cu balcon. Am descoperit însă, alături de cei cu care lucram, că nu era o carieră potrivită pentru mine, aşa că am abandonat-o înainte de a-mi putea permite măcar un scuter, ca să nu mai vorbim de o maşină.

Ştiți, când mă uit în urmă, sunt uluită de mine însămi, chiar sunt. Eram atât de tânără şi atât de şocant de nesofisticată! Nu cunoşteam pe nimeni, dar mă implantasem în inima metropolei şi locuiam într-un apartament din Holland Park, nici mai mult, nici mai puțin. Nici nu aveam idee la vremea respectivă ce mesaj snob transmiteam când mă afişam cu adresa aceea, la mintea mea orice nou-venit din Irlanda locuia pe o stradă străjuită de case ca nişte uriaşe torturi de nuntă. Habar nu aveam de existența unui loc precum Walthamstow. Eram drăguță la vârsta aceea, cu alură de fotomodel. Genul acela fără piept, cu picioare lungi, păr dezordonat şi ochi mari, lăcrămoşi. Cu toate acestea, nimeni nu mi-a spus vreodată că sunt frumoasă, nu ştiu de ce.

Un timp am lucrat la un magazin de produse de lux. Eram angajată în departamentul de contabilitate, aşa că timp de trei ani am fost efectiv invizibilă. Apoi, locul de muncă mi-a fost restructurat şi am fost nevoită să renunț la micul meu apartament din Holland Park, să-mi iau adio de la strada mea largă, de la măcelăria bio de unde îmi făceam cumpărăturile pe

vremea când voi nici nu ştiaţi ce înseamnă hrană bio, de la băcănia unde se vindea supă-cremă de homar la conservă şi de la parcul care dădea numele cartierului, cu sera lui de portocali şi cu alcovurile de verdeaţă. În perioada aceea am descoperit existenţa cartierului Walthamstow: codul poştal E17, cu căsuţele lui maronii, cu spălătoriile automate obosite, cu dispecerate de taxiuri închise şi clădiri abandonate.

M-am decis să devin profesoară. Nu ştiu ce mă apucase, căci mă lămurisem deja că nu aveam prezenţă, că eram incapabilă să suscit interesul cuiva. Cum îmi închipuiam că voi reuşi să interacţionez cu o clasă de adolescenţi plini de coşuri şi să le explic principiile algebrei?

Am făcut pregătire şi m-am calificat, dar n-am predat niciodată la clasă. Eram prea impresionabilă. Numai gândul mă făcea să mi se strângă intestinele. Aşadar, la frumoasa vârstă de treizeci de ani, am dat anunţ la ziar şi am început să fac meditaţii acasă. Eram chiar bună şi, din gură în gură, mi-am câştigat o reputaţie solidă, cam ca un restaurant la modă. Am început să câştig suficient cât să mă mut din cămăruţa mea din Walthamstow şi să-mi cumpăr o casă în Stroud Green, unde proprietăţile erau ceva mai mari, dar nu cu mult. Asta-i tot. Am trăit aşa multă vreme. Ah, poate că am uitat să menţionez un detaliu: la vremea respectivă eram tot virgină. Ştiu că nu vă vine să credeţi, dar eram în continuare virgină.

Avusesem un prieten în Irlanda, de la paisprezece la cincisprezece ani. Tony. Aşa că am acumulat multă experienţă în materie de săruturi, gândindu-mă că restul va veni mai târziu de la sine. Ei bine, n-a venit niciodată.

Într-o zi, am citit în TES[7] despre o carte. Le era adresată oamenilor care îşi închipuiau că nu se pricep la matematică. Credeţi-mă, lumea e plină de astfel de oameni, pe care eu, sincer, n-am reuşit niciodată să-i înţeleg. Cum poate cineva să traverseze o sală plină de străini şi să găsească totuşi pe cineva cu care să stea de vorbă, dar nu poate pricepe cum funcţionează numerele? Este de neconceput pentru mine. În fine, acum nici măcar nu-mi mai aduc aminte cum se numea cartea. Poate chiar *Prost la matematică,* da, chiar ăsta era titlul: *Prost la matematică.* Am cumpărat-o şi am citit-o. Mi-a deschis ochii asupra unor lucruri la care nu m-aş fi gândit singură niciodată. Dar, mai mult decât atât, m-a făcut să râd. În general, nu eram genul care să citească, iar dacă n-ar fi fost recenzată în *TES,* n-aş fi pus mâna nici pe cartea asta. Desigur, nu mă aşteptam să găsesc atât umor într-o carte de matematică. Cu toate acestea, am găsit. Tone de umor. Şi o fotografie pe

coperta interioară. Un bărbat frumos, zâmbitor, cu o claie de păr negru în cap.

Era fotografia ta.

Înainte de a-ți citi cartea n-am admirat nimic şi pe nimeni. Îmi plăceau câteva seriale de televiziune, ca de pildă *Brookside,* din care am văzut absolut toate episoadele. Îmi plăcea şi să-i ascult pe Take That la radio, deşi eram mai obişnuită cu muzica clasică. Şi, *fireşte,* mă îndrăgostisem în tăcere de nenumărate ori de-a lungul anilor, dar de data asta era altceva.

Tu erai altfel.

Îți aminteşti prima noastră întâlnire? Sunt convinsă că da. Dădeai autografe la standul editorului tău, la Education Show de la NEC[8], la care merg în fiecare an. Meditațiile sunt o afacere singuratică, din când în când trebuie să te pui la curent, să vezi ce mai fac şi alții. Nu-ți permiți să rămâi în urmă când ai de-a face cu mamele din zona de nord a Londrei. Trebuie să fii la zi.

Principalul motiv pentru care mă aflam acolo era însă acela că tu aveai să fii acolo, după cum anunțase editorul tău. Am făcut un efort extra-special: mi-am pus o rochie şi colanți şi m-am dat cu un ruj de culoarea merelor trase în zahăr, care îmi aprindea părul şi-mi punea ochii albaştri în evidență. Aveam patruzeci şi unu de ani. Toamna tinereții mele. Dumnezeule, aproape iarna! Şi, bineînțeles, încă eram virgină.

Erai aşezat pe un scaun înalt, la o masă, cu un teanc de cărți în fața ta. Nu era nimeni pe lângă stand, nicio coadă, doar un afiş discret pe zidul din spatele tău, pe care scria: „Autorul cărții *Prost la matematică,* Floyd Dunn, va oferi autografe”. Lângă cărți era fotografia ta înrămată, aceeaşi din carte. O ştiu pentru că m-am uitat ore în şir la ea, memorându-ți până şi buclele din jurul urechilor şi linia gurii care se străduia să exprime un zâmbet serios.

Ochii mi se mutau de la fotografie la tine şi înapoi. Erai mai slab decât îmi imaginasem. Nu ştiu de ce mă aşteptasem să ai burtă. Nu ştiu de ce.

— Hei! m-ai salutat când m-ai văzut apropiindu-mă, de parcă cineva te băgase în priză şi apăsase pe butonul „play”. Hei!

Habar n-aveai cât de emoționată eram, nici nu-ți puteai imagina. Dar am reuşit să-mi păstrez calmul.

— Bună, ți-am răspuns, cu mâinile încleştate pe cartea ta, uzată pe la colțuri de prea multă lectură. Am venit cu propriul exemplar. Pot să primesc un autograf?

Ți-am întins-o peste masă şi tu mi-ai adresat acel zâmbet ucigător, pornind un foc de artificii *bang-bang-bang* în sufletul meu.

— Ia te uită, s-ar zice că ai citit-o din scoarță în scoarță, ai comentat.

Ți-aş fi putut mărturisi că am citit-o de treizeci de ori. Ți-aş fi putut spune că am râs într-o săptămână mai mult decât într-un an. Ți-aş fi putut spune că eram una dintre admiratoarele tale, dar voiam să mă consideri egalul tău, aşa că am ales să-ți răspund:

— Este un instrument pedagogic util. Sunt profesoară de matematică.

— Mă bucur foarte mult să aud asta, mi-ai zis, apoi ai luat cartea şi ai ridicat stiloul deasupra paginii de gardă. Pe ce nume?

— Noelle, te rog.

— Noelle, ce nume frumos! Te-ai născut de Crăciun[9]?

— Da. Pe douăzeci şi patru decembrie.

— Cel mai frumos cadou de Crăciun, cum se spune, nu?

— Nu, din păcate, nu. Se pare că am distrus sărbătoarea de Crăciun a întregii familii.

Ai început să râzi. Nu încercasem să-mi imaginez cum râdeai. Din fotografie nu păreai capabil de ceva mai mult decât de un zâmbet, chiar gâdilat. Dar nu, tu aveai râsul tău special, zgomotos, cu gura deschisă larg şi capul dat pe spate. Mi-a plăcut, mi-a plăcut enorm.

După numele meu ai scris ceva. Aş fi vrut să văd ce anume, dar, în acelaşi timp, voiam să las impresia că nu-mi păsa.

— Eşti american, am spus.

— Într-o oarecare măsură, da. Eşti irlandeză?

— Da. În cea mai mare măsură posibil.

Ți-a făcut plăcere glumița mea şi ai început să râzi din nou. M-am simțit de parcă cineva mi-ar fi masat stomacul pe interior cu mănuşi de catifea.

— De unde eşti, mai precis?

— De pe lângă Dublin. County Wicklow. În țara oilor.

Ai râs pentru a treia oară şi m-am simțit încurajată pentru prima dată în viață. Am aruncat o privire în spate, ca să verific dacă nu cumva se făcuse coadă, şi am constatat fericită că te aveam doar pentru mine în continuare.

— Mai eşti aici şi mâine? te-am întrebat.

— Nu, nu. După sesiunea de azi, editura mă pune înapoi pe tren spre Londra. Ceea ce se va întâmpla în – te-ai uitat la ceas – cam în două ore. Cred că va trebui să încep să strâng pe aici.

— Ai dat multe autografe?

— Oh, da, sute şi sute. Ai pus capacul la stilou şi mi-ai adresat un zâmbet într-o dungă. Glumesc. Vreo douăzeci.

— Ai venit de departe pentru doar douăzeci de clienți.

— Sunt tentat să-ți dau dreptate.

Ți-ai strecurat stiloul înapoi în buzunarul de la sacou şi te-ai întors, căutând din priviri pe cineva care să te salveze de mine, fără îndoială.

— Te las să-ți vezi de treabă, am spus. Îți urez călătorie plăcută înapoi la Londra. Pe unde stai?

— În nordul Londrei.

— Ce coincidență! Şi eu tot pe acolo, am chicotit, interpretând falsa surprindere la nivel de Oscar.

— Pe unde mai precis?

— Stroud Green.

— Măi, măi, nu-i aşa că lumea e mică? Locuiesc în acelaşi cartier.

Asta nu aveam de unde s-o ştiu. Nu mi-aş fi imaginat nici în cele mai frumoase vise.

— Da! Pe Latymer Road. Ştii pe unde vine?

— Sigur că da, am bâiguit simțind cum un val de bucurie mi se scurgea din urechi spre globii oculari şi nări. Ştiu foarte bine. Locuiesc la câteva străzi mai jos.

— Ca să vezi! Poate că vom avea ocazia să ne mai întâlnim.

— Da, ți-am răspuns, de parcă n-ar fi fost decât o simplă coincidență, iar nu punctul culminant al speranțelor şi visurilor mele. Poate ne mai întâlnim.

După două săptămâni, chiar aşa s-a întâmplat.

28

Ar fi o exagerare să spui că te-am urmărit. La urma urmei, locuiam cam la o sută de metri distanță. Ar fi totuşi corect să recunosc că ieşeam din casă mai des decât de obicei. Eram fericită când descopeream că trebuie să mă duc să cumpăr lapte, de exemplu. „Ah, fir-ar să fie, iar trebuie să trec pe la băcănia din colț.” Iar dacă odată ajunsă acasă îmi dădeam seama că am uitat să cumpăr ziarul, nu era câtuşi de puțin sfârşitul lumii. Îmi puneam din nou pardesiul şi ieşeam pe bulevard, cu un ochi după tine în stânga şi celălalt după tine în dreapta. Evident, orice pretext de a depăşi capătul străzii Latymer era o mană cerească.

Până când, într-o seară, te-am văzut într-un magazin, îmbrăcat în blugi şi hanorac, cu o sticlă de vin roşu într-o mână, studiind atent eticheta unei cutii de cereale.

— Floyd Dunn? am spus.

Te-ai întors şi ți-ai amintit de mine instantaneu, spre surprinderea mea. Nimeni nu-şi amintea de mine pe loc.

— Te ştiu, erai la salonul educațional când am dat autografe pe cartea mea, mi-ai răspuns zâmbind.

— Da, aşa este. Sunt eu, Noelle.

Ți-am dat mâna şi mi-ai strâns-o.

— Noelle, cum să nu? Cadoul de Crăciun pe care nu şi-l dorea nimeni. Ce mai faci?

— Cum nu se poate mai bine, mulțumesc. Tu?

— Nu atât de bine ca tine, dar mă descurc.

— Da, binele are multe grade de comparație, am comentat.

Îmi amintesc că a urmat un scurt moment de tăcere. A fost cam ciudat, dar poate că nu sunt în cea mai bună postură să judec, având în vedere cât de ciudată fusese toată viața mea până atunci. Dar tu ai intervenit la fix şi ai salvat situația. Atunci am ştiut.

Mi-ai spus – şi nu voi uita niciodată aceste cuvinte magice:

— Rice Krispies sau Mini Shredded Wheats?

Cuvinte fără substanță, dar tocmai lipsa lor de sens era esențială pentru mine. Nu mă respingeai. Nu era acea privire la ceasul de la mână: „Vai, ce târziu s-a făcut, trebuie să plec…” Nu sugerai că îți ocupam prea mult timp

din viață, că îți distrăgeam cumva atenția, ci îmi adresai o invitație la flirt. Fireşte, nu aveam voie s-o ratez.

— Rice Krispies sunt delicioase, dar după cinci minute iar ți-e foame. Tot aerul acela…

Ai zâmbit. Aveai nişte dinți strâmbi minunați.

— Tot aerul acela, ai repetat după mine. Eşti haioasă!

— Nu, sunt doar irlandeză.

— Într-adevăr. Ai un avantaj înnăscut la capitolul umor. Aşadar, ai continuat, întorcându-te spre raftul cu cereale pentru micul dejun, se dă cazul unei fetițe de şapte ani, a cărei mamă este adepta hranei sănătoase, deci excludem produsele cu zahăr. Tu ce ai alege?

O fetiță de şapte ani? Nu apărea nicăieri în biografia ta. N-aş fi putut spune că mă omoram după copii.

— E copilul tău?

— Da, o cheamă Sara. Am divorțat recent de mama ei şi sunt un fel de tată de weekend. Nu-mi permit nici cea mai mică greşeală. Fosta mea soție deja mă bănuieşte că o voi abandona pe undeva sau că o s-o las să bage mânuța într-un blender. Chestii din astea…

— Atunci, cumpără Wetabix, am spus. Au cel mai puțin zahăr dintre toate.

Chipul ți s-a luminat din nou.

— Vezi, ştiam eu că te pricepi. Eram sigur. Ai copii?

— Nu, nici măcar din flori.

Mi-ai aruncat o privire şi am înțeles că te gândeai dacă să spui ceva sau nu, ceva special. M-am comportat ca şi cum n-aş fi băgat de seamă, deşi văzusem că ți-ai înghițit cuvintele.

— Mulțumesc, Noelle, mi-ai fost de mare ajutor.

Ai luat pachetul de Wetabix şi gata.

Era însă suficient, aşa că următoarea dată când am dat peste tine, o săptămână mai târziu, am avut o scurtă discuție relaxată, un alt fel de interacțiune. Prima dată am făcut puțină conversație despre vreme. A doua oară, despre un program guvernamental care urma să pună şcolile pe butuci, despre care citiserăm amândoi în ziarul de dimineață. Abia a patra oară, la o lună de la prima noastră întâlnire, ai reuşit să spui:

— Ai încercat restaurantul eritreean, cel de lângă intrarea în metrou?

— Nu.

— Ei bine, este excelent. Eu l-am descoperit în urmă cu câțiva ani. Ar trebui să-l încerci… De fapt…

În fine, a venit invitația la cină.

Da, Floyd, *tu m-ai invitat la cină.* Ştiu că vei încerca să distorsionezi faptele, să rescrii istoria, aşa cum îți place să reinterpretezi şi să modifici totul, dar eu ştiu şi tu ştii că *tu ai început.* M-ai văzut, Floyd. M-ai văzut şi m-ai dorit. M-ai invitat la masă la restaurantul eritreean. Ai ajuns la timp acolo şi erai îmbrăcat elegant. Când m-ai văzut, nu te-ai întors spunând: „Vai, a fost o greşeală teribilă!" şi n-ai fugit din restaurant. Din contră, ai zâmbit şi, când m-am apropiat de masa ta, te-ai ridicat, m-ai luat de umeri şi ți-ai strivit obrazul de al meu. Ai spus: „Arăți superb!" Ai aşteptat politicos să mă aşez, apoi ți-ai reluat locul. Ai menținut în permanență contactul vizual cu mine.

Aşa ai făcut. Aşa ai făcut şi nu poți nega asta.

Apoi, tot *tu* mi-ai telefonat după câteva zile (pe care le-ai lăsat să treacă special ca să mă torturezi, special ca să mă faci să te sun, dar eu am rezistat. *Nu te-am sunat.)* După cină, m-ai invitat la tine acasă.

Da. Aşa ai făcut.

Scopul tău era limpede încă din acea noapte: voiai să te culci cu mine. Eu nu aveam nimic împotrivă, pentru că şi eu voiam să te culci cu mine. Ştiam că cina era oarecum o formalitate. Nici nu mai țin minte ce am mâncat. Paste, parcă, cu un fel de sos cumpărat de la supermarket. Ți-a luat vreo zece minute să le prepari, dar am apreciat vinul de calitate. După o oră am aterizat pe canapeaua ta şi, în timp ce îmi smulgeai hainele ca un animal flămând, ți-am spus: „Poți să mă crezi sau nu, să ştii că sunt virgină. Poate ultima virgină din această parte a galaxiei". Ai fost foarte tandru cu mine. Nu ai râs şi nici n-ai zis că-mi bat joc de tine. Nu te-ai îndepărtat şi nici nu m-ai trimis acasă, aşa cum mă aşteptam. Ai fost amabil. M-ai mângâiat până ce m-am umezit suficient, apoi ai acționat cu răbdare şi determinare. M-a durut, totuşi. N-a fost ca şi cum nu m-aş fi aşteptat, dacă înțelegi ce vreau să spun. A fost minunat.

Din momentul acela mi-a fost clar. Am ştiut fără dubiu că relația noastră urma să fie bazată pe sex. Această situație nu mă deranja câtuşi de puțin.

Odată cu trecerea lunilor, însă, m-am obişnuit cu tine şi cu păturile tale, cu castroanele tale de cereale, cu mirosul scalpului tău înainte să te speli, apariția numelui tău pe display-ul telefonului meu portabil. Îmi ocupai deja o mare parte din viață: peste treizeci de procente, dacă vrei să vorbim în

termeni matematici. Probabil că treizeci la sută din acele treizeci de procente erau reprezentate de sex. Restul era timpul pe care îl petreceam în patul tău, ascultând cum faci duş, aşteptând să mă suni, privindu-te cum găteşti şi cum mănânci, stând împreună cu tine pe canapea şi uitându-ne la televizor, ieşind la plimbare în parc din când în când, aranjând următoarea întâlnire. O viață întreagă pentru doi indivizi a căror relație se baza doar pe sex. Mult timp petrecut în afara sexului. Suficient de mult pentru formarea unor legături sufleteşti. Nu ți-am spus niciodată că te iubesc. Nu mi-ai spus niciodată că mă iubeşti. Unii ar pretinde că acest detaliu e de ajuns ca să reducă drastic amplitudinea relației noastre. Eu nu sunt de acord.

Nu sunt deloc de acord.

29

Când am cunoscut-o pe Sara-Jade eram deja împreună de un an. Până atunci îşi petrecuse doar un weekend din două la tine, aşa că fusese uşor să păstrăm distanţa socială. Apoi, fosta ta soţie şi-a găsit de lucru şi a început să ţi-o lase pe fetiţă când ne era lumea mai dragă, mai ales când eram invitată seara pe la tine.

Mă rog, îmi spuseseşi că este o fiinţă dificilă, că despărţirea ta de mama ei a afectat-o puternic, iar eu te avertizasem că niciodată nu mi-au plăcut fetiţele. Au un mod de a privi oamenii care te face să crezi că sufletul lor ar fi plin de ură.

Iar Sara-Jade abia dacă arăta uman. Era atât de slabă şi de palidă, că-i puteai număra venele. Ca să nu mai vorbesc despre smocul acela de păr alb pe care-l avea pe cap. Nu blond, nu. Alb, ca o babă. Deşi avea opt ani, era atât de mică, încât nu i-ai fi dat nici măcar cinci. Am încercat să fiu drăguţă cu ea. Am încercat din toate puterile, ştii doar, că erai de faţă. Îţi mai aminteşti?

„Ah, tu eşti probabil Sara-Jade. Îmi face mare plăcere să te cunosc." Am încercat să dau mâna cu ea. Aşa procedez întotdeauna cu copiii mici, indiferent dacă sunt genul care apreciază atenţia adulţilor sau nu. Unii sunt fericiţi când îi tratezi aşa, parcă îi auzi rugându-te: „Priveşte-mă, spune-mi că sunt deştept, spune-mi că sunt mai bun decât alţi copii". Pe alţii îi doare în cot şi nu vor decât să scape cât mai repede posibil de sub privirea adulţilor. Aşadar, consider că o strângere de mână este un compromis corect între a-i intimida sau a-i ignora. Uneori ai surpriza să afli că eşti primul adult care le-a întins mâna, şi asta îţi face şi ţie plăcere.

Sara-Jade nu mi-a luat mâna. S-a întors pe călcâie şi a fugit de mine cu umerii scuturaţi de hohote de plâns.

Fir-ar să fie!

Te-ai dus imediat după ea, iar eu am rămas acolo, în hol, auzindu-vă vocile în surdină, cu mâna dreaptă atârnându-mi greu pe lângă corp.

M-am simţit ca un monstru. Îmi amintesc că m-am uitat în oglinda din hol, aceea deasupra măsuţei de lângă uşă. În perioada aceea tocmai ajunsesem să am o părere bună despre mine. Începusem să mă concentrez mai mult pe evoluţiile pozitive din viaţa mea şi să nu mai dau aceeaşi importanţă celor negative. Dacă un bărbat ca tine dorea să mă atingă şi să

mă posede, înseamnă că nu eram chiar aşa de respingătoare, mi-am spus. Pe de altă parte, imaginea mea din oglindă în acea zi, când tu o calmai pe fiica ta în spatele unei uşi închise, undeva prin casă, nu era chipul pe care doream să-l văd. Mi-am văzut cearcănele din jurul ochilor, pielea căzută de pe pomeţii osoşi, părul care căpătase culoarea ruginii şi crescuse prea lung pentru faţa mea. Nu eram drăguţă. Ba chiar din contră.

Fiica ta avusese grijă să-mi amintească asta. Era cam greu s-o mai simpatizezi după aşa ceva. Era dificil să-mi mai placă de mine însămi după aşa ceva.

Acum înţeleg că n-ar fi trebuit să pun la suflet. Sara-Jade era un copil sensibil, speriat de multe lucruri, şi o şocase să vadă o femeie străină în casă. Dar am luat-o ca pe un afront personal şi, din acel moment, n-am mai reuşit să fiu amabilă cu copilul acela. Dacă e să fim drepţi, nici ţie nu-ţi era uşor să te ocupi de ea. Era un copil retras şi predispus la cele mai groaznice crize de furie. Termenul este insuficient pentru a exprima scandalurile pe care le făcea. O persoană cu înclinaţii religioase ar fi considerat-o posedată de diavol. Arunca lucruri, distrugea totul în jur, striga că vrea să te ucidă, să te înjunghie şi să-ţi taie capul cu un cuţit. Te ura. O, Dumnezeule, cum te ura! În alte ocazii, se arăta regresivă şi vulnerabilă, convingându-te s-o însoţeşti la toaletă pentru că-i era frică să se ducă singură. O aşteptai la uşă fredonând melodia ei preferată până când termina să-şi facă nevoile. Îmi aduc aminte că o dată ai cântat peste o jumătate de oră.

Am discutat de multe ori despre ea în timpul acelor luni. Ne sfătuiam în şoaptă, în patul tău, întrebându-ne „ce să facem" şi cum „să abordăm problema". Eu nu aveam mare lucru de spus. Nu ştiam nimic despre copiii mici. Aveam o mie de nepoţi şi de nepoate acasă, în Irlanda, dar nu mă întâlnisem niciodată cu vreunul dintre ei. Nu mă interesaseră câtuşi de puţin. Totuşi, aveam grijă să scot sunetele potrivite cu starea ta de spirit: „N-am putea încerca un program de terapie psihologică? Te-ai gândit la soluţia asta?"

Degeaba, deoarece *Kate,* Kate cea perfectă, cea mai enervantă fostă nevastă din lume (îmi pare rău, Floyd, dar aşa era şi o ştii foarte bine, cu vocea aceea gâfâită a ei, cu ochii aceia de păpuşică, cu mutra pe care o făcea când îi povesteai despre prostiile făcute de fiică-sa: „Vaaai, Jadey-Wadey, biata mea dulceţică! Iar te-a culcat târziu tatăl tău?" Doamne, îmi venea s-o spintec în două), Kate nici nu voia să audă: „I-ai dat să mănânce

prea multe dulciuri”; „N-a dormit destul”; „Are prea mult de lucru la şcoală”. Bla, bla, bla. Nu putea concepe că fiica ei era un sociopat în devenire.

Ar fi trebuit să mai încerc. Ar fi trebuit să fiu mai răbdătoare. Aceasta este singura vină pe care o accept. Te-am întors împotriva ei. Ştiu că am făcut-o. Am demonizat-o împreună. Frica noastră, lipsa noastră de putere, ne uneau. Cu cât o detestai mai mult, cu atât te apropiai mai mult de mine. Eu devenisem *normală,* eu devenisem *cea sănătoasă.* Mi-a plăcut această nouă dinamică a relației noastre. Mi-a plăcut fără rezerve.

În sfârşit, Floyd Dunn, acum priveşte-mă în ochi, dacă ai curaj, şi spune-mi că n-ai fost tu acela. Fă-o, te provoc. Spune-mi că n-ai spus-o tu primul, că nu te-ai întors spre mine într-o noapte, după ce făcuserăm dragoste, că nu mi-ai luat mâinile între ale tale, că nu mi le-ai sărutat cu foc şi că nu mi-ai spus: „Poate că dacă am face un copil ar semăna cu mine”.

30

De la King's Cross, Laurel conduce direct până la apartamentul Hannei, unde face o curățenie majoră, mai intensă decât în celelalte dăți. Când nu i-a mai rămas nimic de frecat, trece în oribila grădină din spate a fiicei sale, unde duhneşte a veri ratate, şi taie totul cu o foarfecă de grădină, lăsând în urmă schelete de arbuşti înnegriți, noroi şi un grătar ruginit pe care Hanna nu l-a folosit niciodată. Cum nu purta mănuşi, palmele i s-au umflat şi i s-au umplut de zgârieturi pe care nu le-a luat în seamă. Îşi dă cu crema de mâini a stăpânei casei, savurând senzația de uşurare.

Azi nu sunt flori, însă lui Laurel nu-i mai pasă de viața amoroasă secretă a fiicei sale. Din punctul ei de vedere, Hanna e liberă să umble cu o femeie sau cu un bărbat, cu un bătrân sau cu o babă, cu două femei tinere şi cu un câine, dacă are chef. Când se va simți pregătită, o va pune la curent.

Toate lucrurile care ieri i se păruseră covârşitor de importante nu mai contează defel pentru ea. Tot ce o mai interesează acum este să dezlege uriaşul ghem de informații noi care-i face mintea să stea în loc. Sunt elemente legate între ele, despre care intuiția îi spune că se articulează logic, dar ansamblul este atât de încurcat şi de bizar, încât nu ştie de unde să înceapă.

Strecoară cele treizeci de lire sterline lăsate de Hanna în poşetă, încuie cu grijă apartamentul în urma ei, se suie în maşină şi se grăbeşte să ajungă acasă.

Căutarea numelui „Noelle Donnelly" pe Google nu o ajută prea tare. Lumea este surprinzător de plină de femei cu numele acesta, iar Laurel este convinsă că, dacă Noelle a dispărut intenționat şi acum lucrează ca psihoterapeut la Chicago, nu s-ar lăuda cu asta pe internet. Tastează „Noelle Donnelly Maths Tutor" şi găseşte câteva mențiuni pe site-uri precum FindMyTutor.com şi MyPerfectTutor.com. În ambele cazuri însă, pistele nu duc mai departe şi mărturiile elevilor sunt vechi.

Încearcă „Noelle Donnelly Ireland". Primeşte multe rezultate, dar niciuna dintre femeile ce-i apar pe ecran nu este cea pe care o caută. În disperare de cauză, caută „Noelle Donnelly Disappearance". O jumătate de oră mai târziu conchide că lumii nu i-a păsat prea mult de dispariția profesoarei de matematică. Nimeni nu pare să fi observat. Nu găseşte nimic.

Îşi stinge laptopul şi se scarpină la încheieturile mâinilor. Încearcă să-şi amintească cine i-a recomandat-o. Era o vecină. Imaginea femeii îi apare în minte. Avea câini, o pereche de setteri irlandezi, care tot timpul săreau pe ea şi îi murdăreau pantalonii de noroi. Nu-şi poate aminti însă în ruptul capului cum o chema. Se duce la dulapul din camera de oaspeți şi scoate o cutie cu lucruri pe care nu le-a mai despachetat după mutare. Speră să găsească acolo agenda ei veche, o relicvă din vremurile când oamenii aveau agende, când scriai numerele de telefon cu mâna în loc să le tastezi într-un aparat telefonic.

Dă de ea după ce scotoceşte prin jumătate de cutie şi începu să o răsfoiască, simțindu-se oarecum jenată de numărul enorm de oameni pe care i-a cunoscut la un moment dat şi de care nu-i mai pasă acum nici cât negru sub unghie.

Susie. Sau Sally. Ori poate Sandy. Ceva în genul ăsta. Dă paginile febril şi brusc se opreşte. La pagina S atârnă un post-it roz cu numele *Noelle Donnelly,* în scrisul ei repezit, ascuțit. Dedesubt, un număr de telefon. În secunda aceea îşi aminteşte: Sally. Da, era Sally. Ține minte cum a sunat-o într-o dimineață şi i-a spus: „Ellie vrea un meditator la matematică. Parcă mi-ai spus că aveai tu pe cineva, o profesoară bună, nu-i aşa? Mai ai numărul ei?” L-a mâzgălit în pripă pe pătrățelul roz cu spatele lipicios şi l-a lipit chiar la pagina cu numărul vecinei ei. „Mulțumesc, Sally. Veşnică recunoştință. Ne vedem!” În fundalul conversației se auzeau câinii lătrând.

Formează numărul. Spre surprinderea ei, cineva răspunde. Un bărbat tânăr cu accent irlandez.

— Bună, spune Laurel. Îmi cer scuze de deranj, dar caut pe cineva care avea acest număr de telefon. Noelle Donnelly?

— Ah, da, Noelle e mătuşica mea, dar nimeni nu mai ştie pe unde o fi.

Laurel rămâne fără replică. Se aşteptase să dea peste un post telefonic dezactivat. În cel mai bun caz, se gândise c-o să dea peste cineva care nu auzise niciodată de Noelle Donnelly. Dar avusese norocul să găsească chiar o rudă.

— Înțeleg, murmură. Da, înțeleg. A dispărut, nu-i aşa?

— Aşa am auzit… aşa am auzit…

— Mă întrebam… Sunt prietenă cu fiica lui Noelle şi cu fostul ei partener. Sunt unele lucruri… Ah, cum ar putea să formuleze? Sunt unele lucruri neclare, continuă peste câteva clipe. În legătură cu dispariția ei. Aş putea trece să stăm puțin de vorbă?

— Cine sunteți? Nu cred că v-ați prezentat.

— Sunt o prietenă a lui Poppy.

— Ah, da, fiica ei. Bunica vorbea despre ea câteodată.

Se lasă tăcerea. Laurel se întreabă dacă băiatul a auzit-o când a întrebat dacă poate trece să stea de vorbă.

— Da, sigur. De ce nu? Harlow Road numărul doisprezece. Imediat după Stroud Green Road.

— Acum? Pot să trec acum?

— Sigur. Numele meu este Joshua, apropo. Joshua Donnelly.

— Iar eu mă numesc Laurel Mack. În treizeci de minute sunt acolo.

Harlow Road este o străduță care începe din strada principală, o parte a cartierului pe care Laurel îl cunoaşte foarte bine, după vizionarea în buclă a înregistrărilor de pe camerele din împrejurimi, când cu dispariția lui Ellie. Este exact vizavi de locul unde fusese parcată maşina aceea în care fata ei păruse să se uite înainte de a se face nevăzută.

Numărul doisprezece este aproape de curbă. O casă mică, aliniată cu alte case identice, cu un puiet de cireş în grădina din față. După aspectul exterior, imobilul este într-o stare proastă, ca şi cum ar fi fost abandonat.

Joshua Donnelly deschide larg uşa şi îi face loc să intre.

— Intră, Laura, te rog.

— Nu Laura, ci Laurel, precum cununa.

— Ah, da. Scuze, îi răspunde tânărul închizând uşa în urma ei.

E un tip mic de înălțime şi solid, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de trening supradimensionați şi cu un tricou de fotbalist alb cu roşu. Este tuns foarte scurt şi are barba aranjată într-o dungă subțire ce pare să se continue cu podoaba capilară. Are un chip atrăgător, aproape frumos, cu gene lungi.

— Îmi pare rău pentru dezastrul din jur. Locuiesc aici cu fratele meu şi niciunul dintre noi nu este un campion al curățeniei.

Camera este mobilată cu două canapele din piele şi diverse măsuțe şi etajere din lemn de pin. Pe pereți se văd reproduceri înrămate după lucrări de artă modernă. Pe spatele uşii, într-un cuier şi pe spătarele scaunelor se văd haine întinse la uscat. Ici-colo sunt presărate căni şi teancuri de hârtii care par să fie cursuri. În general, impresia nu este atât de proastă pe cât se aşteptase.

— Aşadar, voi sunteți fiii lui…?

— Ai fratelui mai mare al lui Noelle. Sunt patru în total, patru frați. Au fost şi două surori, însă una a murit când era mică, iar cealaltă este chiar Noelle, cu care numai Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat. Ia un manual de pe o canapea, mătură nişte firmituri cu mâna direct pe podea şi o invită să se aşeze. Pot să-ți aduc ceva? Ceai? O coca-cola?

— Nu, mulțumesc. Nu te deranja.

— Nu e niciun deranj. Eşti sigură?

— Da, stai liniştit. Mulțumesc, în orice caz.

Îşi face puțin loc canapeaua de vizavi şi se aşază, cu genunchii larg despărțiți şi bâțâind dintr-un picior.

— Ați moştenit casa de la Noelle? începe ea.

— Nu tocmai, n-aş putea spune că am *moştenit.* Familia a absorbit-o cumva, înțelegi? E ca micul nostru hotel pentru membrii familiei nevoiți să stea o perioadă la Londra. Suntem treisprezece veri, nici mai mult, nici mai puțin. Înțelegerea este să nu luăm nimic şi să nu mutăm nimic. Trebuie să lăsăm totul exact aşa cum era… pe cât se poate.

— În cazul în care Noelle decide să se întoarcă?

— Da, sigur, în cazul în care decide să se întoarcă, exact.

— Crezi că asta ar fi posibil?

— Hm, face el ridicând din umeri, bună întrebare. Ştii că n-am văzut-o niciodată? Niciunul dintre noi, verii, nu o cunoaşte. A fost întotdeauna un fel de fantomă a familiei. Am auzit despre ea că şi-ar fi cumpărat o casă, că ar fi fost amanta unui scriitor celebru, că la un moment dat rămăsese însărcinată, tot felul de zvonuri, dar n-am întâlnit-o niciodată. Nu e complet aiurea?

Clipeşte grăitor în direcția ei, cu gura căscată într-un zâmbet circular.

— Da, îi răspunde Laurel, e aiurea, într-adevăr.

Aruncă o privire în jur, la rafturile din lemn de pin pline de cărți şi la reproducerile albite de vreme de pe pereți.

— Să înțeleg că tot ce e aici, mobila, cărțile, toate îi aparțin lui Noelle?

— Da. Totul. Adică, până şi sus, prin şifoniere, sunt tot hainele ei. Serios. Până şi lenjeria şi o grămadă de fleacuri.

— Nimeni nu a mutat nimic, niciodată? Totul este exact cum a lăsat ea?

— Da, în general.

Laurel îşi reprimă cu oarecare dificultate nevoia presantă de a se repezi pe scări şi de a-i cotrobăi femeii prin lucruri. „De ce? Ce sper să găsesc?” se întreabă.

— Ce crezi că s-a petrecut cu mătuşa ta? îşi continuă interogatoriul.

— Pe cuvânt că n-am nici cea mai mică idee. Adică, toată lumea o aştepta să se întoarcă acasă, în Irlanda, aşa mi s-a spus. Şi-a luat cu ea lucrurile esenţiale: paşaportul, cardurile, nişte haine, fotografii de familie, chestii din astea. E clar că a plecat undeva. O fază bizară rău.

Puştiul îşi întoarce mâinile cu palmele în sus, în semn de sinceritate.

— Să ştii că şi fiica mea a dispărut, îl informează Laurel pe un ton de conversaţie banală.

— Da?

Joshua se apleacă în faţă, vizibil interesat de poveste.

— A dispărut în 2005. Aici este ultimul loc unde a fost văzută. Arată cu degetul spre Stroud Green Road. Chiar acolo, de fapt, vizavi de magazinul Crucii Roşii. A apărut pe o cameră de supraveghere.

Ochii băiatului se îngustează. Laurel se întrebă până unde poate să meargă înainte de a-l determina să intre în defensivă.

— Pe Poppy, verişoara ta, ai întâlnit-o până acum?

— Nu. Este singura verişoară pe care nu o cunosc personal. Şi e păcat, fiindcă avem o altă verişoară, Clara, cam de vârsta ei. E o puştoaică foarte haioasă, cred că cele două s-ar fi înţeles bine, poate s-ar fi împrietenit, dar tipul acela, scriitorul…

— Floyd?

— Da, aşa îl cheamă, e genul retras şi o ţine mai mult în casă. Nici n-a vrut să audă când i-am sugerat că l-am putea ajuta să aibă grijă de ea. Cred că unul dintre unchii mei a dat o tură pe acolo, înţelegi, cam la un an după dispariţia lui Noelle. A încercat să cadă la pace. Se pare însă că Floyd a fost cam dur cu el, i-a spus clar că familia noastră nu e dorită.

Laurel se întreabă în sinea ei dacă Poppy ştie ceva despre ascendenţa ei irlandeză.

— Cum de-i cunoşti, pe Poppy şi pe Floyd? o iscodeşte la rândul lui băiatul.

— Sunt… ei bine, sunt într-o relaţie cu Floyd. E iubitul meu.

Joshua ridică din sprâncene şi face ochii mari.

— Aha, înţeleg.

— Culmea coincidenţelor, Noelle i-a dat meditaţii la matematică fiicei mele, Ellie. Era meditatoarea ei chiar în săptămânile de dinainte de dispariţie.

— Unde, aici?

— Nu. Noelle venea la noi acasă, cam la opt sute de metri de aici.

— Aha.

Laurel îl priveşte intens, dorindu-şi să audă din gura lui indiciul acela care să-i risipească o dată pentru totdeauna confuzia din gânduri.

— Vrei să spui că e posibil să se fi întâmplat ceva nelalocul lui? Asta insinuezi? Vine întrebarea inevitabilă.

— Nu ştiu, chiar nu ştiu.

— E adevărat că sună straniu, trebuie să fiu de acord cu tine. Îşi sprijină coatele pe genunchi şi rămâne cu privirea pironită în podea şi capul sprijinit în palme. M-ai pus pe gânduri, să ştii. M-ai făcut curios. Îşi masează tâmplele cu degetele. Tu ai un mister de dezlegat şi eu am un mister al meu. Probabil te întrebi dacă misterele noastre au legătură, nu?

— Ai umblat vreodată prin lucrurile lui Noelle? Prin jurnale şi alte obiecte intime?

— Nu, niciodată, dar a fost… Se opreşte, iar peste câteva momente reia: Un lucru ciudat. O chestie stranie, pe care n-am reuşit s-o pricep până acum. Aruncă o privire spre uşă şi înapoi la ea, apoi oftează. Vrei să-ți arăt?

— Ce?

— Trebuie să ai încredere în mine. Nu mă cunoşti, nu ştii ce intenții am…

— Ce vrei să spui?

— E ceva la subsol.

— Ce anume?

— Chestia aceea bizară de care îți spun, pe care am găsit-o. E în subsol.

Laurel simte un val de adrenalină pompându-i prin vene. Băiatul din fața ei nu pare periculos.

— Te înțeleg perfect dacă nu vrei să cobori acolo. Adică, eu, în locul tău, aş face la fel. Am văzut prea multe filme de groază – ştii, din acelea la care îți vine să strigi: „Nu! Nu coborî la subsol, idiotule!” îi zâmbeşte, iar lui Laurel i se pare că în fața ei stă cel mai drăguț tânăr din Irlanda. Dacă vrei, pot să-ți descriu ce este acolo sau pot coborî ca să fac o poză cu telefonul şi să ți-o arăt. Cum preferi?

— Stai liniştit. Nu mă tem să cobor şi să arunc singură o privire, îi răspunde zâmbind la rândul ei.

— Poți să trimiți un mesaj cuiva, să informezi unde eşti. Eu aşa aş face.

— Arată-mi pe unde se coboară şi gata, spune Laurel râzând.

Accesul în subsol se face din bucătărie. Joshua ia o lanternă dintr-un sertar şi o conduce în jos pe nişte trepte din lemn, la capătul cărora este altă uşă. O împinge în lături şi pătrunde într-o cameră pătrată, complet lambrisată în acelaşi lemn de pin gălbui prezent în bucătărie şi în sufragerie. Prin ferestruica aflată aproape de tavan pe zidul opus se zăresc crengile tomnatice ale cireşului din grădina din faţă. În încăpere mai sunt o canapea întinsă ca un pat, un televizor şi un scaun. Nimic deosebit de surprinzător până la cutiile stivuite una peste cealaltă pe o măsuţă, ce par cuşti pentru hamsteri.

Joshua proiectează fasciculul lanternei asupra obiectelor stranii.

— Când au venit unchii mei să vadă ce se petrece aici, au găsit vreo douăzeci de hamsteri în cuştile astea. Toţi morţi, cu burta în sus şi lăbuţele lor mici în aer. Se mâncaseră între ei, după sângele din jur. Nu are niciun sens, n-am reuşit să găsim nicio explicaţie. Ne-am gândit că poate îi creştea ca să-i vândă, ştii? Pentru copii? Dar n-am găsit nicio dovadă. Adică, de ce ai creşte atâtea animale în subsol? Şi de ce le-ai lăsa să moară de foame?

Laurel se uită la cuşti străbătută de un fior, apoi îşi lasă privirea să cutreiere în jur. În pofida culorii galben-pal care domină, camera e rece, pustie. Mai e şi altceva, ceva ce-ţi dă fiori şi parcă otrăveşte aerul.

— Care era scopul acestei camere? îl întreabă, observând cele trei yale de la uşă.

Se întoarce să examineze încă o dată fereastra înaltă, crengile desfrunzite ale copacului, canapeaua desfăcută şi televizorul.

— O cameră de oaspeţi, presupun.

— Nu e foarte primitoare, nu ţi se pare?

— Nu. Nu cred că avea prea mulţi musafiri. Din ce am auzit, era cam antisocială.

— Atunci, de ce să ţină o canapea extensibilă aici? Şi un televizor? Şi toate animalele pe care le-a lăsat să moară?

— Te-am prevenit, nu-i aşa? Ţi-am spus că e ciudat. Ca să fiu cinstit, cred că mătuşica mea Noelle nu avea toate ţiglele pe casă. Ne-am gândit că pierderea surorii ei, la o vârstă atât de fragedă, a făcut-o s-o ia razna, înţelegi?

Laurel se cutremură străbătută de un nou fior. Se gândeşte la Hanna, care a pierdut-o pe Ellie. La apartamentul întunecos şi lipsit de suflet al Hannei, la personalitatea ei complet lipsită de umor, la îmbrăţişările ei stângace. Un val de panică pune stăpânire pe ea la ideea că Hanna ar putea ajunge la fel

ca Noelle Donnelly, crescătoare de hamsteri. Că ar putea să dispară într-o zi, lăsând în urma ei doar umbre. Copleşită de griji, lasă privirea în jos, unde zăreşte ceva ițindu-se de sub canapeaua extensibilă. Ceva mic, din plastic. Se apleacă şi ridică obiectul. E un balsam de buze într-un ambalaj din plastic roz strălucitor cu verde. Are aromă de pepene.

Îl strânge în pumn şi-l bagă în buzunar. Dintr-un motiv misterios, simte că îi aparține.

În drum spre casă, mâinile îi tremură pe volan. Încă simte mirosul camerei de la subsol, lemnul umed, carpeta putredă. De fiecare dată când închide ochii vede canapeaua aceea oribilă, grămada de cuşti pentru hamsteri, fereastra murdară de sub tavan.

Când ajunge acasă, se duce direct în camera de oaspeți şi trage încă o dată de sub pat cutia cu lucrurile lui Ellie. Scotoceşte printre pixuri, badge-uri, inele şi agrafe. Tot acolo este şi periuța ei de dinți, lângă elastice pentru păr, seturi de chei inutile acum şi creme pentru față. În tot acest talmeş-balmeş găseşte şi trei balsamuri pentru buze. Primul cu aromă de papaya, al doilea cu aromă de mango, al treilea cu aromă de pepene galben. Scoate balsamul luat de acasă de la Noelle şi îl aliniază lângă celelalte. Aparțin aceluiaşi set.

31

Da, este adevărat că te-am minţit atunci când ţi-am spus că am început să iau pastile anticoncepţionale. Ca să fiu sinceră, credeam că sunt prea bătrână ca să mai pot rămâne gravidă. În orice caz, nu atât de repede, la fix două luni după ce am încetat să mai folosim prezervative. Am citit prin toate revistele că după treizeci şi cinci de ani ovarele ţi se usucă şi cad, iar când ciclul menstrual mi-a întârziat chiar am crezut că, gata, am ajuns la menopauză. De-abia când au început să mă strângă blugii am intrat la idei. Am cumpărat un test şi, în momentul în care am văzut fatidicele liniuţe roz, am rămas blocată pe veceu şi am plâns, bâţâindu-mă în faţă şi în spate, căci mi-am dat seama dintr-odată că, de fapt, nu voiam un copil. De-abia atunci am priceput cât am fost de proastă, de nebună. Cum aş fi putut creşte un copil, cu deficitul meu de instinct matern, cu faţa mea de sperietoare? Mai mult, ce anume mă făcuse să cred că tu îţi doreai un copil de la mine? Îmi făcuseşi tu diverse declaraţii, însă habar nu aveam cum vei reacţiona. Nu tocmai.

Ai fost fericit când ai aflat. Sau, cel puţin, nu ai fost nefericit.

— Măi, măi, ai zis, pe-asta mi-ai dat-o cu boltă… Vrei să-l păstrezi? Ai întrebat, de parcă era vorba despre un lănţişor de argint pe care l-aş fi putut schimba la magazin.

— Sigur că vreau să-l păstrez, ţi-am răspuns fără să stau pe gânduri.

Tu ai dat din cap cu un aer meditativ. Atât, asta a fost tot. Doar că ai adăugat:

— Nu-ţi pot cere să te muţi la mine, sper că eşti conştientă de asta.

M-a durut, dar n-am arătat-o.

— Nu, sigur că nu poţi, ţi-am zis, de parcă nici nu-mi trecuse prin cap această posibilitate.

Din nou, ca să fiu cinstită, mi-am închipuit că te vei răzgândi atunci când vei vedea pruncul. Aşadar, nu ţi-am spus niciodată ce gândeam cu adevărat, anume că eram incapabilă să cresc un copil de una singură.

Ciclul nu mi-a mai venit două luni la rând, dar nu aveam decât o idee vagă despre stadiul sarcinii. M-ai însoţit la ecografic şi m-ai ţinut de mână în sala de aşteptare. Eram amândoi un pic buimaci, speriaţi, fără îndoială, dar şi emoţionaţi. M-am simţit ca într-unul dintre acele momente din viaţă când ajungi la o răspântie şi ştii că nimic nu va mai fi la fel, când ai

bagajele făcute şi aşteptarea îți face inima să bată mai repede. Niciodată nu m-am simțit atât de apropiată de o ființă umană ca în ziua aceea față de tine, Floyd. Niciodată.

Apoi am văzut mormolocul pe ecranul computerului şi m-ai strâns de mână. Erai în culmea fericirii, nu poți nega. Copilul tău trăia în mine, o mică făptură care urma să vină pe lume, în viețile noastre, şi care nu avea să-ți spună niciodată că te urăşte. O şansă s-o luăm de la capăt. O şansă să reparăm trecutul. Erai fericit în clipele acelea, Floyd. Erai fericit, Floyd. *Erai.*

Problema e că nu se auzea niciun sunet. Niciun sunet. Nu mai fusesem niciodată gravidă, aşa că nu ştiam la ce să mă aştept. Poate că nu se formase încă inima. Sau poate că fătul era ținut în viață de inima mea. Habar nu aveam că încă de la această vârstă – zece săptămâni, conform doctoriței – inima ar fi trebuit să-i bată. „Şi eu de unde să ştiu?" Doctorița mişca tot mai preocupată sonda pe pântecul meu. Dintr-odată, zâmbetul i-a dispărut de pe chip.

— E vreo problemă? ai întrebat-o.

— Nu reuşesc să prind bătăile inimii, a răspuns ea.

Mi-ai dat drumul la mână şi ai oftat. Nu a fost un oftat trist, nici măcar unul dezamăgit. Era un oftat de iritare, prin care îmi spuneai: „Nici atâta lucru n-ai fost în stare să faci ca lumea, nu-i aşa?"

Acel oftat m-a rănit poate chiar mai mult decât copilul pierdut.

În zilele următoare, mi-ai dat limpede de înțeles că ar trebui să profităm de ocazie ca să ne despărțim amical, fără resentimente. Însă nu erai destul de puternic încât să pui capăt brusc relației noastre, iar eu am speculat acest avantaj în folosul meu. M-am agățat de tine. Da, o recunosc. M-am prefăcut că nu înțeleg că nu mai sunt bine-venită. Am redevenit cea de dinainte de sarcină. Am venit la tine acasă de câte ori m-ai chemat la sex, ba chiar m-am mutat acolo pentru câteva zile, cât au durat lucrările anti-igrasie de la mine acasă. Ştiam că mă voiai pentru sex, dar nu-ți convenea să locuim împreună. „Muncitorii ți-au spus cât mai durează? Au fixat o dată pentru încheierea lucrărilor?" obişnuiai să mă întrebi.

Eram pe deplin conştientă că nimic nu se schimbase şi nu am încercat niciodată să pretind mai mult din partea ta sub pretextul, aparent insignifiant în ochii tăi, că pântecul meu îți găzduise la un moment dat progenitura.

Am uitat s-o menționez pe Sara-Jade, copilul tău, acel coşmar oribil, care te detesta şi avea nevoie de tine în egală măsură, care te lovea şi te scuipa în ochi, apoi refuza să se mai dea jos din brațele tale atunci când aveai treabă. Asta în timp ce pântecele meu de femeie, atins atât de efemer de suflul neaşteptat al vieții, răsuna încă de ecoul neauzit al inimii copilului nostru nenăscut. Nu reuşeam să mă obişnuiesc cu noua situație.

Tu ai ales calea prudenței şi ai revenit la prezervativ, hotărând probabil că nu eram demnă de încredere. Am împlinit patruzeci şi trei de ani, apoi, pe nesimțite, patruzeci şi patru. La un moment dat ai devenit delăsător, fără îndoială închipuindu-ți că nu mai eram fertilă. Într-o noapte ai rămas fără prezervative şi ai hotărât: „Lasă că ne descurcăm şi fără, o să mă retrag la timp".

Ei bine, nu te-ai retras destul de repede şi ai făcut greşeala asta de mai multe ori. Iar m-a ocolit ciclul menstrual, iar mi-am cumpărat testul, iar au apărut fatidicele liniuțe roz. Timp de trei zile m-am simțit ca un surfer pe vârful unui val înalt, cu soarele în față, cu briza mării fluturându-mi părul, auzind harfele îngerilor din rai oriunde mă duceam. M-am programat la ecografie, dar am preferat să nu te mai informez şi pe tine: n-aş mai fi suportat mutra ta plictisită, oftatul superior şi mâna lăsată deoparte. N-am mai apucat să ajung la policlinică. Odrasla ta a murit şi a ieşit din mine. A fost ca o mică hemoragie şi, în naivitatea mea, chiar m-am mirat, crezând că mi-a revenit ciclul menstrual, deşi efectuasem testul. Am anulat programarea la doctor, evident. Nu ți-am spus niciodată despre al doilea făt.

Exact în acea zi, Floyd, am fost pentru prima dată acasă la Ellie Mack. În ziua când copilul tău a murit în mine. Am fost nevoită să-mi lipesc un zâmbet fals pe chip, să simulez buna dispoziție şi să suport o fetiță drăguță şi răsfățată, un motan şi toată recuzita vieții de familie de care eu nu puteam avea parte: fotografiile neamurilor şi pantofii îngrămădiți în antreu, romanele de gară smotocite şi mobila cumpărată exclusiv de la Habitat, sunt sigură. Am fost nevoită să-i predau acestei fetițe răsfățate, cu creierul prea mare pentru binele ei, care deja ştia tot ce avea nevoie să ştie, pe când eu nu-mi doream altceva decât să plâng şi să spun: „Azi am mai pierdut un copil!"

Dar n-am făcut-o, nu. Am băut ceaiul excelent oferit de mama ei într-o cană pe care scria: „Keep Calm and Clean My Kitchen" şi am mâncat din biscuiții cu fulgi de ciocolată făcuți de prințul Charles însuşi. M-am ocupat

cu seriozitate de fiica ei, am muncit din greu pentru treizeci şi cinci de lire sterline.

Când am plecat de la casa lui Ellie Mack eram calmă. Era o seară rece, aspră, simţeam firicele de gheaţă pe dosul palmelor. Am mers pe jos, fără grabă, bucurându-mă de întuneric şi de durere. În mine se consolida o certitudine nouă, aceea că totul era conectat într-un fel sau altul, copilul pierdut şi fetiţa răsfăţată. Cele două elemente se combinau cumva, se anulau reciproc.

Am ajuns acasă şi nu te-am sunat, nici nu mi-am verificat telefonul. M-am uitat la televizor şi mi-am tăiat unghiile. Am băut un pahar de vin şi am făcut o baie relaxantă, lăsând apa să mă mângâie îndelung între picioare, să spele ultimele rămăşiţe din copilul tău.

În tot acest timp m-am gândit la o fetiţă pe nume Ellie Mack, la mintea ei ascuţită şi la trăsăturile ei perfecte, la părul ei de culoarea mierii strâns nepăsător în vârful capului, la picioruşele cu şosete, pe care şi le ţinea încrucişate sub şezut, la mâinile ei elegante sub mânecile largi, la mirosul ei – de mere, de pastă de dinţi, de şampon de păr, de copil –, la dorinţa ei nestăvilită de cunoaştere, la farmecul şi, în general, la perfecţiunea ei. Radia o lumină blândă, un halo. Aş fi pariat că nu le spusese niciodată părinţilor ei că-i ura, că nu-i scuipase şi nu-i lovise niciodată, că nu arunca mâncarea pe pereţi.

Era foarte, foarte simpatică şi foarte, foarte isteaţă.

În fine, trebuie să recunosc că am devenit ceva mai mult decât puţin obsedată de ea.

32

În aceeaşi zi, Laurel îşi vizitează mama, pe Ruby.

— Eşti tot aici? o întreabă în glumă, lăsându-şi geanta pe jos şi scoțându-şi haina.

Ruby țâțâie din buze şi oftează.

— A-a-a-aşa se pare.

Laurel îi zâmbeşte şi-i ia mâna.

— Am ridicat paharul în cinstea ta vineri, la petrecere, îi spune. Ne-ai lipsit enorm.

Ruby îşi dă ochii peste cap teatral, sugerând răspunsul: „Da, sigur, numai eu lipseam de acolo”.

— Pe cuvânt. Şi ghici ce mi s-a întâmplat? Am cunoscut-o pe Bonny!

Ruby cască ochii mari şi îşi duce mâinile la gură: „Uau!”

— Da. Exact. E foarte drăguță, aşa cum mi-am închipuit.

— G-g-g-grasă?

— Nu, nu e grasă, doar împlinită, râde Laurel.

Ruby priveşte în jos, spre pieptul ei extraplat, pe care i l-a transmis şi fiicei sale, şi amândouă izbucnesc în râs.

— I-i-iubitul? Eşti fericită?

— Da! Da, sunt foarte fericită. Merge foarte bine, îi răspunde iute, cu mai mult entuziasm decât simte în realitate.

Nu poate să uite că mama ei trage de viață dincolo de zona de confort doar ca să-şi vadă fiica fericită din nou.

Întrezăreşte încă o întrebare pe aceeaşi temă în ochii bătrânei, aşa că se repede să schimbe subiectul, descosând-o despre pofta de mâncare şi despre sănătate. O întreabă şi dacă a mai auzit vreo veste de la fratele ei pierdut, care s-a mutat în Dubai, lăsându-i casa părintească lui Ruby.

— E ultima oară când ne vedem, îi spune mama ei la plecare, pe când îşi pune haina.

Laurel o priveşte adânc în ochi, apoi se apropie de ea, o ia în brațe şi-i murmură la ureche:

— Vin să te văd săptămâna viitoare, mamă. Dacă nu te mai găsesc aici, vreau să ştii că ai fost cea mai bună şi mai iubitoare mamă din lume şi că am fost extraordinar de norocoasă să mă bucur de tine atâta vreme. Şi că te

ador. Cu toții te iubim. Tot ce ai făcut pentru noi a fost perfect, n-ai fi putut face nimic mai mult sau mai bine. OK?

Simte cum mama ei o aprobă din cap, o șuviță din părul ei rar gâdilând-o pe obraz ca o răsuflare.

— Da, îi răspunde bătrâna. Da, da, da.

Laurel își șterge lacrimile de pe obraz și se străduiește să zâmbească înainte de a se retrage din îmbrățișare.

— La revedere, mamă. Te iubesc.

— Și-și-și eu t-t-te iubesc.

Când să iasă, rămâne în prag câteva secunde, încercând să surprindă într-o ultimă privire chipul mamei și sentimentul plenar al existenței acesteia în lume. Abia câteva minute mai târziu, ajunsă în mașină, dă drumul șuvoiului de lacrimi pentru circa treizeci de secunde, până reușește să se convingă de zădărnicia gestului. Dorința de moarte nu determină cu necesitate decesul, iar bătrâna se lamentează tot timpul. Pe de altă parte, i se pare că de data asta situația e cu adevărat gravă. Acest sentiment provine din cele mai adânci zone ale subconștientului ei, din locul acela misterios care te împinge să te gândești la un vechi prieten chiar înainte să dai nas în nas cu el, care-ți induce neliniștea dinaintea unei furtuni sau care trimite câinii să moară singuri, într-un colț întunecos al casei.

Își scoate telefonul din poșetă și rămâne cu el în mână nehotărâtă. Ar vrea să stea de vorbă cu cineva, cu cineva care o cunoaște mai bine decât oricine. E pe punctul să-l sune pe Paul, dar nu o face.

33

N-ar fi fost prima dată când mă îndrăgosteam de fetițe. Mi se mai întâmplase la magazinul de produse de lux unde lucrasem înainte să te cunosc. Fetițe elegante şi snoabe. Le uram din tot sufletul, dar, în acelaşi timp, le doream, mai ales pe cele drăguțe, pe cele prietenoase. Cele cu nasul pe sus nu mă interesau deloc, erau exact ca mine, dar mai norocoase. Însă fetele amuzante, simpatice, cele care îmi mulțumeau când le țineam uşa sau căscau ochişorii mari când se încurcau la socoteli, ah, Doamne, cât de mult le doream pe acestea! Nu era vorba neapărat de un impuls sexual. Aş fi dat orice să le cunosc mai bine, să fiu ca ele, să merg pe stradă aşa cum mergeau ele, cu razele soarelui jucându-se prin cosițele mele blonde, cu uşi care să se deschidă larg în fața mea, cu bărbați care să se întoarcă după mine, cu petreceri care să înceapă numai după sosirea mea.

Îmi protejam cu grijă personalitatea antisocială, sub straturi succesive. Mă simțeam bine aşa, invizibilă. Nimeni nu avea aşteptări prea mari de la mine, iar după ce trăisem optsprezece ani în casa părinților mei, faptul că nimeni nu-mi mai cerea să fac sau să fiu ceva special era o eliberare pentru mine. Era un sentiment ambiguu. Pe de o parte, voiam să fiu ca aceste fetițe răsfățate. Pe de altă parte, mă simțeam superioară lor.

Iar Ellie Mack era, din câte îmi dădeam seama, întruchiparea perfectă a acestui tip social.

Am descoperit în scurt timp că era îndrăgostită. Umbla cu un băiat pe nume Theo, din aceeaşi specie, a copiilor de aur. Era un puşti dulce de tot şi frumuşel din cale-afară. Mi-a strâns mâna şi a menținut contactul vizual fără să se intimideze. În plus, era foc de deştept, astfel încât m-a făcut să-mi spun: „Imaginează-ți ce progenituri vor ieşi din porumbeii ăştia, vor avea nişte copii cu totul şi cu totul *spectaculoşi”*.

Poate că de aici a pornit totul, îmi spun acum, privind în urmă.

Dar a fost şi vina ta, căci tu mi-ai dat drumul la mână şi ai oftat iritat. Tu şi replica ta: „Ei bine, ştii că nu-ți pot cere să te muți la mine, nu-i aşa?” Tu şi fetița ta care-ți stătea în brațe, cu o mână pe după gâtul tău, privindu-mă fix cu ochii aceia palizi, de film de groază, de parcă ar fi fost fantoma victimei ucise de mine.

În paralel, o meditam pe Ellie Mack, lumina săptămânilor mele negre. Îi aduceam cadouri, îi spuneam că este minunată, îi povesteam mici episoade

din viața mea şi ea îmi împărtăşea preocupările ei. Mama ei era o femeie plăcută. Cred că mă simpatiza. Primeam ceai în aceeaşi cană, de fiecare dată, încât ajunsesem s-o consider cana *mea.* Biscuiții erau întotdeauna delicioşi.

Acasă la Ellie Mack mă simțeam ca într-un fel de cocon: întunecos pe dinafară, plăcut şi cald pe dinăuntru. Eu, Ellie, pisica, sunetele familiei care-şi vedea de viață discret în jurul nostru, siguranța rațională a cifrelor de pe paginile de sub ochii noştri. Ah, adoram acele după-amiezi de marți. În săptămânile acelea au fost singura barieră dintre mine şi *eu însămi.* Cred că ştiam încă de pe atunci că acel *eu însămi* e un loc unde nu trebuie să zăboveşti prea mult.

Mă închipuiam luptând, alături de Ellie, până la victoria finală, până la triumful asupra examenului de bacalaureat. Mă şi vedeam în august, sosind cu o sticlă mică de şampanie şi poate un mănunchi de baloane colorate; ea ar fi sărit să mă strângă la piept, pe când mama ei ar fi zâmbit angelic din spate, aşteptându-şi rândul să mă copleşească în valuri de recunoştință şi mulțumiri: „Ah, Noelle, n-am fi reuşit niciodată fără tine. Haide, intră, să bem un pahar împreună!"

În loc de asta, am primit un telefon. Mămica cea amabilă suferise o transformare. Dumnezeule, am fost atât de şocată, încât nici nu-mi mai amintesc ce mi-a spus. De fapt, nici n-o ascultam. În minte nu auzeam decât: „Nu, nu, nu! Nu-mi luați zilele de marți, nu mi le luați!" I-am răspuns sec, poate chiar nepoliticos. I-am spus că îmi provoca *mari inconveniente.* Lucrurile nu stăteau deloc aşa, evident. Era o *batjocură împuțită,* asta era. O batjocură împuțită, nimic mai mult sau mai puțin. Am aruncat telefonul şi am urlat ca un animal rănit.

M-am concentrat asupra lucrurilor bune pe care le făcusem pentru Ellie Mack. Asupra cadourilor pe care i le oferisem, asupra exercițiilor speciale pe care i le furnizasem, asupra acelor zece minute în plus pe care i le acordam, din când în când, la finalul unei şedințe. Fierbeam în sinea mea de resentimente.

Faza asta a durat vreo două săptămâni, după care am intrat în etapa nostalgică. Totul era mai bine atunci, pe vremea când îmi petreceam după-amiezile de marți cu Ellie, mi-am spus. Relația noastră mergea mai bine, predam mai bine, viața mea era mai bună în general. În acea perioadă mi-a venit ideea că dacă aş fi putut s-o revăd, doar să-i văd chipul, poate că m-aş fi simțit din nou ca atunci, măcar puțin.

Există un cuvânt pentru ce am făcut apoi: a pândi. Ştiam, desigur, ce şcoală frecventa, nu departe de casa mea, aşa că nu-mi era greu să trec pe acolo la 9 dimineața sau la 3.30 după-amiaza ca s-o urmăresc la sosire şi la plecare, cu băiatul acela ținând-o tandru pe după umeri. Străluceau amândoi. Radiau atâta lumină în jur, încât m-am întrebat cum naiba mai vedeau pe unde calcă. Erau definiția filmelor de dragoste cu adolescenți, chiar aici, în fața mea, în viața reală.

Când a venit vacanța de toamnă, n-am mai putut s-o urmăresc la şcoală, aşa că am fost nevoită să-mi rafinez metodele. Nu mi-a fost uşor, pentru că dădeam multe meditații şi continuam să-ți satisfac poftele sexuale ca o fată ascultătoare. Mi-am dat seama însă că petrecea mult timp la bibliotecă şi că până acolo trebuia să traverseze strada mea, aşadar, dacă mă aşezam în vitrina cafenelei de la colț, aveam toate şansele s-o văd. Prin urmare, mi-am făcut obiceiul ca atunci când nu predam să pierd vremea pe acolo, în aşteptarea unei scăpărări a coamei aceleia vopsite auriu. Crede-mă, Floyd, îți jur că nu voiam altceva. Nu voiam decât să o văd.

Dintr-un motiv inexplicabil, în ziua aceea m-am ridicat fără voia mea de pe scaun. Am zărit-o pe trotuar, între două maşini parcate, aşteptând să traverseze. Avea părul strâns la spate şi ascuns parțial în glugă. Am vrut… îți jur că n-am vrut decât să fiu văzută, să fiu recunoscută cumva. M-am apropiat de ea şi am simțit ca o lovitură puternică în plexul solar: „Dumnezeule, nu mă mai recunoaşte”. Nici în primul moment, nici în al doilea. Am văzut cum plăcuțele de memorie i se aşezau la locul lor, rotindu-se ca într-un carusel de pe vremuri, apoi, odată ce şi-a adus aminte, a fost foarte drăguță cu mine. Era însă prea târziu. Nu reuşise să mă convingă că exist.

Dacă ar fi fost conştientă, Floyd, dacă ar fi ştiut cât de mult aveam nevoie de ea, cât de mult îmi doream să mă recunoască, atunci poate că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Poate că Ellie Mack s-ar fi dus liniştită la bibliotecă, ar fi luat bacalaureatul, s-ar fi măritat cu iubitul ei Theo şi ar fi trăit până la adânci bătrâneți.

Din păcate, lucrurile au luat o altă turnură.

34

La cina de vineri, Poppy îi serveşte la masă. Aprinde lumânări decorative, înfăşoară sticla de vin într-un şervet şi le toarnă ținând-o de jos, precum un somelier. Nu mănâncă alături de ei, căci asta ar strica tot jocul, ci se menține la o distanță politicoasă, având grijă să strângă farfuriile între feluri şi să-i întrebe din când în când dacă le-a plăcut mâncarea. Îşi ține părul strâns într-un coc mai puțin formal decât coafurile pe care le poartă de obicei şi are un prosop de bucătărie înfăşurat în talie, pe post de şorț de chelner. Pare foarte adultă. Foarte drăguță. Seamănă cu Ellie mai mult decât oricând. Laurel abia dacă îşi poate lua ochii de la ea.

În acea noapte face dragoste cu Floyd. „Probabil că mă înşel”, îşi spune apoi, moțăind în brațele lui. „Probabil că am interpretat greşit totul. Balsamul de buze nu reprezintă nimic. Faptul că Poppy seamănă leit cu Ellie, din nou, nu înseamnă nimic. Mulți oameni seamănă între ei, e o simplă întâmplare. În sfârşit, poate că SJ şi-a imaginat doar abdomenul plat al lui Noelle.”

Mai mult, de ce ar fi primit-o în viața lui acest bărbat cu pulovere adorabile şi gesturi tandre, acest bărbat care îi trimite emoji-uri şi nu mai poate trăi fără ea, dacă ar fi avut ceva de-a face cu dispariția lui Ellie? N-are niciun sens.

Adoarme la pieptul lui ținându-l de mână, simțindu-se în siguranță.

„Te iubesc, Laurel Mack, te iubesc aşa de mult”, i se pare că-l aude spunând pe la miezul nopții.

Nesiguranța revine însă a doua zi de dimineață. Se trezeşte prima şi ascultă concertul de scârțâituri şi pârâituri ale lemnăriei, specific tuturor caselor victoriene. Bucătăria e invadată de lumina rece a dimineții, iar lumânările din ajun şi muzica din fundal s-au transformat în amintiri îndepărtate. Pregăteşte rapid două ceşti de cafea şi le duce la etaj, în culcuşul cald al lui Floyd.

— Am treabă undeva astăzi, îi spune el.

— Undeva? repetă ea. Sună aşa de misterios…

Îi zâmbeşte şi o trage lângă el. Se aşază amândoi pe marginea patului, atingându-şi jucăuş gleznele goale.

— Nu e nimic misterios. Trebuie să mă văd cu consultantul meu financiar.
— Într-o zi de sâmbătă?
— Întotdeauna ne-am dat întâlnire sâmbăta, spune Floyd ridicând din umeri. Nu mă întreba de ce. Nu durează decât câteva ore. Voiam să te întreb dacă ai putea să stai aici, să ai grijă de Poppy cât sunt plecat.
— Cu cea mai mare plăcere.
De la etaj se aud o serie de sunete, semn că fetița s-a trezit şi ea. Sunetele sunt urmate de paşi rapizi pe scări şi câteva ciocănituri în uşa dormitorului. Laurel îşi strânge halatul de noapte al lui Floyd peste piept, iar Poppy intră şi se aruncă în pat între ei, peste cearşafurile răvăşite de activitatea sexuală din nopțile precedente şi pernele de care s-a agățat Laurel în culmea extazului.
Poppy îşi lasă capul pe umărul lui Floyd, apoi îi caută mâna lui Laurel şi i-o strânge tare, făcând-o să se simtă prost fără sutien şi nespălată, alături de un copil, în cuibuşorul isprăvilor amoroase ale unor adulți.
— O să ies puțin mai târziu, Laurel rămâne să se ocupe de tine, anunță Floyd.
— Ura! exclamă Poppy. Hai să mergem undeva.
Îşi lasă capul pe umărul lui Laurel, care îi zâmbeşte şi-i spune:
— Da, ar fi minunat.
Apoi, fără să-şi dea seama, depune un sărut pe creştetul copilei, aşa cum făcea cu copiii ei când erau mici. Mirosul părului lui Poppy o proiectează imediat în trecut: e mirosul lui Ellie.
— O să mergem să mâncăm prăjituri, declară spontan, un loc anume venindu-i în minte. O să ne distrăm copios.

Cafeneaua este chiar la colțul străzii pe care locuia Noelle. A remarcat-o când a fost acolo joi. Localul se numeşte Corner Café şi pare că a existat dintotdeauna. Ar putea să jure că s-a oprit cu copiii ei pe când erau mici, la un ceai, întorcându-se de la piscină sau după o vizită la dentist.
Poppy îşi alege un foietaj cu pecan şi sirop de arțar, iar ea, un baton de granola, stinse cu câte o cană de ceai. Din când în când, nu se poate abține să nu-i arunce câte o privire suspicioasă fetiței, deoarece e pe deplin conştientă că antrenând-o în ancheta ei fără ştirea lui Floyd încalcă toate regulile. Nevoia de a afla adevărul este însă mai puternică decât loialitatea.
— Ai mai fost aici? începe ea piezi

— Nu, nu cred, îi răspunde Poppy după o privire în jur.

— Ştii că, la un moment dat, ai locuit pe strada asta? continuă Laurel s-o iscodească indicându-i direcția peste umăr.

— Serios?

— Da, cu mama ta.

— De unde ştii?

— E o poveste lungă, îi spune cu un zâmbet blând, îți place prăjitura?

— E delicioasă. Vrei să guşti?

— Da. De ce nu? Îți mulțumesc. Poppy rupe o bucățică şi i-o dă. Am fost acolo ieri, adaugă Laurel peste câteva momente, indicând casa lui Noelle cu un gest din cap.

— Unde ai fost?

— În casa în care ai locuit tu când erai mai mică. Ca să vorbesc cu… se loveşte uşurel cu degetul arătător la tâmplă, ca şi cum ar face un mare efort de concentrare… cu vărul tău, presupun.

— Cu vărul *meu?* Eu nu am niciun văr.

— Ba da, ai. Şi încă o mulțime o veri. Cei mai mulți trăiesc în Irlanda.

— Ba nu, nu am, îi răspunde Poppy cu o privire sfidătoare. Sunt sigură. Nu am niciun fel de veri.

— Dă-mi voie să nu te cred. Doi dintre verii tăi locuiesc chiar acum în casa mamei tale, chiar acolo. Sunt doi băieți tineri. Joshua e la facultate, studiază istoria şi e foarte simpatic. Ți-ar plăcea să-l cunoşti.

— De unde ştii? Ai vorbit deja cu ei? o întreabă fata căscând ochii mari.

— A fost o întâmplare, una dintre acele coincidențe interesante din viață. Am aflat, printre altele, că… Laurel simte că i se taie respirația, dar trebuie să continue: Am aflat că eu şi mama ta ne-am cunoscut, în urmă cu mulți ani. Când tatăl tău mi-a spus că a dispărut, mi-a trezit curiozitatea, normal. Am găsit un număr de telefon mai vechi de-al ei şi am sunat. Mi-a răspuns un tânăr adorabil, care m-a invitat la un ceai. Nici el nu ştie unde este mama ta, dar locuieşte acolo ca să aibă grijă de casă în lipsa ei.

— Dar nu vreau ca mama să revină, declară Poppy cutremurându-se de un fior.

— Nu. Stai liniştită, ştiu că nu vrei. Dar Joshua mi-a povestit – îi zâmbeşte încă şi mai larg – despre o verişoară de vârsta ta, pe nume Clara. Mi-a zis că este foarte amuzantă şi deşteaptă şi că o să-ți placă de ea.

— Clara? întreabă Poppy cu ochi strălucitori. E verişoara mea?

— Aşa se pare. Să ştii că şi restul familiei o consideră cam ciudată pe mama ta. Am înțeles că a avut o surioară, care a decedat când era mică, ceea ce i-a afectat psihicul. Dar ceilalți sunt cât se poate de normali.

— Sora ei a murit? Asta e cu adevărat trist, oftează fetița.

— Ştiu. E teribil.

— Dar nu este o scuză ca să te porți ca o mamă rea.

— Nu, spune Laurel, nu poate reprezenta sub nicio formă o scuză.

Tace, dându-i micuței timp să digere cele aflate.

— Cum spui că-l cheamă pe acest văr?

— Joshua.

— E un nume frumos.

— Da, foarte frumos.

Se lasă iarăşi tăcerea. Laurel se preface ocupată de batonul ei de granola, în timp ce inima îi bate să-i spargă pieptul la gândul a ceea ce urmează să facă, într-un târziu rupe liniştea:

— Uite, am numărul lui aici. L-aş putea suna, să vedem dacă e acasă. Am putea trece să-l salutăm.

Poppy ridică ochii întrebător la ea:

— Crezi că tata s-ar supăra?

— Nu ştiu. Tu ce părere ai? S-ar supăra?

— E posibil. Dar… nu sunt obligată să-i spun, nu-i aşa? adaugă cu o expresie de hotărâre puțin jucată. La urma urmelor, nici el nu-mi spune întotdeauna pe unde se duce.

— Poppy, nu vreau să fiu responsabilă pentru o minciună.

— Dar nu aş minți pe nimeni. I-aş spune doar că am fost şi am mâncat prăjituri cu ceai, ceea ce este adevărat.

— Da, este adevărat.

— Şi tata n-o să mă întrebe: „Şi ce altceva ați mai făcut?”, nu?

— Puțin probabil.

— Iar vărul meu s-ar putea nici să nu fie acasă.

— Da, se poate. Totuşi, o să dau un telefon ca să fim sigure. Vrei să fac asta?

Poppy încuviințează din cap.

Laurel introduce numărul şi apasă pe butonul verde.

Paşii lui Poppy se fac tot mai rari pe măsură ce se apropie de intrarea principală.

— Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem, sugerează ea.
— Nu, stai liniştită. Totul e în regulă.
Fără să le lase ocazia să se răzgândească, uşa se deschide brusc şi în prag îşi face apariţia Joshua, în blugi şi hanorac cu glugă. În spatele lui se vede un alt tânăr, îmbrăcat într-un tricou fluorescent. Amândoi izbucnesc:
— Ah, ce surpriză fantastică, Poppy! Poppy! În sfârşit! Ia uite-o pe mica noastră Poppy!
Fetiţa se întoarce puţin speriată, căutându-i privirea. Laurel îi adresează un zâmbet încurajator, şi amândouă sunt împinse în casă, într-un vârtej de ospitalitate exagerată şi entuziasm.
— Aşa, deci, tu eşti Poppy! exclamă Joshua cu mâinile în buzunare, clătinându-se de pe un picior pe altul. Stai jos, te rog. Şi tu, Laurel. Stai jos. Ceai? Cafea? Ce să vă ofer?
— Nimic, mulţumim, răspunde prima fetiţa luând loc. Tocmai am mâncat prăjituri cu ceai.
Joshua şi Sam schimbă o privire şi scot la unison un pufnet de dezaprobare.
— O verişoară englezoaică! Avem, în fine, o verişoară englezoaică. Mai avem una canadiancă, două americance şi o nemţoaică. Şi acum, în sfârşit, ne completăm colecţia cu o englezoaică. Şi uită-te la tine, eşti leită bunică-mea, pe cuvânt, spune Joshua.
Poppy zâmbeşte încurcată.
— Aşadar, asta a fost casa ta? Aici ai stat?
— E posibil, răspunde fata. Nu-mi mai amintesc.
— Ar trebui să facem un tur de prezentare, poate îţi revine memoria. Ce zici?
Poppy îi aruncă o nouă privire lui Laurel, care îi face semn că este în regulă, apoi îi urmează pe Sam şi pe Joshua prin restul casei. Ciudat de tăcută la început, fetiţa cercetează febril împrejurimile. Joshua împinge o uşă de la etaj.
— Aici a fost camera ta, cred. Uite, încă are tapetul original.
Poppy ezită o clipă în prag, apoi intră, cu ochii larg deschişi, mângâind peretele din dreapta cu buricele degetelor. E un model de tapet gri cu iepuri roz şi ţestoase verzi care se repetă în aceeaşi eternă întrecere.
Toate ţestoasele poartă bentiţă, iar iepurii, încălţări de sport.
— Îmi amintesc de acest tapet, spune cu răsuflarea întretăiată de emoţie. Iepurii. Şi ţestoasele. Mi-i imaginam alergând prin noapte. Mă holbam la ei

minute în şir, apoi închideam ochii şi îi vedeam în vis fugind. Mii şi mii de iepuri şi de țestoase. Îmi amintesc perfect.

— Vrei să mai vezi ceva? o întreabă Joshua, aruncându-i o privire complice lui Laurel. Mai este o încăpere la subsol. Sunt curios dacă ți-o aminteşti şi pe aceea.

Coboară în linişte la parter, trec prin bucătărie şi de acolo jos, la subsol. Poppy se blochează din nou în prag, agățându-se cu mâinile de marginile uşii.

— Nu vreau să intru acolo, şopteşte speriată.

— Ei, dar n-ai de ce să-ți fie frică. E doar o cămăruță, o încurajează Joshua.

— Dar… dar… Fetița are pupilele dilatate de teamă şi respiră şuierat. Nu am voie să intru aici. Mama mi-a spus să nu intru niciodată.

— Aha, iată o amintire interesantă, intervine Laurel atingându-i umărul ca să o calmeze. De ce crezi că ți-a interzis accesul în această cameră?

— Nu ştiu, îi răspunde Poppy aproape plângând. Nu ştiu, dar îmi amintesc că eram convinsă că aici sălăşluieşte un monstru. Un monstru mare, îngrozitor. Dar acum ştiu că asta e o prostie copilărească. Nu era niciun monstru aici, nu?

— Îți aminteşti să fi avut animale de companie când erai mică? o întreabă Laurel. Îți aminteşti de nişte hamsteri?

Poppy clatină încet din cap, iese din bucătărie şi se îndreaptă spre uşa casei.

35

După vizita la casa lui Noelle, Laurel o duce înapoi. Un timp merg în tăcere, una lângă cealaltă. N-a mai văzut-o niciodată pe fetiță atât de tăcută.

— Eşti bine? o întreabă în timp ce aşteaptă la o trecere de pietoni.

— Nu. Mă simt foarte ciudat.

— Cum adică? De ce?

— Nu ştiu. Am început să-mi aduc aminte lucruri pe care le credeam uitate pentru totdeauna. Mă gândesc la mama pentru prima dată după foarte multă vreme. Am cunoscut veri despre care habar nu aveam că există. E puțin cam mult pentru o singură zi.

— Da, ai dreptate, o consolează Laurel mângâind-o pe creştet.

Îşi înghite cu greu nodul dureros din gât. Trebuia să rămână concentrată. Nu avea voie să se pripească şi să tragă concluzii absurde. În schema generală a lucrurilor, pare tot mai clar că monstrul oribil din subsolul lui Noelle era clanul de douăzeci şi ceva de hamsteri, nu Ellie. Trebuie să plece de la această premisă şi abia apoi să caute dovezi că lucrurile stau altfel. Trebuie să-şi păstreze mintea limpede.

Când ajung, Floyd e deja acasă. Poppy începe imediat să sporovăiască despre prăjituri şi despre ceai şi dispare rapid în camera ei înainte ca tatăl să apuce s-o întrebe ceva. Sub ochii lui Laurel, Floyd scoate cumpărăturile din sacoşe şi le rânduieşte prin bucătărie. La un moment dat, se întinde să ajungă la un raft mai înalt, ca să aşeze o cutie de ceai, şi cămaşa îi iese din pantaloni, dând la iveală un petic de piele albă. Imaginea o transpune instantaneu pe Laurel, aruncând-o într-un tunel al timpului, aşa cum a pățit cu o săptămână în urmă la restaurantul Nando, cu Poppy. Se făcea că este din nou în vechea ei bucătărie din Stroud Green. Paul stă în fața ei. Poartă aceeaşi cămaşă, care i se smulge din pantaloni, se întinde să aşeze o cutie de ceai în dulap, apoi se întoarce către ea. Pentru o secundă sau două cei doi bărbați se contopesc într-unul singur în mintea ei.

— Eşti bine? o întreabă Floyd.

Scutură rapid din cap ca să alunge senzația de déjà-vu.

— Da, sunt bine, mulțumesc.

— Am avut impresia că erai în altă parte.

Îi adresează un zâmbet larg, întrebându-se în sinea ei dacă e suficient de larg. Ştie că ar trebui să spună ceva despre vizita la casa lui Noelle

împreună cu Poppy, dar nu e capabilă. Nu poate nici să-i pună toate întrebările care îi mişună prin cap: „Ştiai că Sara-Jade afirmă că a văzut-o pe Noelle gravidă în opt luni, dar fără burtă? Ai încercat vreodată să afli ce s-a întâmplat cu Noelle? Nu-i aşa că ţi-ar plăcea s-o găseşti? Stranietatea suspectă a situaţiei nu-ţi trezeşte suspiciuni?" – pentru că atunci tot ce-i ţine împreună, pe ea şi pe Floyd, totul va fi zdrobit şi remodelat, ca un castron de lut pe roata olarului. Castronul ei este atât de frumos, a muncit atât de mult la el, atât de multe lucruri depind de bunăstarea lui, încât preferă să-l păstreze.

— Spune-mi, îl îndeamnă, orientând conversaţia către un subiect propice intimităţii şi dezvoltării relaţiei, spune-mi mai multe despre prima ta căsătorie. Cum a fost? Cum ai cunoscut-o pe Kate?

Îi zâmbeşte, aşa cum se aşteptase s-o facă, şi se apucă să-i povestească despre o fată răpitor de frumoasă, pe care a întâlnit-o într-o staţie de autobuz, o fiinţă din cu totul altă ligă, pe care a invitat-o stângaci la o petrecere care s-a dovedit a fi o învălmăşeală *rave* într-o parcare pustie; o noapte păcătoasă, agrementată cu băutură şi droguri, sub luna plină, pe o haină de blană. La un moment dat, Laurel nu mai percepe detaliile, căci se fixează asupra geloziei pe care o simte rozându-i adânc în suflet. E un sentiment întunecat, dureros, care totuşi reuşeşte să-i alunge, fie şi pentru o clipă, senzaţia de disconfort, care o împiedică să pună întrebări.

Laurel pleacă a doua zi de dimineaţă. Floyd încearcă să o reţină cu fel şi fel de promisiuni meşteşugite, cum ar fi prânzul duminical la un gastro-pub din apropiere şi o plimbare pe malul fluviului, dar mintea ei era în altă parte. Nu mai poate acorda atenţie deplină relaţiei lor amoroase, are nevoie de singurătate.

Deoarece în ajun n-a mai găsit loc pe strada lui Floyd, s-a văzut nevoită să-şi lase maşina pe o stradă alăturată. Ca să ajungă la ea trebuie să iasă în strada principală şi să facă din nou stânga. Fără să vrea, privirea îi este atrasă de un bărbat aflat în faţa magazinului Tesco de cartier, de pe colţ. E un tip înalt, la vreo douăzeci şi cinci de ani, estimează Laurel, cu un căţel negru în lesă. Poartă o canadiană uriaşă, cu glugă îmblănită pe margini, şi blugi de culoare închisă. Este încălţat cu pantofi sport şi arată foarte bine, chiar atrăgător. Examinându-l mai atent, însă, Laurel îşi dă seama că nu aspectul lui deosebit i-a atras atenţia în prima clipă, ci faptul că îl cunoaşte. Încet, încet, detaliile disparate din mintea ei prind forma unei imagini

coerente, recognoscibile. Este Theo. Theo Goodman, prietenul lui Ellie din liceu.

L-a văzut ultima dată, în fugă, la înmormântarea fetei, în luna octombrie. Era undeva în spate, într-un grup mai mare de foşti colegi. Tras la faţă, părea teribil de marcat. Laurel s-a mirat atunci că n-a venit să-i ofere condoleanţe, preferând să dispară fără niciun cuvânt la un moment dat.

Reflectează o clipă la ideea de a traversa ca să-l salute, dar mintea ei nu e capabilă de conversaţie măruntă în momentul acesta, aşa că se decide să-şi vadă de drum. E pe punctul să facă stânga-împrejur când din Tesco iese o femeie blondă, înaltă, cu două sacoşe de cumpărături în braţe. Îmbrăcată cu o canadiană asemănătoare cu a bărbatului, îi întinde acestuia sacoşele cu un zâmbet larg, apoi se apleacă să mângâie căţelul, vizibil bucuros de revenirea ei. În sfârşit, cei doi se îndepărtează braţ la braţ, ca un tânăr cuplu perfect care a ieşit la plimbare şi mici cumpărături alături de animalul de companie. Abia după ce îi întorc spatele reuşeşte Laurel să priceapă scena la care tocmai a asistat.

Zâmbetul acela a fost declanşatorul, căci n-a mai văzut-o pe Hanna zâmbind fericită de atâţia ani, încât i-a luat câteva secunde bune să o recunoască.

PARTEA A PATRA

36

ATUNCI

Casa lui Noelle Donnelly era modestă, curățică, şi mirosea exact ca Noelle Donnelly.

— Vrei un suc proaspăt? o întrebă când intrară. Poți să aştepți acolo, îi arătă cu mâna livingul mic de lângă antreu.

Ellie aruncă o privire din prag şi apoi zâmbi politicos:

— Cred că aş prefera să nu stau. Am foarte mult de lucru acasă.

— Prostii, o repezi Noelle. Ce mare lucru două minute? O să dureze puțin până găsesc chestia aia. Hai, stai jos şi îți aduc ceva de băut. Suc de portocale sau de flori de soc?

Ellie zâmbi automat. Ar fi fost extrem de nepoliticos să refuze.

— De flori de soc, vă rog. Mulțumesc.

— Da, murmură Noelle adresându-i un zâmbet straniu. Sigur, flori de soc. Vin în câteva minute. Stai jos.

Ellie se strecură până la urmă în livingul minuscul şi se aşeză pe marginea unei canapele maronii de piele, în capătul cel mai îndepărtat. Camera era plină de ghivece cu flori. Mirosea a pământ şi a ceva acrişor, stricat. Peretele din spatele şemineului, netencuit, lăsa să se vadă cărămida roşie a zidului, iar în cămin erau flori uscate şi animale din lut ce păreau făcute chiar de proprietară. Lustra era formată dintr-un singur bec cu abajur de hârtie chinezească, iar ferestrele erau acoperite cu storuri venețiene din lemn. Una dintre lamele lipsea, lăsând să pătrundă o rază de soare veselă printre crengile cireşului înflorit din față. Ellie se concentră asupra spărturii, încercând să-şi imagineze lumea din afara sufrageriei lui Noelle Donnelly.

— Uite, ți-am adus sucul, zise gazda punându-i în față un pahar plin.

Băutura, servită într-un pahar frumos, arăta apetisant. Lui Ellie îi era sete. Ridică paharul şi sorbi cu poftă, sub privirea atentă a lui Noelle.

— Vă mulțumesc, spuse punând recipientul aproape gol înapoi pe masă.

Femeia aruncă o privire la pahar, apoi spre ea.

— Cu multă plăcere, drăguțo. Acum, aşteaptă aici un minut, cât mă duc eu să caut exercițiile acelea. Vin imediat.

Ieşi din cameră, iar Ellie îi auzi paşii grei urcând pe scări. „Ca un pui de elefant”, ar fi spus mama ei.

Dum, dum, dum, dum…

Noelle o găsi deja adormită când coborî înapoi la parter.

Ellie auzi un zgomot, un scârțâit uşor. Un scaun tras pe podea, apoi o respirație.

— Te-ai trezit, da? o întrebă Noelle de undeva departe. Acum, ascultă-mă: vreau să-ți cer iertare. E foarte rău ce am făcut. Ți-am făcut un lucru oribil. De neiertat. Dar, cu timpul, sper să înțelegi de ce. Sper că vei înțelege.

Cu *timpul.*

Ellie încercă să mişte, fără succes.

— Efectele somniferului vor dispărea în curând. Sau, mai bine zis – Noelle emise un râs ca un nechezat –, *sper* să dispară. Pe internet scria că în cel mult douăsprezece ore. Exact cât ai zăcut tu inconştientă.

Râse din nou.

Ellie îşi făcu socoteala că era unsprezece seara. Plecase de acasă la zece dimineața. Mama.

Ochii ei începură să distingă mai bine contururile încăperii în care se afla. Printr-o ferestruică îngustă, aflată undeva sus, deasupra unui perete lambrisat, se vedeau razele lunii. Într-un colț, după o perdea, erau un veceu şi o chiuvetă. Rafturi goale pe pereți, un mic şifonier. În fața uşii închise o văzu pe Noelle Donnelly, aşezată pe un scaun, cu picioarele încrucişate şi mâinile în poală.

Încercă din nou să ridice capul, şi de data asta reuşi să-l mişte câțiva centimetri.

— Aha, gata, ai început să-ți revii. Minunat. O să mai stau puțin aici, cu tine, după care voi urca să-ți aduc ceva de mâncare. Ai sărit peste prânz şi peste masa de seară, îmi închipui că eşti lihnită. Ce ți-ar plăcea? Poate doar un sendviş? Am nişte şuncă bună, ți-l pregătesc imediat.

Se ridică, apucă o cană de pe măsuță şi, cu mâna cealaltă, îndoi paiul aflat deja înăuntru.

— Hai, bea nişte apă. Trebuie să te rehidratezi.

Ellie supse prin pai şi se bucură când simți lichidul pe limba umflată şi aspră ca un prosop şi pe cerul gurii ce căpătase textura cartonului presat.

— Mama, reuşi să scoată ceva ce suna ca un croncănit, mama…

— Ah, stai liniştită, nu trebuie să-ți faci griji pentru mama ta. Îşi închipuie probabil că eşti prin oraş cu puştiul ăla cu care umbli. E o seară

superbă afară. Ca şi seara trecută. Ştii, una din acele seri răcoroase de vară care ți-ai dori să nu se mai termine.

— Nu, articulă din nou prin gâtlejul uscat ca iasca, o să se sperie. Mama.

Simți dintr-odată, ca pe o înțepătură în inimă, iubirea aceea despre care mama ei îi vorbise de multe ori: „Nu vei şti niciodată cât de mult te iubesc până când nu vei fi şi tu, la rândul tău, mamă”.

O ştia însă acum; ştia că mama ei avea să plângă cu lacrimi de sânge, că avea să se gândească la ce era mai rău şi că avea să simtă cum viața i se scurgea din vene cu fiecare secundă ce trecea în absența copilului ei iubit. Nu putea suporta acest gând. Nu putea.

— N-o să se sperie deloc. Nu fi proastă. Acum, hai să vedem dacă poți să te ridici în şezut. Poți să-ți mişti degetele? Dar pe cele de la picioare? Brațele? E în regulă. Eşti bine. Excelent, excelent!

Apoi simți cum Noelle o luă în brațe, pe sub umeri, şi o săltă cu grijă în picioare. Din noua poziție, reuşi să vadă că se afla undeva sub nivelul solului, într-o încăpere lambrisată cu panouri murdare, de culoarea lemnului de pin.

— Unde sunt?

— La subsol. Ceea ce sună îngrozitor, ştiu. De fapt, ne aflăm în camera mea de oaspeți. Oaspeți pe care nu-i am niciodată, dar aici păstrez tot felul de lucruri de care nu am nevoie sus, ştii, ca într-un depozit. Acum însă, deoarece ştiam că o să treci pe la mine, am făcut o curățenie generală. Am dus totul la magazinul Crucii Roşii şi am păstrat doar strictul necesar. Vreau să stai confortabil. Se apleacă şi îi aranjă o pernă la spate. Mă duc să-ți fac sendvişul. Între timp, odihneşte-te. Nu încerca să te ridici şi să te dai jos din pat, că rişti să cazi şi să te răneşti. Încă eşti amețită.

Îi zâmbi încurajator, ca o soră medicală amabilă.

— Eşti o fetiță bună, foarte bună.

Se întoarse cu spatele şi ieşi din cameră. Ellie auzi cheia învârtindu-se o dată în broască, apoi încă o dată şi încă o dată.

Nu mâncă sendvişul. În ciuda crampelor provocate de stomacul gol, nu-i era foame. Noelle i-l luă în tăcere.

— Nicio grijă, sunt sigură că o să-l mănânci de dimineață. Mai încercăm, da? Apoi o privi adânc, înduioşată, şi îi spuse: E aşa o bucurie să te am cu mine, aici. Chiar sunt fericită. Acum, dormi bine. Mâine la prima oră vei fi în plină formă.

— Vreau acasă! țipă Ellie în spatele ei. Vreau să merg acasă!

Noelle nu-i răspunse. Sunetul metalic al yalei se auzi din nou de trei ori. Camera se scufundă în beznă.

37

ATUNCI

Soarele răsări devreme. Ellie luă scaunul pe care stătuse Noelle în ajun, îl trase la fereastră, se sui pe el şi aruncă o privire prin sticla murdară. Văzu nişte tufe încâlcite, un zid de cărămidă vopsit crem şi o cişmea verde. Ridicând privirea, reuşi să zărească norişorii roz ai florilor de cireş, cerul perfect albastru şi nimic altceva. Înțelese imediat că nu putea fi văzută de afară decât dacă cineva ar fi ştiut unde să se uite. Scoase mâna şi scrise cu degetul în praf cuvintele „ajutor" şi „Ellie". Stătu aşa pe scaun, cu chipul lipit de geam cam o oră, gândindu-se că oamenii începuseră deja să o caute. Trebuie să fi început.

Sări jos de pe scaun la auzul cheii introduse în broască şi îl ridică cu ambele mâini. Apariția lui Noelle într-un tricou polo verde şi cu blugi uzați îi provocă un acces de ură şi de greață. Ridică scaunul deasupra capului şi lovi. Unul dintre picioare rată cu puțin capul femeii, lovind-o zdravăn în umăr, dar aceasta reuşi să-l prindă înainte ca Ellie să poată repeta lovitura, i-l smulse din mâini şi se întoarse să-l arunce în cealaltă parte a camerei. Ellie sări atunci în spinarea ei, apucând-o de gât şi încercând s-o împingă cu capul în peretele lambrisat atât de banal. Noelle era însă mai puternică decât părea. Reuşi să scape din strânsoare, să se întoarcă şi s-o strivească pe Ellie cu spatele de zid, strângând-o de gât cu ambele mâini până când fata începu să vadă stele verzi jucându-i în fața ochilor. O lăsă să cadă, moale ca o cârpă, pe podea.

— Trebuie să termini cu prostiile astea, îi spuse, după care o săltă şi o aruncă pe pat, cu fața în jos, legându-i picioarele cu o bridă din plastic. Am intrat împreună în aventura asta, tu şi cu mine. Trebuie să lucrăm ca o echipă. Nu vreau să te țin legată, ca pe un criminal periculos. Chiar nu vreau. Mă gândeam să te răsfăț, să am grijă de tine, să-ți fac nenumărate bucurii, să te fac să treci mai uşor peste perioada asta. Nu pot să te tratez frumos dacă tu continui să te porți ca o sălbatică.

Ellie se luptă din răsputeri să-şi elibereze picioarele, lovind marginea de jos a canapelei extensibile ce-i servea drept pat. Urlă şi se smuci, în timp ce Noelle o privea de sus, cu brațele încrucişate, clătinând încet din cap.

— Nu, nu, nu, aşa nu ne înțelegem. Cu cât te porți mai mult aşa, cu atât mai rău va fi şi cu atât mai mult timp vei petrece aici.

Ellie îngheță la auzul acestor cuvinte. Exista, aşadar, un final. Noelle avea un plan. Muşchii i se relaxară şi respirația i se calmă.

— Bravo, bravo. Dacă eşti cuminte toată ziua, diseară îți aduc prima recompensă. Ce părere ai? Poți face asta pentru mine?

Ellie acceptă din cap, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji.

Recompensa consta într-un baton mare de ciocolată. Îl mâncă în cinci minute.

Ellie îşi aminti de viața de dinainte, de sendvişurile cu unt şi marmeladă. Îşi aminti cum o făcuse pe Hanna „vacă” pentru că terminase ultima pungă de chipsuri cu sare şi oțet, pe care o rezervase mintal pentru ea. Se gândi cum îşi aranja cărțile în ghiozdan şi cum punea peste ele un pachet de sărățele şi o banană. Şi-l aminti pe tatăl ei, care îşi luase o zi liberă din cauza unei răceli de vară, ițindu-se pe scări în halat şi în picioarele goale şi strigându-i: „Dacă tot stau acasă, te pot ajuta cu lecțiile la matematică mai târziu. Vrei?” Şi ea răspunzându-i cu un zâmbet larg: „Super! Ne vedem mai târziu!”

Îşi aminti cum ieşise din casă fără să arunce nicio privire în urmă. Se gândi la casa ei şi plânse.

38

ATUNCI

Trecu încă o noapte. Era duminică dimineață, şi Ellie îşi aminti că a doua zi urma să-i vină ciclul menstrual.

— Bună dimineața, drăguțo! o salută Noelle, după care se grăbi să încuie bine uşa în spatele ei.

Cu mâinile înfipte în şolduri, îi aruncă lui Ellie un rânjet neliniştitor. Fata sări brusc în picioare, obligând-o să facă un pas în spate.

— Cuminte. Cuminte! Aminteşte-ți ce ți-am spus ieri. Nu vreau să am probleme cu tine.

— Nu vreau să-ți fac nimic, o asigură Ellie. Trebuie însă să-ți spun un lucru. Un lucru foarte important. Am nevoie de nişte prosoape sau aşa ceva. Mâine îmi începe ciclul.

— Ciclul? Mâine?

Ochii lui Noelle se îngustară bănuitor.

— Da. Şi îmi curge mult sânge. Chiar mult. Am nevoie de o grămadă de tampoane.

Noelle țâțâi din buze şi oftă, de parcă Ellie ar fi aranjat special să-i vină ciclul tocmai când ea se hotărâse să o țină încuiată în beci.

— Ai o marcă preferată?

— Nu. Să fie superabsorbante.

— Bine. O să-ți aduc câteva. Presupun că o să ai nevoie şi de chiloți noi, de deodorant, chestii din astea…

— Da. Ar fi foarte bine. Se aşeză pe marginea patului, cu palmele sub coapse şi ridică ochii spre temnicera ei. De ce sunt aici?

— Ei bine, îi răspunse Noelle zâmbind din nou, ei bine, am un plan. Un plan excelent. Mai am nevoie de câteva chestii ca să meargă totul ca la carte. Râzând, mimă cu mâinile un element intrând într-un angrenaj şi începând să se învârtă. Aşa că va trebui să ai răbdare şi vei afla totul.

Ochii îi luceau în timp ce vorbea. Lui Ellie îi venea s-o sfâşie cu dinții.

— Am apărut la ştiri?

— Oh, ce întrebare! Presupun că da. Sincer, nu prea mă uit la televizor. Ridică din umeri, de parcă oamenii care îşi dădeau silința să găsească o adolescentă pierdută ar fi fost nişte nebuni irecuperabili. În orice caz, ar

trebui să fug la magazine, să-ți fac rost de cele necesare. Doamne, o să mă bagi în faliment, domnişoară, ai auzit, în faliment o să mă bagi! Se pregăti să iasă din încăpere, dar în prag păru să se răzgândească, se întoarse spre Ellie şi îi spuse: Am o surpriză minunată pentru tine. O să vezi, puțin mai târziu. O surpriză absolut extraordinară. Ai puțină răbdare. O să *mă iubeşti* după aceea.

Plecă făcându-i un semn vesel din degete.

Ellie rămase cu ochii la uşă, ascultând cum cheia se învârtea în broască de trei ori, urmată de paşii de elefant ai lui Noelle pe scări, *dum, dum, dum, dum…*

Împinse scaunul la fereastră şi se sui pe el, ridicându-se pe vârfuri.

Aşteptă până auzi uşa din față închizându-se, apoi începu să lovească repetat în geam, până ce îşi zdreli pumnii, strigând: „Ajutori Ajutor! Ajutor!” Lovi disperată şi în pereții laterali ai încăperii, gândindu-se că şi casele alăturate aveau pivnițe şi că poate vecinii tocmai căutau nişte baterii, o sticlă de vin sau ce mai țineau oamenii pe acolo.

O ținu tot aşa, bătând când în fereastră, când în pereți, peste o oră. La întoarcerea lui Noelle de la cumpărături, mâinile îi erau pline de vânătăi şi de zgârieturi.

— Eşti gata?

Ellie se ridică la auzul vocii temnicerului ei din spatele uşii închise.

— Da, răspunse.

— Eşti aşezată pe pat, ca o fată cuminte?

— Da.

— Bine. Voi intra imediat şi îți dau cuvântul meu de onoare că ți-am pregătit cea mai frumoasă surpriză! O să mă *adori!*

Ellie îşi puse palmele sub coapse şi aşteptă curioasă să se deschidă uşa.

— Ta-daaa!

Îi luă câteva secunde să priceapă la ce se uita. Avea în fața ochilor o cutiuță de plastic dotată cu un grilaj de metal într-un capăt şi un mâner deasupra. În cealaltă mână, Noelle ținea o cutie de carton, de genul celor în care primeşti salata la restaurantele cu mâncare sănătoasă.

Noelle aşeză cutia de plastic pe măsuța din capătul celălalt al încăperii şi se întoarse cu cea de carton. Se aşeză pe pat lângă Ellie şi o deschise, lăsând să iasă un miros puternic de fermă, de bălegar şi fân umed, îndepărtă paiele cu degetele ei lungi şi îi indică ceva pe fundul cutiei:

— Uită-te acolo, uite ce sufletele mici!

Ellie reuşi să distingă două animăluțe cu blana de culoarea mierii, două boticuri mustăcioase ce fremătau şi două perechi de ochi negri, rotunzi şi aparent speriați.

— Hamsteri! strigă Noelle triumfătoare. Priveşte! Mi-ai zis că ți-ai dorit dintotdeauna hamsteri! Mai ții minte? Eu ți-am îndeplinit dorința. Nu-i aşa că n-ai mai văzut ceva atât de drăgălaş? Uite ce năsucuri mici şi roz au, uite!

Ellie dădu din cap confuză. Nici nu ştia cum să reacționeze. Era complet pierdută. Nu spusese niciodată că şi-ar fi dorit hamsteri, ci din contră, că nu voia. Nu putea înțelege ce o apucase pe femeie.

— Hai să-i punem aici, îi zise Noelle, ducând cutia lângă cuşca de pe masă şi deschizând uşița cu atenție. Hai să-i punem aici. Cred că s-au săturat să stea înghesuiți în cutia asta. Dumnezeule, nu e deloc o distracție ieftină cu animalele astea de companie. Adică, exemplarele le primeşti aproape gratis, dar accesoriile şi mâncarea sunt exorbitante. Pe cuvânt!

Ridică un hamster din cutie şi-l împinse cu grijă în cuşcă, apoi repetă operațiunea cu celălalt.

— Acum, Ellie, e rândul tău. Trebuie să le dai câte un nume. Hai, apropie-te şi găseşte-le nişte nume simpatice. Deşi, nu-mi dau seama cum i-ai putea deosebi. Mie mi se par identici. Hai, vino, nu te sfii!

Ellie ridică resemnată din umeri.

— Ei, haide! Ce se întâmplă cu tine? Nu pari suficient de entuziasmată. Mi-am închipuit c-o să sari în sus de bucurie şi-o să mă iei în brațe când o să-i vezi.

— Cum vrei să fiu bucuroasă când tu mă ții încuiată aici?

Noelle o măsură rece din cap până în picioare.

— Lasă, că nu-i aşa de rău. Nu te mai plânge atâta. Ce te făceai dacă te răpea un bărbat? Un tip mare şi transpirat, care ar fi venit noapte de noapte peste tine să-ți facă Dumnezeu ştie ce ore în şir? Sau dacă te-aş ține legată tot timpul? Sau dacă te-aş băga într-o cutie ca un sicriu şi te-aş păstra sub patul meu? Ah, chiar am citit o carte în genul ăsta. Un cuplu căsătorit care fură un copil de pe stradă şi-l păstrează sub patul matrimonial vreo douăzeci de ani. Doamne, ce imaginație mai au şi scriitorii ăştia! Recunoaşte că mă ocup bine de tine, şi hai să găsim un nume pentru monştrii ăştia cu blană. *Acum!*

Vocea femeii îşi pierduse tonul jucăuş şi devenise aspră, indicând că nu va tolera opoziția.

Ellie aruncă o privire în cuşcă şi nu văzu decât două ghemotoace de blană. Nu-i păsa câtuşi de puțin de micile mamifere pufoase. Din partea ei, n-avea decât să le numească A şi B sau Unu şi Doi.

— Hai, gândeşte-te la două nume frumoase pentru fete, altfel le iau imediat, le arunc în veceu şi trag apa.

Dintr-odată, Ellie simți cum inima începu să-i bată mai repede şi cum o cuprinse amețeala. Îşi lăsă gândurile să alerge sălbatic prin cap, să se avânte în trecut şi să revină cu frânturile pe care le puteau prinde orbeşte printre amintiri. Gândurile ei se opriră asupra unei păpuşi. O păpuşă cu păr roz, îmbrăcată cu o rochiță cadrilată şi încălțată cu nişte cizme roz uriaşe.

— Trudy, spuse brusc.

— Da! strigă Noelle lăsându-şi capul pe spate. Îmi place foarte tare.

Apoi îşi aminti de o colegă foarte drăguță de la grădiniță. Toți copii o înconjurau şi încercau să-i pipăie părul blond perfect, toți îşi doreau prietenia ei. Ellie nu se mai gândise la ea de ani de zile. O chema Amy.

— Amy, rosti fără să mai stea pe gânduri.

Noelle părea încă şi mai fericită.

— O, o, ce nume superb! Trudy şi Amy. Perfect. Bravo, drăguțo! O să am grijă să primeşti tot ce-ți trebuie. Paie, jucării, gustări, tot ce-ți doreşte inima. Tu nu trebuie să faci altceva decât să ai grijă de ele. Râse. Cam aşa cum mă ocup şi eu de tine, înțelegi? Eu am grijă să fii curată şi bine hrănită. Tu vei avea grijă ca ele să fie curate şi bine hrănite. Vom organiza un adorabil cerc al grijii reciproce. Îşi puse palma pe creştetul fetei şi o mângâie. Of, Doamne, oftă retrăgându-şi rapid mâna, am impresia că te-ai cam îmbâcsit. O să ai nevoie de un şampon. Cred că aveam pe aici pe undeva un adaptor din acela de frizerie pe care-l montezi la chiuvetă ca să poți face duş. Să încerc să-l găsesc.

— Noelle, eşti conştientă, sper, că voi rata examenele de bacalaureat.

Femeia țâțâi din buze cu falsă compasiune.

— Ştiu, drăguțo, ştiu. Ghinion. Îmi pare rău, dar nu am ce să-ți fac. Poți să încerci la anul.

La anul. Ellie se agăță de acest concept. Se imagină anul următor stând turceşte pe patul ei, acasă la ea, cu caietele risipite în jur şi cu sunetele familiare ale locuinței răzbătând prin pereți şi soarele reflectându-se în

ornamentele aurii ale pernei ei preferate. Avea să fie cu un an mai mare, dar avea să fie acasă.

— Ştii, am văzut o ştire despre tine în ziarul de azi. Ia ghici, ce scria acolo, Ellie? îi spuse Noelle aruncându-i o privire tristă. Scria că ai fugit de acasă, că nu puteai suporta ideea că vei pica la bacalaureat, pentru că eşti o *tocilară.* Scria că ai fugit de la părinții tăi fiindcă te stresau, că ai clacat psihic.

Când îşi dădu seama de consecințele acestui articol, Ellie se simți scăldată într-un val uriaş de furie. Nimeni nu o văzuse deplasându-se pe Stroud Green Road împreună cu Noelle Donnelly. Nimeni nu urmărea vreo pistă legată de fosta ei meditatoare la matematică. Oamenii care ar fi trebuit s-o caute bâjbâiau şi îşi imaginau diverse teorii aberante, pentru că nu aveau nimic solid…

— Dar, începu ea să protesteze, dar nu este adevărat! Abia aşteptam să dau examenele, nu eram deloc stresată de ele!

— Ştiu, ştiu că eşti o elevă minunată, însă e limpede că ceilalți nu te cunosc la fel de bine ca mine.

— La cine te referi? Cine a spus că aş fi fost stresată?

— Stai să mă gândesc. Ah, da, chiar mama ta. Da, sunt sigură. Mama ta a zis asta.

Ellie simți cum pieptul i se umflă de furie combinată acum cu revolta față de această uriaşă nedreptate. Cum putea mama ei să creadă că a fugit? Propria mamă? Mama ei, care o cunoştea cel mai bine, care o iubea mai mult decât oricine altcineva pe lume? Cum putea s-o trădeze astfel?

— Nu te gândi prea mult la asta, drăguțo. Ar fi mai bine să te gândeşti la noii tăi prieteni. Arătă cu mâna spre cuşca cu hamsteri. Gândeşte-te la simpaticele Trudy şi Amy. O să vezi c-o să te simți mai bine, îți garantez.

Noelle plecă în căutarea adaptorului pentru duş. În mica încăpere de la subsol se aşternu liniştea. În scurtă vreme însă, din cuşcă începu să se audă clinchetul ritmic al rotiței pentru hamsteri. Ellie se aruncă pe pat şi îşi acoperi urechile cu mâinile.

39

Este *evident* că a trebuit să fac puțină planificare. Erau o mulțime de lucruri la care trebuia să mă gândesc dinainte. Am început prin a face curățenie în camera de oaspeți. În plus, trebuia să mă asigur că va fi în deplină siguranță: fără obiecte ascuțite, chestii din astea. Am cumpărat şi nişte suc de fructe proaspăt. Ştiam că în familia ei nu se consuma decât hrană bio şi alte prostii de genul ăsta, aşa că m-am gândit că va accepta, că va lua probabil o înghițitură şi va lăsa restul în pahar. Seamănă cu Sara-Jade a ta. Generația răsfățată. De aceea i-am cumpărat sucul de soc. A trebuit să planific şi partea cu somniferul, dar asta a mers uşor. Mi s-a mai prescris în trecut, aşa că n-a fost nevoie decât să mă prezint la medicul de familie arătând îngrozitor şi să mormăi ceva despre insomnie. Mulțumesc, domnule doctor Khan.

Aşadar, acum ştii. Am premeditat totul. Ca să fiu sinceră, privind înapoi, mă mir şi eu ce am fost în stare să fac. Mai ales violența, Dumnezeule, violența! Am strâns-o de gât pe biata fată. Am apucat-o cu ambele mâini de gât şi am strâns cât am putut. Aş fi putut s-o omor!

Privind imaginea de ansamblu, însă, ne-am înțeles destul de bine, eu şi cu Ellie, mai ales după ce a înțeles că formam o echipă, că nu-i doream răul şi că era în siguranță alături de mine.

A fost o adevărată lovitură de maestru să-i fac cadou hamsterii aceia. I-au dat un țel în viață, un lucru asupra căruia să se concentreze, o misiune permanentă. S-a purtat foarte bine cu animalele, le-a acordat o îngrijire desăvârşită, chiar maternă, aşa cum mă aşteptam din partea ei. Îmi sălta inima de mândrie când o vedeam cât de frumos se purta cu ele. Cum le chema? Nu mai țin minte. Am descoperit însă că nu erau două femele, ci o pereche, şi că se înmulțeau într-un ritm amețitor. La un moment dat am avut atât de mulți hamsteri, încât le-am pierdut şirul. Dar ea, *ea* îi ştia pe toți după nume chiar când aveam mai multe cuşti pline, puse una peste alta. Avea o memorie fantastică. De ce să mă mai mir că ajunsesem obsedată de ea? De ce să mă mai mir că am comis această faptă?

Da, ştiam perfect ce făceam. Exista, desigur, un plan mai larg. Bineînțeles că exista. Aveam un plan cu adevărat îndrăzneț.

Am mers până la capăt şi am reuşit să-l duc perfect la îndeplinire.

40

ATUNCI

Zilele îşi pierduseră structura, limitele şi consistenţa. La început ţinuse socoteala trecerii timpului, simţind oarecum amprenta orelor şi a zilelor. Vinerea se simţea ca vinerea, sâmbăta ca sâmbăta. Simţise lunea ca ziua când ar fi trebuit să dea examenele la istorie şi la spaniolă. Marţea era ziua când ar fi trebuit să susţină primul test la matematică. Încă mai avea control asupra timpului când weekendul venise şi trecuse. Era lunea următoare. Socotise că stătea închisă de unsprezece zile, apoi de douăsprezece, apoi de treisprezece. Era ziua ei de naştere şi împlinea şaisprezece ani. Nu-i spusese nimic lui Noelle.

Cu toate eforturile, după paisprezece zile pierduse şirul. O întrebase la un moment dat pe Noelle:

— Ce zi e azi?

— E vineri.

— Şi ce dată?

— E zece, cred. Deşi s-ar putea să fie nouă. Şi poate că nu e vineri, ci joi. Ah, cât de aiurită pot să fiu!

Din acel moment îşi pierduse orice reper de pe harta timpului.

Noelle încă îi aducea cadouri. Bomboane cu fructe, o gogoaşă cu glazură de zahăr, un pachet de gume de şters colorate, cu forme de animale, balsam de buze cu sclipici şi altele de felul acesta.

Îi aducea diverse lucruri şi pentru hamsteri. Pungi cu paie, jucărioare de ros, biscuiţi şi hrană uscată. Numea animalele „copiii noştri”. „Ce fac copiii noştri azi?” avea obiceiul să întrebe. După aceea scotea unul la întâmplare din cuşcă şi, ţinându-l bine într-o mână, îl mângâia cu cealaltă pe cap, ţocăind şi alintându-l: „Cine e cel mai drăguţ şoricel din lume? Tu eşti!” Apoi îi cânta un cântec.

Cu toate acestea Ellie nu reuşise să afle de la ea de ce se afla sechestrată acolo şi cât avea să mai dureze captivitatea ei. Din când în când Noelle pomenea planul ei *măreţ,* asigurând-o că: „Totul va fi mai mult ca perfect. Nu trebuie decât să ai răbdare şi o să vezi”.

Ellie continua să simtă acel nod de furie şi de durere în plexul solar, locul unde trăia mama ei. Şi-o închipuia singură acasă, mângâindu-i lucrurile, plângând cu faţa în perna ei, învârtindu-se cu un cărucior gol prin supermarket şi întrebându-se obsesiv de ce, de ce, de ce, de ce plecase de acasă fetiţa ei perfectă – pentru că Laurel îi repetase de nenumărate ori lui Ellie că aşa o considera.

Şi-o imagina şi pe Hanna, sora ei mai mare şi teribil de enervantă, care încerca tot timpul să-i ştirbească realizările şi să o pună într-o lumină proastă cu comentarii acide scăpate fără voia ei. Oare cum se simţea acum, când Ellie dispăruse şi nu mai avea pe nimeni cu care să-şi exerseze jocurile puerile de putere? Suferea, probabil. Se învinovăţea. Ellie ar fi dat orice să poată ieşi din celula ei subterană, să-şi cuprindă sora mai mare în braţe, să o ţină strâns şi să-i spună: „Ştiu că, de fapt, mă iubeşti. Ştiu. Te rog, nu te învinovăţi pentru dispariţia mea".

Şi tatăl ei? Nici nu avea curaj să se gândească la el. De fiecare dată când încerca, şi-l amintea răcit, în halat şi ciufulit. Îi vedea barba fină crescută peste noapte, picioarele goale, mâna care se întindea să ia cana de cafea de pe raftul din bucătărie. Aşa continua să existe Paul în sufletul ei, închis într-o bulă de cleştar, în halat şi cu picioarele goale. Şi Jake – pe Jake îl reţinea ca pe un spirit liber, un puşti care juca fotbal în grădină şi se târa spre şcoală vârât într-un sacou supradimensionat, cu un rucsac prea mare pentru trupul lui firav, grăbindu-se să-şi prindă colegii din urmă.

Se miră să constate cât de puţin se gândise la Theo în timpul acestor prime zile de captivitate. Înainte de a fi răpită de Noelle, se gândea la el aproape în fiecare secundă a fiecărei zile. Acum, familia ocupa centrul scenei. Îi era dor de Theo, dar avea nevoie de ai ei. O nevoie dureroasă. Se ghemui în poziţie fetală pe pat şi plânse cu suspine ce-i făceau tot trupul să se cutremure.

Zilele lui Ellie aveau mai mult de douăzeci şi patru de ore. Fiecare *oră* trecea la fel de greu ca douăzeci şi patru de ore. Fiece minut se simţea ca o jumătate de oră. Întunericul se aşternea târziu în acea perioadă a anului, iar soarele răsărea nemilos de devreme. Îşi petrecea zilele într-un vârtej violent de vise şi de coşmaruri, în cearşafuri şifonate şi perne scăldate în transpiraţie.

— Vreau acasă, îi spuse lui Noelle într-o dimineaţă când aceasta îi aduse micul dejun.

— Ştiu că vrei. Ştiu, îi răspunse femeia bătând-o amical pe umăr. Îmi pare rău pentru toate acestea, chiar îmi pare rău. Încerc să fac să-ți fie bine, pe cât posibil. Sper că înțelegi ce eforturi fac de dragul tău, câți bani cheltuiesc. Ştii, uneori sunt nevoită să mă sacrific pentru tine.

— Da, dar dacă m-ai lăsa să plec acasă, n-ai mai fi nevoită să faci niciun sacrificiu. N-aş spune nimănui ce s-a întâmplat. Aş fi doar foarte fericită să mă întorc acasă, atâta tot. Nu m-aş duce la poliție, nu aş…

Dintr-odată, *jap!*

Dosul osos şi lung al mâinii lui Noelle o lovi necruțător peste figură.

— Gata! îi ordonă pe o voce calmă şi rece. *Ajunge!* N-o să pleci până nu îți dau eu drumul. Trebuie să termini cu toată miorlăiala asta cu vrutul acasă. Ai înțeles?

Ellie îşi pipăi obrazul cu mâna, apăsând cu palma rece locurile dureroase după contactul cu nodurile degetelor lui Noelle. Dădu din cap că a înțeles.

— Aşa, drăguțo.

Temnicera ei ieşise în oraş seara. Sunetul unor paşi grei pe scări o trezi pe Ellie în plină noapte.

— Ah, dormeai?

Noelle tocmai intrase în cameră. Se clătină puțin în prag înainte de a se întoarce ca să încuie uşa.

Ellie se ridică rapid în picioare, inima bătând să-i spargă pieptul. Femeia arăta ciudat. Îşi dăduse cu mult prea multe farduri, din care o parte i se scurseseră pe față. Avea mai multă mascara la un ochi decât la celălalt, iar pe un pomete se întrezărea o pată negricioasă. Era şi foarte elegant îmbrăcată: o bluză neagră cu paiete aurii, pantaloni negri mulați pe corp şi pantofi cu toc foarte înalt. Avea un singur cercel într-o ureche, o buclă din aur.

— Scuză-mă, spuse apropiindu-se de Ellie, nu mi-am dat seama cât e ceasul. Am băut cam mult, şi doar ştii cum trece timpul când te pui pe golit pahare.

Ellie clătină din cap, indicând că nu cunoştea această senzație.

— Nu, n-ai de unde să ştii, ai dreptate. Eşti doar o fetiță.

Noelle se lăsă să cadă pe marginea canapelei extensibile ce-i servea lui Ellie drept pat. Zâmbi, lăsând să i se vadă un dinte înnegrit.

— Ce faci, nu mă întrebi unde am fost?

Ellie ridică din umeri.

— Am fost acasă la iubitul meu. Ți-am spus că am un prieten?
— Nu.
— Sunt convinsă că nu-ți vine să crezi, nu-i aşa? Bătrâna şi plicticoasa Noelle, meditatoarea de mate… cu un bărbat. Mă rog, nu arată ca puştiul cu care umbli tu. Chiar nu seamănă deloc, dar e bun cu mine. Şi e foarte, foarte deştept. Cred că este cel mai deştept om din câți am cunoscut. N-am nici cea mai vagă idee ce-a văzut la mine.
— Arăți foarte bine, în orice caz, o complimentă Ellie slugarnic, cu gândul încă la palma încasată.
Noelle ridică ochii la ea încercând să-şi focalizeze privirea.
— Ah, ce dulceață eşti! Nu, *nu arăt bine,* dar îți mulțumesc, oricum.
Ellie îi adresă un zâmbet palid.
— În fine, tu cum ți-ai petrecut seara? o întrebă Noelle peste câteva clipe.
— N-am făcut nimic deosebit.
Noelle aruncă o privire prin încăperea spartană şi oftă.
— Mă gândeam să-ți fac rost de un televizor cu DVD player încorporat. Am văzut că se găsesc şi nu sunt foarte scumpe. O vreme s-ar putea să trebuiască să facem economie la dulciuri şi la alte chestii neesențiale, dar cred că o să-ți placă mai mult decât să te holbezi toată ziua la pereți. Ce părere ai?
Lui Ellie nu-i venea să creadă. Un DVD player. Filme, documentare.
— Da, te rog, abia aştept, da.
— Poate îți fac rost şi de nişte cărți, vrei?
— Da, cum să nu? Aş vrea foarte mult să citesc.
Noelle îi zâmbi afectuos.
— Aşa vom face. O să caut ceva de citit şi DVD-uri la magazinul Crucii Roşii. O să te simți ca acasă, îți promit. Se ridică în picioare şi, privind-o de sus, adăugă: Totul începe să se clarifice acum. Lucrurile se aşază la locul lor, o simt. Toate se rezolvă, trebuie doar să aştepți, o să vezi.
Ellie o urmări cum se chinuia să nimerească yala uşii cu cheia. Sesizând un moment de vulnerabilitate, se jucă puțin cu ideea de a o încolți. Ar fi putut să i se arunce în spinare şi să-i izbească tărtăcuța aceea beată şi vopsită de perete, o dată, de două ori, de trei ori. Apoi, i-ar fi luat cheia, ar fi înfipt-o în broască, ar fi învârtit-o, ar fi deschis larg uşa şi ar fi fugit fără să se uite în urmă. Dar nici nu apucă să-şi termine planul când Noelle Donnelly reuşi să descuie şi ieşi trântind uşa în spatele ei.
— Mămico, suspină Ellie cu chipul în palme, mămico!

Ellie nu avea să ştie niciodată ce se petrecuse în noaptea următoare. Ar fi putut ghici, prin prisma derulării evenimentelor, dar faptele, detaliile nu erau cunoscute decât de o singură persoană, care nu avea să-i spună nimic, niciodată.

Noelle coborâse cu masa de seară la ora şase. Ciocănele de pui cu cartofi prăjiți şi o lingură de mazăre amestecată cu porumb alături, pusă mai mult de formă. Lângă felul principal se aflau o gogoaşă umplută mare, un castronel cu dropsuri cu fructe şi un pahar de Coca Cola cu o felie de lămâie. Noelle o hrănea de parcă ar fi avut cinci ani. Lui Ellie i-ar fi plăcut o porție de sushi sau nişte creveți cu usturoi şi orez, de la elegantul restaurant chinezesc de peste drum.

Femeia rămase mai mult lângă ea în acea seară. Îi adusese o carte nouă şi un şampon de lux. Părea în toane foarte bune.

— Cum a fost mâncarea? o întrebă.

— A fost bună, mulțumesc.

— Eşti atât de norocoasă! La vârsta ta poți să mănânci cât vrei fără să iei în greutate.

— Dar tu eşti foarte slabă.

— Da, dar fiindcă nu mănânc mai nimic. Când am împlinit patruzeci de ani, vai – aici, gura i se rotunji teatral –, cât de şocată am fost! Mi-am luat adio de la gogoşi. Cu cât înaintezi în vârstă, cu atât devine mai greu. În ritmul ăsta, la cincizeci de ani voi trăi numai cu aer şi cu apă.

— Câți ani ai?

— Prea mulți. Mult prea mulți. Patruzeci şi cinci, dacă vrei neapărat să ştii. O vârstă stupidă, crede-mă pe cuvânt!

— Nu eşti aşa de bătrână.

— Mda, îți mulțumesc pentru cuvintele frumoase, dar realitatea e alta. Sunt bătrână, mai ales când e vorba de anumite lucruri.

Ellie o aprobă din cap. Nu ținea neapărat să ştie care erau acele *anumite lucruri* şi, cu siguranță, nu avea de gând să întrebe.

— Sunt foarte bucuroasă că pot găti pentru cineva tânăr. Pot să cumpăr toate bunătățile după care, în general, îmi lasă gura apă când mă uit la ele, îi spuse zâmbindu-i cu dinții aceia mici şi ascuțiți care o făceau întotdeauna pe Ellie să se înfioare.

Şi aici se oprise totul.

Chipul lui Noelle Donnelly începu să se încețoşeze, pereții încăperii se înnegriră şi se topiră într-un hău fără fund. Pentru o fracțiune de secundă nu mai văzu decât dinții aceia suspendați în mijlocul întunericului, ca un OZN pe cerul unei nopți senine.

Apoi veni dimineața. Chiar dacă toate păreau la locul lor, Ellie ştia că situația nu era normală, că ceva se întâmplase.

41

ATUNCI

Vara se stinse încet şi nimic nu păru să se schimbe. Nopţile erau mai lungi, temperatura scăzuse cu vreo cinci grade, iar Noelle o dotase pe Ellie cu un hanorac gros şi cu o pijama călduroasă. Frunzele vizibile pe geamul cămăruţei de la subsol erau încă verzi. Ellie îşi făcu socoteala că era luna septembrie, poate chiar începutul lunii octombrie. Noelle nu voia să-i spună. „Ah, măi fetiţo, de ce te interesează? Oricum nu-ţi foloseşte la nimic să ştii. La absolut nimic.”

Apoi, într-o dimineaţă ca oricare alta, Ellie simţi ceva foarte ciudat, ca un mic ghiont, ca o lovitură pe la şale, ca şi cum ar fi împuns-o cineva de sub saltea. Se gândi îngrozită că poate s-a aşezat din greşeală pe un hamster şi sări jos din pat, ca să verifice. Dar nu, în pat nu era nimic.

Se aşeză cu grijă pe margine, aşteptând să vadă dacă senzaţia revenea. Cum părea că totul revenise la normal, se lăsă pe spate. Exact când se pregătea să se ridice şi să-şi facă de lucru prin cameră, se întâmplă din nou. De data asta, fiind alertă, reuşi să plaseze mai bine sursa disconfortului, care venea chiar din ea. Parcă nişte bule uriaşe de apă minerală i se spărgeau în stomac. Se frecă intens pe abdomen, încercând să disipeze bulele. Într-un sfârşit, senzaţia iritantă dispăru, iar propriul ei trup încetă să-i mai joace feste. Până seara, dăduse uitării întreg incidentul, împreună cu senzaţia stranie a unei prezenţe străine, invadatoare, ca şi cum n-ar fi fost singură.

42

S-ar putea să-ți aminteşti noaptea concepției. A fost noaptea aceea când am venit la tine îmbrăcată elegant, cu o bluză de mătase şi cu pantofi cu tocuri înalte, noaptea când am ras două sticle de vin împreună, apoi am făcut sex de trei ori.

La început, m-am gândit că va fi un proiect de durată. În congelatorul meu aşteptau mai multe recipiente de plastic, ca să fiu sinceră. Până la urmă, n-am mai avut nevoie de ele. De vreo două luni îi urmăream ovulațiile lui Ellie, având grijă să-i culeg zi de zi tampoanele, ca să-mi pot face o idee precisă despre cât de mult şi când sângerează. Am dat lovitura din prima. Aveam pregătite tampoanele, în cazul în care mă anunța că-i vine din nou ciclul, dar au trecut două săptămâni, apoi trei, până s-a făcut o lună întreagă. Când a început să se simtă rău dimineața, să aibă grețuri, am ştiut că reuşisem.

Am aşteptat-o să ajungă în luna a patra sau a cincea înainte să-ți spun despre copil. Am amânat momentul adevărului cât mai mult, ca să scurtez perioada în care ar fi trebuit să mă prefac în fața ta. Ca să te fac să crezi că am rămas gravidă cu tine, trebuia să arăt ca o femeie gravidă. Iar asta însemna, printre altele, încetarea raporturilor noastre sexuale. Prin urmare, ți-am povestit că doctorul constatase prolapsul placentei, aşa că îmi interzisese cu desăvârşire să fac sex normal. Îți aminteşti, probabil, că asta nu ne-a împiedicat să ne distrăm în toate celelalte feluri imaginabile, pentru că, mai mult ca oricând, trebuia să te păstrez, trebuia să rămâi al meu.

Te-am mințit că m-am dus la control singură şi tu chiar ai pus botul, ai înghițit momeala cu tot cu plumb, nu-i aşa? „Ah, îmi era frică de încă o sarcină neviabilă. N-aş fi putut suporta să te dezamăgesc din nou.” Ai fost amabil cu mine, dar era limpede că numai de paternitate nu-ți ardea. Îmi era limpede că fără sexul pe care ți-l ofeream, fără intimitatea trupului meu aflat la dispoziția ta, fără sticlele de vin împărtăşite la lumina lumânărilor şi fără diminețile leneşe de sâmbătă, nu aveam ce să caut în viața ta. Copilul nu era în mine, iar tu nu mă voiai cu adevărat. Puteam să jur. Fără nicio îndoială, sperai c-o să-mi iau plodul, ca pe un fel de premiu de consolare, şi că o să dispar din viața ta. Ca o leoaică bătrână care se mulțumeşte cu pielea şi copitele prăzii, pe care se duce, cu coada între picioare, să le molfăie în colțul ei. N-am fost niciodată cu adevărat apropiați, adică, nu în sensul

general acceptat al termenului. Puținul pe care-l aveam în comun începuse să se sfărâme, precum mortarul vechi dintre cărămizi. Simțeam că ne îndepărtăm ca ostroavele în derivă şi nu ştiam cum să te păstrez.

Speram în secret că vei iubi copilul, că vei fi incapabil să trăieşti fără el şi că astfel vom rămâne împreună. Pentru totdeauna.

43

Pielea de pe abdomen îi era întinsă ca o tobă, brăzdată de vene albăstrui şi de o dungă mare, maro. Câteodată putea vedea conturul câte unui picioruş încercând parcă să iasă afară prin pielea subțire ca pergamentul, alteori umeri şi genunchi, iar o dată zărise chiar conturul fin creionat al unei urechi. Persoana care trăia în ea avea obiceiul să se rostogolească în toate părțile, să danseze şi să dea din picioare. Persoana care trăia în ea i se împingea câteodată în plămâni şi în esofag, iar în alte dăți o apăsa pe vezica urinară şi pe intestine.

Noelle îi furnizase cărți despre perioada de sarcină şi medicamente care să contracareze constipația şi durerile de spate. Îi cumpărase chiar şi o pernă în formă de banană cu care să doarmă între genunchi, ca să-i mențină depărtați. Lui Ellie îi plăcea să doarmă cu perna aceea, o simțea ca pe o prietenă. Câteodată o lua în brațe şi îşi odihnea capul pe ea. Noelle îi cumpărase şi cărți cu nume de copii, din care îi citea câteodată, dar şi un stetoscop cu care auscultau împreună inima fătului. Din când în când femeia o mângâia pe pântec şi îi spunea ce simțea:

— Ah, da, s-a pus în mişcare. E perfect sănătos şi plin de viață.

La început, înainte de a simți mişcările copilului, Ellie bănuise că se îngrăşase. Cu toate acestea, n-ar fi putut indica momentul precis când aflase adevărul. De la o zi la alta, devenise tot mai evident. Într-o după-amiază o privi lung pe Noelle, încercând să găsească formula potrivită ca să pună întrebarea, însă temându-se, concomitent, de răspuns.

— Ceva se mişcă în stomacul meu. Mi-e frică, reuşi să spună până la urmă.

Noelle îşi lăsă pe masă cana de ceai şi îi adresă un zâmbet larg.

— N-ai de ce să te sperii, draga mea. Nu, chiar nu ai niciun motiv. Acolo, în interiorul tău, se dezvoltă un copil. Atâta tot.

Ellie se încruntă, mângâindu-şi burta tot mai proeminentă.

— Aşa mi-am spus şi eu, dar… de unde?

— E un miracol! O minune, Ellie. Iar acum ai aflat. Acum ştii de ce ai fost aleasă. Pentru că eu nu puteam să am un copil, i-am cerut lui Dumnezeu să-mi găsească unul, şi Domnul mi-a spus că acela eşti chiar tu! Că eşti specială! Că tu îmi vei purta copilul! Noelle părea dusă, extatică, cu

mâinile împreunate în dreptul inimii. Uită-te la tine, continuă ea, imaculata concepție. Un copil trimis direct de Părintele Ceresc. Un miracol!

— Dar tu nu crezi în Dumnezeu.

Noelle o luă din nou prin surprindere cu o palmă rapidă şi dureroasă peste ceafă, apoi ieşi din cameră trântind uşa, dar fără a uita s-o încuie cu grijă.

Noelle refuză constant, în următoarele săptămâni, să-i răspundă la întrebările legate de proveniența copilului din pântecul ei. Zâmbea întotdeauna superior şi relua povestea cu miracolul divin. Acum, cămăruța începuse să se umple cu pijamale şi body-uri minuscule de la Asda, cu papucei tricotați de la magazinul Crucii Roşii, jucării din diferite materiale, concepute pentru sugari, la care se adăuga un coşuleț de dormit din nuiele împletite, cu o salteluță adorabilă şi un fel de umbrar. Plină de atenție, adusese şi o cremă calmantă cu care îi ungea lui Ellie picioarele tot mai umflate, în timp ce fredona cântece de leagăn lângă burta umflată.

Apoi, într-o dimineață de primăvară timpurie, Ellie se trezi cu o stare de spirit foarte stranie. Dormise prost, nereuşind să-şi găsească o poziție în care copilul să nu-i strivească o parte din organele interne. Din clipa în care reuşise să adoarmă, mintea îi fusese invadată de vise puternice şi şocante. Se făcea că dădea naştere unui cățeluş firav şi lipsit de blană. Animalul creştea văzând cu ochii şi se transforma într-un dulău fioros, o fiară venită din iad, cu ochi de foc şi colți uriaşi, dezveliți amenințător. Câinele o privise cu ură şi se strecurase lângă uşă, de unde o pândea pe Noelle să descuie, pregătit s-o sfâşie. Se trezi leoarcă de sudoare, cu respirația întretăiată. De fiecare dată când reuşea să ațipească, câinele era acolo, în fața uşii.

Abia aştepta venirea lui Noelle după acea noapte agitată, aparent interminabilă. Avea nevoie de prezența unei ființe umane care să rupă vraja ciudată cu care se pedepsise singură. Dar Noelle nu apăru la micul dejun şi nici la prânz. Cu fiecare minut ce trecea, Ellie era tot mai speriată. Când auzi, în sfârşit, sunetul familiar al cheii în broască, aproape că i se aruncă în brațe. Chipul femeii o făcu însă să-şi rețină entuziasmul şi să se ghemuiască în ascunzişul moale al patului ei.

— Uite ce ți-am adus, spuse Noelle aruncând pe noptieră un castron cu Coco Pops, o pungă de pufuleți sărați Wotsits şi o jumătate de pachet de Oreos. N-am avut timp să gătesc.

Ellie se ridică în şezut, cu mâinile puse protector peste abdomen, privindu-şi înspăimântată temnicera.

— Ah, termină cu privirea asta de câine bătut. N-am timp de tine azi. Ia şi mănâncă.

— Nu e foarte hrănitor ce mi-ai adus, îndrăzni fata să protesteze în şoaptă.

Noelle făcuse toate eforturile să-i asigure o dietă echilibrată, cu multe fructe şi legume, de când rămăsese însărcinată.

— La naiba! mormăi în chip de răspuns. Ia şi mănâncă! O masă de rahat n-o să te omoare nici pe tine, nici copilul, îi zise, apoi se trânti pe scaun, radiind iritare.

Ellie aşteptă câteva minute înainte de a deschide gura din nou.

— Unde ai fost? o întrebă desfăcând pachetul de Wotsits.

— Nu e treaba ta.

— Am fost îngrijorată, îndrăzni să-i spună. Adică, ce făceam dacă păţeai ceva, un accident de maşină sau o boală gravă? Ce s-ar fi întâmplat cu mine?

— Stai liniştită că n-o să păţesc nimic. Nu-ţi mai face griji stupide.

— Trebuie să recunoşti că e posibil. Poate te loveşti la cap şi uiţi unde stai. Aş rămâne încuiată aici, cu un plod în burtă, şi nimeni n-ar şti. Am muri amândoi de inaniţie.

— Ascultă, n-am să sufăr niciun accident. Iar dacă mi se întâmplă ceva, voi avea grijă să spun cuiva unde eşti. Ai băgat la cap? îi răspunse nervoasă Noelle.

Ellie văzu că femeia era pe punctul de a-şi pierde răbdarea, aşa că lăsă baltă conversaţia şi începu să mănânce în tăcere. Tocmai aflase ceva nou, transcendental, extraordinar şi oarecum incitant, anume că Noelle avea pe cineva căruia i-ar fi putut spune că era încuiată acolo. Nu putea trece cu vederea acest element.

— Aşa ai face? o întrebă cu vocea gâtuită de emoţie.

— Sigur că da. Doar nu crezi că te-aş putea lăsa să mori aici?

— Dar dacă… încercă să-şi aleagă următoarele cuvinte cu mare atenţie. Dar dacă se află şi vine poliţia? Dacă vei fi arestată? Nu ţi-e frică?

— Ah, mă scoţi din minţi, fetiţo! urlă Noelle dezlănţuită. Mai taci odată din gură! Ajunge cu prostiile! M-am săturat de mizeriile tale, am încasat azi cât pentru tot restul vieţii. Aşa înţelegi tu să te porţi cu mine? Eu îţi fac toate poftele, te răsfăţ, am grijă de tine, pe când tu stai pe curul ăla gras în vârful

patului şi scoţi rahaturi pe gură. Mi-am luat o pauză de la viaţa mea pentru tine şi pentru copilul pe care-l porţi. Termină cu miorlăiala şi lasă-mă să-mi văd de treabă, aşa cum am făcut-o şi până acum. Pentru numele lui Dumnezeu!

Ellie dădu din cap ca să arate că înţelesese şi îşi fixă ochii, care i se umpleau încet cu lacrimi, asupra pachetului portocaliu de pufuleţi.

— Animalele alea put îngrozitor, reveni Noelle la atac, arătând spre cuştile cu hamsteri. Ori îi speli şi le faci curat, ori ajung toţi în veceu.

Ieşi valvârtej şi o lăsă, din nou, singură. O pală de vânt mai puternică agită crengile încă golaşe ale tufişurilor care se vedeau pe geamul de sub tavan. Ellie continuă să mănânce pufuleţi, rugându-se ca Noelle Donnelly să fie lovită de un autobuz data viitoare când ieşea la cumpărături, se rugă să fie dusă la spital şi să supravieţuiască doar cât apuce să spună cuiva despre fetiţa din subsol, cu o sarcină apărută ca prin minune.

Interesul lui Noelle faţă de copil părea tot mai redus. Cu cât se apropia termenul, cu atât devenea mai nepăsătoare. Nu-i mai aducea cadouri şi hăinuţe, nu mai căutau împreună nume pentru copil, nu-i mai admira abdomenul umflat şi nu se mai minuna la vederea semnelor de viaţă ale fătului. Continua totuşi să vină de trei ori pe zi ca să-i aducă de mâncare – abandonase felurile sănătoase şi variate din primele zile de sarcină, trecând de la legume proaspete şi aranjamente neinspirate de morcovi cu castraveţi la un meniu bazat pe prăjeli în diferite stadii, de la alb până la maro-închis, uneori portocaliu. Adesea rămânea cu ea ca să mai stea de vorbă.

Câteodată, se limitau la discuţii banale, în alte ocazii Ellie reuşea să surprindă indicii importante. De pildă, o discuţie despre vreme îi dăduse de înţeles în ce anotimp se aflau, iar programul tot mai încărcat al lui Noelle, legat de apropierea examenelor, îi sugera chiar luna. În alte cazuri, aceste conversaţii reprezentau un fel de catharsis pentru Noelle, o despovărare a conştiinţei. La început Ellie se speriase de toanele ei schimbătoare, nefiind niciodată pregătită pentru stările de spirit în care se prezenta femeia. Cu timpul însă, ajunsese s-o cunoască destul de bine încât să poată intui destul de precis spre ce teme se va orienta conversaţia, chiar înainte ca Noelle să deschidă uşa. Ritmul paşilor ei pe scările de lemn, sunetul cheii în broască, viteza cu care o învârtea, modul în care îi stătea părul, sunetul vocii când o saluta, toate aceste semne reprezentau indicii importante.

Astăzi, îşi dădu seama imediat că Noelle era într-o dispoziţie de autocompătimire.

Flop, flop, flop, se auziră picioarele măsura patruzeci şi doi şi jumătate coborând pe scară. *Of,* se auzi un oftat când cheia intră în broască. *Scârţ,* făcură balamalele ruginite şi *of,* din nou, când uşa se închise.

— Ia şi mănâncă, îi spuse întinzându-i prânzul: două felii de pâine albă pe care întinsese o conservă întreagă de fasole Heinz cu cârnăciori, o clătită cu ciocolată înfăşurată în folie alimentară transparentă, o cutie de Lucozade şi un castron de jeleuri cu fructe.

Ellie se ridică în picioare şi îi luă tava din mâini.

— Mulţumesc.

Începu să mănânce în tăcere, pe deplin conştientă că Noelle rumega ceva adâncită în gânduri lângă ea. În sfârşit, o auzi trăgând aer în piept şi începând să vorbească.

— Mă întreb ce naiba facem noi aici. Tu, nu?

Ellie îi aruncă o privire şi apoi se întoarse la sendvişurile cu fasole. Ştia că nu este bine să se lase atrasă în discuţie când femeia se găsea în această stare. Rolul ei era redus la acela al unei cutii de rezonanţă.

— Tot ceea ce facem, zi după zi. Efortul necesar doar ca să te dai jos din pat în fiecare dimineaţă. Acelaşi lucru în fiecare zi. Dai drumul la fierbătorul de apă… Mimă cum învârte un întrerupător. Te speli pe dinţi… Mimă gestul cu o periuţă de dinţi imaginară. Îţi alegi nişte haine, te piepteni, îţi faci ceva de mâncare, cureţi unde ai mâncat, duci gunoiul, iarăşi cumperi de mâncare, răspunzi la telefon, îţi speli hainele, le pui la uscat, apoi le împătureşti şi le aşezi în şifonier, le zâmbeşti tuturor jigodiilor împuţite peste care dai când ieşi din casă, şi tot aşa, în fiecare zi, una după cealaltă, una după cealaltă. Nu te poţi opri. Parcă îi înţelegi mai uşor pe cei care aleg să doarmă în stradă, nu? Îi văd câteodată cum stau pe cartoanele lor, cu pături vechi şi murdare aruncate peste ei, cu câte o cutie de bere tare în mână, şi-i invidiez sincer. Nu au niciun fel de responsabilităţi pe lume, faţă de nimeni şi faţă de nimic. Uneori îmi spun că am făcut o prostie când m-am băgat în povestea asta. Arătă cu un gest larg spre cameră, spre burta lui Ellie şi spre cuştile hamsterilor. Mai multe guri de hrănit, mai multă bătaie de cap, mai multă muncă, mai mulţi bani aruncaţi pe lucruri care apoi trebuie spălate, gătite, uscate şi puse în dulap. Nu ştiu ce naiba am avut în cap, chiar nu ştiu.

Oftă din rărunchi şi se ridică în picioare. Era pe punctul să plece, când se întoarse şi lăsă o privire curioasă asupra lui Ellie.

— Eşti bine?

Întrebarea venise mai mult ca o formalitate, fiind clar că femeia nu aştepta un răspuns. Nu voia să audă că Ellie suferea de insomnie de câteva nopți pentru că nu mai reuşea să-şi găsească o poziție confortabilă, că o dureau dinții sau că rămăsese fără lenjerie curată, ceea ce o obliga să-şi spele chiloții de mână în chiuvetă, că avea nevoie de un sutien mai mare, căci sânii ei ajunseseră de dimensiunile unor pepeni verzi, că dorul de mama o ardea la inimă sau că simțea apropierea verii şi că plânsese când îşi amintise mirosul grătarului pe care îl făceau în curtea din spate, în timp ce Jake sărea pe trambulină, iar motanul Teddy Bear se lățea sub razele fierbinți ale soarelui. Nu voia să afle că Ellie nu mai ştia ce este ea însăşi, că era moartă pe dinăuntru, că o transformase într-o gelatină inertă, plasmatică, diformă. Că uneori simțea că o iubeşte pe Noelle, că ar fi vrut să fie luată în brațe şi legănată încet, ca un nou-născut, dar că erau şi momente când ar fi vrut să-i taie gâtul de la o ureche la cealaltă şi să stea să o admire cum se golea încet de sânge şi cum murea cu degetele lungi încârligate într-o încercare zadarnică de a-şi ține jugulara la un loc.

Ellie ştia ce este sindromul Stockholm. Citise despre cazul lui Patty Hearst. Ştia prin ce trec oamenii care petrec mult timp în captivitate. Era conştientă că toate aceste sentimente sunt perfect normale. La fel de bine ştia însă că nu trebuia să lase tendințele de apropiere, de afecțiune, de căutare a atenției şi bunăvoinței să-i domine relația cu Noelle. Trebuia să se țină cu orice preț de acea parte din ea care îşi dorea s-o vadă moartă. Aceasta era partea bună, sănătoasă, puternică. Aceasta era partea care într-o bună zi avea s-o scape de acolo.

44

Ellie era gravidă în opt luni când tu ai pus capăt relației noastre. Mai bine zis, *eu* eram gravidă în opt luni: „Consideră că, în interesul copilului, acum este momentul să tragem linie”.

Ticălosul dracului! Mi-ai spus că relația noastră își trăise traiul și că, deşi voiai să joci un rol activ în viața copilului nostru, era mai bine dacă ne vedeam de treabă separat. Că ar fi trebuit *„să ne obişnuim cu distanța* înainte ca pruncul să vină pe lume”. „Să ne obişnuim cu distanța”? Ha! Ce naiba ai vrut să spui cu asta, Floyd?

Ca să fiu cinstită, cred că nici tu nu ştiai. Presupun că voiai să-ți găseşti altă jucărie pentru sex. Aşa am interpretat eu, în orice caz.

Am reuşit să nu-ți cad în genunchi. Am reuşit să nu plâng. Încă aveam jokerul în mână. Copilul. Eram foarte calmă, mai ții minte? M-am dus în camera ta ca să-mi strâng lucrurile care se adunaseră acolo de-a lungul anilor: periuța de dinți, deodorantul, peria de păr, chiloții de schimb. Lucruri din astea. Le-am pus pe toate într-un sac de hârtie de supermarket. Arătau jalnic. Eram îmbrăcată cu un tricou de-al tău suficient de lăbărțat încât să-mi mascheze burta falsă. M-am gândit să-l fur, dar apoi mi-am dat seama că ar fi fost mai de efect dacă ți-l lăsam împăturit pe pat, în ideea că-l vei găsi acolo și îți vei spune: „Ah, Noelle, ce-am făcut?” Când am ieşit din cameră, fiica aia oribilă a ta stătea acolo, în prag, şi mă privea fix, cu ochii ăia de film de groază. „Du-te dracului de monstru!” i-am urat în gând când am trecut pe lângă ea. „Du-te dracului!” Ştiam ce comoară se afla în camera mea de la subsol. Ştiam că va fi un copil mai bun decât fiică-ta. Şi că asta ne-ar fi putut readuce împreună la un moment dat.

Nu-mi pierdusem speranța.

45

Ei bine, n-aş putea spune că a fost o naştere ca la carte. Nu, departe de asta. Citisem totul despre naşterile acasă şi mă consideram pregătită pentru orice eventualitate. Cu excepția situațiilor cu adevărat groaznice, care ne-ar fi condus de urgență la spital (aveam o minciună pregătită din vreme: ruda săracă din Irlanda, o sarcină nedorită, prea ruşinată ca să se întoarcă la familia ei din Irlanda – de aici, poți adăuga tu restul). Dar ne-am descurcat. Am scos copilul din ea fără asistență şi fără intervenții medicale. Mă rog, nu pot spune că a fost o experiență plăcută, însă naşterea a decurs bine, iar copilul a venit pe lume sănătos. La urma urmelor, asta conta cel mai mult.

Era o copilă teribil de dulce, cu căpşorul acoperit de păr castaniu şi o guriță mică şi roşie. Am lăsat-o pe fată să-i aleagă numele. Măcar atât puteam să fac şi eu pentru ea, după tot chinul prin care trecuse.

A decis să-i spună Poppy. Dacă mă întrebi pe mine, aş fi preferat ceva mai clasic, Helen sau Louise, dar asta este, câteodată trebuie să faci compromisuri.

În primele zile am lăsat-o să stea cu copilul. Oricum, ce altceva aş fi putut să fac? Apoi, când pruncul a împlinit două săptămâni, l-am luat şi l-am dus la maternitate ca să fie cântărit, măsurat, examinat şi băgat în sistem, astfel încât să devină o persoană cu identitate legală reală, nu o fantomă mititică în pivnița mea.

A trebuit să fac față unui tir nesfârşit de întrebări jenante, dar îmi pregătisem atent partitura: nu ştiam că sunt însărcinată, m-am gândit că am ajuns la menopauză; mi s-a umflat foarte puțin burta; am născut acasă, cu ajutorul partenerului meu; totul s-a petrecut rapid, n-am avut nevoie de ambulanță, țac-pac – uite copilul; aşadar, nu, nu m-am dus la spital. Nu, copilul nu a primit scor Apgar. Le-am mai spus şi că fusesem prea speriată ca să-l aduc mai devreme, că m-am gândit că totul e în regulă atâta vreme cât plodul pare că se simte bine. Am stat acolo şi am încasat cu stoicism, i-am lăsat să-mi facă o morală zdravănă, mi-am cerut iertare în fel şi chip: dar eram încă virgină când s-a întâmplat (aici am folosit cel mai puternic accent irlandez de care eram capabilă), am dus o viață izolată, n-am ştiut cum să procedez etc.

Au oftat, s-au revoltat şi mi-au făcut dosar, n-am nicio îndoială: „Probabil deranjată psihic, de ținut sub observație”. Dar, cum nu aveau încotro, mi-au

dat toate actele necesare pentru înregistrarea copilului la primărie, m-au programat la control post-natal peste cinci săptămâni (evident că nu m-am dus, cred că ar fi fost foarte impresionați de starea intactă a instalației mele) şi mi-au spus că o moaşă va veni să stăm de vorbă peste o săptămână. Când a venit, m-am prefăcut că nu eram acasă. Am stat ascunsă în bucătărie şi am lăsat-o să sune până s-a plictisit. S-a întors după câteva zile, mi-a lăsat mesaje şi m-a sunat de vreo sută de ori, dar până la urmă s-a lăsat păgubaşă. Am dus, în schimb, copilul la toate controalele medicale necesare; şi-a primit vaccinurile şi carnetul de sănătate, a fost examinată, cântărită şi măsurată. Am făcut strictul necesar, cât să nu le dau motive serioase de suspiciune. În jargonul serviciilor sociale şi de sănătate, „ne-am strecurat printre ochiurile plasei". Te pune serios pe gânduri când vezi cât este de uşor.

Între timp, fata aceea… în fine, cred că m-am ocupat de ea cât mi-a stat în puteri. Am făcut tot ce era omeneşte posibil, dar nu-i mergea bine. Necazurile se țineau scai de ea. Mai întâi a făcut o infecție acolo jos. Părea că se vindecă de la sine, când i-a apărut o infecție la un sân sau, cel puțin, asta a fost explicația mea. Am citit tot ce am găsit pe internet. I-am spus să hrănească bebeluşul numai de la sânul bolnav, să-l hrănească tot timpul, cât mai mult. A început să alterneze perioade de fierbințeală cu frisoane puternice. I-am dat medicamente care se puteau procura fără rețetă, dar n-au avut efect. Până la urmă, şi-a pierdut orice interes față de copil şi am fost nevoită să-l hrănesc eu. Apoi, a refuzat să mai mănânce. Striga tot timpul după maică-sa. *Tot timpul.* Noaptea şi ziua. Nu mai puteam s-o suport.

Într-o zi, când copilul avea deja vreo cinci luni, m-a scos din sărite rău de tot. Am încuiat uşa de la beci şi m-am hotărât să nu mai trec pe acolo o vreme.

46

Joshua îi dăduse lui Laurel numărul de telefon al bunicilor lui, care locuiau la Dublin. Henry şi Breda Donnelly. Erau amândoi încă în viață şi plini de energie.

— Sunt extraordinari, îi zisese. Pe bune, te sperie – n-ai vrea să-i superi cu ceva. Adevărate forțe ale naturii, amândoi.

Laurel îi sună duminică, după ce s-a întors de la Floyd.

— Alo! se aude o voce de femeie în receptor, atât de puternică, încât aproape că scapă aparatul de spaimă.

— Da, bună ziua! Doamna Donnelly?

— La telefon.

— Breda Donnelly?

— Da, chiar ea.

— Îmi cer iertare că vă deranjez într-o duminică. Sper că nu erați la masă.

— Nu, nu. Stați liniştită. Mulțumesc de întrebare. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Tocmai l-am cunoscut pe nepotul dumneavoastră, Joshua.

— Ah, da, tânărul Josh. Ce mai face?

— E bine. Chiar excelent. L-am vizitat acasă la fiica dumneavoastră, la Noelle.

De cealaltă parte se lasă o scurtă tăcere, apoi vocea Bredei Donnelly revine:

— Dar cine sunteți, am impresia că nu v-ați prezentat?

— Da, îmi ce scuze. Mă numesc Laurel Mack. Fiica mea fost una dintre elevele lui Noelle. În urmă cu vreo zece ani. Şi, ca o coincidență ciudată, prietenul meu actual este fostul ei partener, Floyd Dunn. Tatăl lui Poppy.

Încă o tăcere, iar Laurel îşi ține respirația.

— Daaa, spune până la urmă Breda, lungind ultima silabă ca să indice că ar avea nevoie de mai multe informații înainte ca ea să ofere ceva.

— Ascultați-mă, vă rog, oftează Laurel. Nici eu nu ştiu exact de ce v-am sunat, dar fiica mea a dispărut la scurt timp după ce-am pus capăt meditațiilor cu Noelle. A dispărut chiar din apropierea casei ei. Apoi, Noelle însăşi a dispărut, câțiva ani mai târziu.

— Aşa, şi?

— Aş vrea să vă întreb dacă mai ştiţi ceva despre Noelle sau ce credeţi că i s-ar fi putut întâmpla.

E rândul Bredei Donnelly să ofteze.

— Sunteţi sigură că nu lucraţi în presă?

— Nu, nu sunt ziaristă. Puteţi să mă căutaţi pe Google dacă vreţi. Laurel Mack. Sau, mai bine, să căutaţi numele fiicei mele, Ellie Mack. E peste tot. Pe cuvânt de onoare.

— O aşteptam să vină acasă.

— Poftim? clipi uluită Laurel.

— Da, pe Noelle. Trebuia să vină acasă, împreună cu fetiţa ei.

— Oh, nu ştiam asta. Floyd mi-a spus doar că a dispărut. Nu a precizat că ar fi trebuit să se întoarcă în Irlanda.

— Poate că nici el nu ştia, dar aşa a fost. Ziarelor nici nu le-a păsat, iar poliţia abia dacă ne-a băgat în seamă. O femeie de vârstă mijlocie. Cam ciudată, singuratică. Un fost partener care o descrie drept labilă psihic. Le-am spus că a promis că vine acasă, dar au considerat că informaţia este irelevantă. Probabil că aveau dreptate.

— A spus că vine împreună cu fiica ei?

— Da. Venea cu fiica ei. Cu Poppy. Urmau să locuiască aici, la noi acasă. Ne-am pregătit să-i primim cum se cuvine, le-am aranjat paturile, am cumpărat un urs mare de pluş pentru fetiţă. Iaurturi şi sucuri de fructe. Apoi, fără să anunţe pe nimeni, s-a hotărât să-i lase copilul tatălui, a luat o valiză cu lucruri şi a dispărut. Dacă îmi aduc bine aminte, nu ne-a mirat prea tare. Ni s-a părut întotdeauna greu de crezut că ar fi făcut un copil, darămite să-l mai şi crească de una singură.

— Aşadar, credeţi că s-a răzgândit? Că ar fi vrut să înceapă o viaţă nouă, alături de dumneavoastră şi de Poppy, dar că s-a speriat de implicaţii în ultima clipă?

— Da, aşa ne-am gândit, adică, aşa părea.

— Unde credeţi că aş putea s-o găsesc, doamnă Donnelly, dacă nu vă supăraţi că întreb?

— Of, Doamne, ca să fiu sinceră, cred că a murit.

Laurel face o pauză, şocată de cuvintele femeii.

— Când aţi văzut-o ultima dată pe fiica dumneavoastră, doamnă Donnelly?

— În 1984. Tăcerea lui Laurel o îndeamnă să continue: A venit câteva zile după susţinerea tezei de doctorat, după care a plecat la Londra. A fost

ultima oară când am văzut-o. Frații ei au vrut s-o viziteze acolo, dar ea i-a îndepărtat de fiecare dată. Îşi găsea tot timpul scuze. N-am primit niciodată vreo felicitare de Crăciun sau de Paşte de la ea. Noi îi mai transmiteam noutăți despre nepoți şi nepoate, despre viață, diverse, dar nu ne-a răspuns niciodată. Nu-i mai păsa deloc de noi. Chiar deloc. De nimeni din familia ei. Până la urmă, cred că nici nouă nu ne-a mai păsat de ea.

47

Ți-am adus prima dată fetița, ca s-o vezi, când avea şase luni. Am îmbrăcat-o cu cea mai frumoasă ținută: un puloveraş cu guler de blană. Era la promoție, la Monsoon. Şi un tutu. Şi pantofi pentru bebeluşi! Cu totul ridicol. Însă bebeluşul ăsta era cel mai frumos lucru pe care aveai să-l vezi vreodată, şi am vrut cu orice preț să te impresionez.

În ziua în care ți-am adus-o eram atât de emoționată, încât simțeam fluturi în stomac. Te-am sunat din timp ca să anunț că venim, căci voiam să fii pregătit să ne primeşti cum se cuvine, să-mi oferi prieteneşte o ceaşcă de ceai.

Era o dimineață însorită, o zi plină de optimism. Ne-ai deschis într-un pulover oribil. Îmi pare rău, dar chiar aşa arăta. Presupun că-l primiseşi cadou de Crăciun de la dubioasa aia de fiică-ta. N-ai fost niciodată preocupat de haine, dar asta era prea de tot.

Nici măcar nu te-ai uitat la mine. Ochii ți s-au îndreptat direct spre mogâldeața din scaunul special pentru maşină în care o pusesem, în lipsă de cărucior. Te-am urmărit cu atenție, am văzut cum erai tot mai fascinat de această fetiță cu membre grăsune, cu pielea măslinie, cu părul castaniu, atât de diferită de chestia aceea scheletică, mizerabilă, pe care o adusese pe lume nevastă-ta. Ai zâmbit şi, Dumnezeu s-o binecuvânteze, micuța ți-a zâmbit înapoi. A dat din picioruşe, a gângurit la tine de parcă te-ar fi recunoscut. Parcă ar fi înțeles că totul depindea de acel moment unic.

Ne-ai invitat înăuntru. Am pus scaunul de maşină jos, pe podeaua bucătăriei tale adorabile, şi m-am uitat în jur, pătrunsă de sentimentul cald al regăsirii casei tale, a spațiului tău personal. Ciudat, m-am simțit mai la mine acasă atunci decât înainte, pe când eram oficial iubita ta. Mi-ai pregătit ceaşca acea de ceai la care visam. Mi-ai dat-o şi te-ai lăsat pe vine lângă scăunel, apoi ai ridicat privirea spre mine şi m-ai întrebat:

— Pot s-o iau în brațe?

— Chiar te rog, ți-am răspuns. La urma urmelor, e fiica ta.

Ai desfăcut chingile, iar copila a dat din nou din picioare şi a întins mânuțele spre tine. Ai ridicat-o cu atenție, dar fără ezitare, şi ai pus-o la piept, cu capul pe umăr. Cred că ți-ai închipuit că era mai mică decât era în realitate, căci nu ai avut ocazia să o vezi după naştere. Iluzia nu a durat

mult, pentru că ea s-a întors în brațele tale, ți-a pus mâna pe obraz şi te-a tras de barbă. Te-ai strâmbat la ea şi a izbucnit în râs.

— Este adorabilă, nu-i aşa? ai zis.

— Da, ce pot să spun, mi-e greu să fiu imparțială… am glumit eu.

— Are şase luni deja?

— Da, împlinite marți.

— Poppy. I-ai ales un nume frumos.

— Îți place? Cred că i se potriveşte.

— Da, chiar i se potriveşte.

Ai scos limba la ea şi micuța te-a privit cu delectare.

— Cum v-ați descurcat? Ți-a fost greu?

— A fost… Mi-am fabricat un zâmbet stupid şi nu ți-am spus nimic despre nopțile nesfârşite, de coşmar, când dădea gata una, două, trei sau chiar patru biberoane pline. Nu ți-am povestit nici despre zilele când o puneam în coşuleț şi o țineam lângă mine, în bucătărie, cu radioul dat la maximum, ca să nu-i mai aud urletele. Şi nu ți-am spus nici că o dată m-am gândit foarte serios să o abandonez pe treptele spitalului, aşa cum au făcut părinții tăi cu tine. A fost minunat, am zis în cele din urmă. E foarte cuminte. Doarme tun noaptea şi zâmbeşte tot timpul şi mănâncă bine. Sincer, Floyd, nu-mi dau seama de ce n-am făcut chestia asta mai devreme. Efectiv, nu înțeleg.

Răspunsul ți-a mers la suflet, se vedea clar. Probabil că în mintea ta mă clasificaseşi deja drept o cotoroanță frigidă, de care era preferabil să te ții departe. Dintr-odată, iată-mă revenită în căminul tău, arătând bine (pentru prima dată în ultimii douăzeci de ani, fusesem la coafor şi pentru altceva decât ca să mă tund, îmi vopsisem părul în culoarea lui arămie inițială), cu acest copil superb, pe care îl iubeam, ca orice femeie *normală. Am* simțit în clipele acelea că mă reevaluai în mintea ta, că îți reconfigurai prejudecățile. Am simțit că încă aveam o şansă.

Când am plecat, după vreo oră şi jumătate (da, am inventat special o invitație la prânz pe care nu o puteam rata), m-ai condus până în stradă, cu fetița în scăunel. Ai insistat să-l fixezi chiar tu cu centura pe bancheta din spate. Te-am văzut cum o ajustai, asigurându-te că nu erau prea strânse peste brațele ei durdulii.

— La revedere, frumoasa mea Poppy, ți-ai luat rămas-bun, depunându-i o bezea pe obraz. Sper să te revăd curând, cât mai curând.

Am arborat un zâmbet misterios şi am plecat, lăsându-te acolo pe trotuar, în plină confuzie. Exact acolo unde voiam să te aduc.

48

Luni, Bonny o sună pe Laurel la birou, cu aerul ei că „mă aflam prin zonă, din întâmplare".

— Am discutat despre Crăciun, începe ea.

Laurel se abține de la orice comentariu acid. Ea însăşi nu reuşeşte să se gândească la Crăciun, deşi mai e doar o săptămână până la marea sărbătoare, iar străzile s-au umplut de lumină şi de muzică. Până şi magazinele de instalații sanitare au baloane în ferestre. Nu se simte pregătită psihic pentru aşa ceva.

— Din păcate, în ziua Crăciunului vom fi la mama mea vitregă. Are optzeci şi patru de ani, e prea bătrână ca să mai vină la Londra, aşa că mergem noi la Oxford. M-am gândit că am putea serba Ajunul Crăciunului împreună. Cu cadouri, cu jocuri, cocktailuri şi aşa mai departe. Am destul loc pentru toată lumea, puteți veni cu copiii, cu partenerii, cu cine vreți. Poți să-l aduci pe prietenul tău cel sexy, împreună cu adorabila lui fiică. Se opreşte ca să-şi tragă respirația, iar Laurel o aude tuşind înfundat. Ce părere ai?

— Ai discutat cu Jake? o întreabă după încă o pauză.

— Da, sigur că am vorbit.

Din tonul răspunsului, deduce imediat că Paul şi Bonny sunt la curent cu impasul actual.

— Vine şi el?

— A zis că se gândeşte.

— Şi Hanna?

— A acceptat fără ezitare. Va veni.

Laurel simte cum i se întoarce stomacul pe dos. În mintea ei, Hanna s-a metamorfozat complet, de la prințesa de gheață menită să rămână veşnic singură la femeia în roşu care, mânată de egoism, se aruncă asupra iubiților altor femei. Pur şi simplu nu mai ştie ce să creadă despre fiica ei.

— Într-adevăr, sună atrăgător, răspunde după ce are grijă să marcheze pauza de gândire. O să-l întreb şi eu pe Floyd. Mi-a spus că, de obicei, petrece Ajunul Crăciunul acasă, cu Poppy, dar cred că ar putea fi convins să facă o excepție. Pot să te sun înapoi?

— Da, sigur! Chiar te rog. Dar, dacă poți, cât mai rapid, ca să mă apuc de pregătiri. Mâine, cel târziu, trebuie să-mi iau comanda de la Waitrose.

Comenzi de la Waitrose, auzi şi tu! Laurel nu s-a imaginat niciodată în viață făcând comenzi la Waitrose. Lasă telefonul jos şi oftează.

În acea seară îl întreabă pe Floyd cum a reacționat Poppy atunci când Noelle i-a pus-o la uşă şi a dispărut ca prin farmec.

— A fost bucuroasă? S-a întristat? I-a fost dor de mama ei? Ce s-a întâmplat?

— În primul rând, arăta îngrozitor, îi spune el. Era supraponderală şi nu lăsa pe nimeni să-i pieptene părul, să-i facă baie sau să o spele pe dinți. Era un copil distrus. Aşa mi-a lăsat-o. Avusese pe mână un bebeluş perfect, minunat, şi îl transformase într-o sălbăticiune umflată, fiindcă era incapabilă să se poarte ca o mamă. În patru ani alături de ea, copilul devenise un monstru. În altă ordine de idei, Poppy nu s-a întristat. Din contră, cu mine se purta frumos, nu făcea scandal, nu mai cerea tot timpul Nutella şi alte dulciuri. Stăteam de vorbă, a învățat să citească, cred că a fost fericită să rămână la mine. Chiar fericită. Fireşte, nici eu, nici ea nu aveam de unde să ştim că Noelle va dispărea fără urmă, pentru totdeauna. Am crezut că se va întoarce. După un timp, nu ne-am mai făcut iluzii şi n-am mai aşteptat-o. Eu şi Poppy deveniserăm o echipă. Prin urmare, nu cred că suferă fără Noelle în viața ei. Cred… cred că a fost o binecuvântare pentru ea, încheie privind-o fix în ochi.

Laurel îşi mută aproape imediat privirea, căci un gând oribil i-a traversat imaginația. O idee atât de rapidă şi de scârboasă, încât nu reuşeşte să se concentreze asupra ei.

Poppy o aşteaptă în capul scărilor, la etaj. Se agață de balustradă, cu capul înclinat într-o parte, cu părul fluturându-i în stânga şi în dreapta.

— Laurel, şuieră teatral. Repede, urcă!

Intrând în joc, o priveşte aparent mirată şi acceptă.

— Repede, repede, intră!

Fetița o trage de mână în dormitor.

Laurel n-a mai fost niciodată în camera ei. Încăperea, mai mică decât celelalte, dă spre grădină. În mijloc tronează un pat cu baldachin, cu perdele albe de muselină, iar pereții sunt zugrăviți şi ei în alb strălucitor. Cuvertura e albă, la fel ca perdelele de la ferestre, care se deosebesc printr-un model fin, gri. Pe noptiera albă e o veioză cromată, iar în mica bibliotecă cu rafturi albe se văd cărți, în majoritate romane.

— Ce interesant! Ți-ai amenajat o cameră minimalistă.

— Da. Îmi place decorul simplu, îi răspunde Poppy trăgând un scaun alb din lemn şi invitând-o să se aşeze. Uite, mi-a sosit cadoul de Crăciun pentru tata. Ce părere ai?

Deschide uşa unui dulap alb şi scoate de acolo o cutie de carton de la serviciul de livrări de pe Amazon, din care extrage o cană pe scrie cu litere de-o şchioapă: „UNBEARABLE COFFEE SNOB".

— Ah, este superbă! O să-i placă la nebunie lui Floyd, sunt sigură.

— Pentru că este îngrozitor de pretențios cu cafeaua lui, nu-i aşa? Dacă nu găseşte ce-i place lui, spune că preferă să bea apă chioară. Cafea din Etiopia, stropită cu lacrimi de îngeri…

Laurel zâmbeşte şi îi explică faptul că, într-adevăr, mulți oameni au astfel de mici ciudățenii. În ceea ce o priveşte, nu poate să vadă diferența dintre două sortimente de cafea sau de vin. Ori îi plac, ori nu. În acest răstimp, ochii îi fug prin camera fetiței, înregistrând inconştient detaliile. Dintr-odată, se opreşte şi duce mâna la piept.

— Poppy, de unde ai aceste obiecte? o întreabă cu vocea tremurândă, ridicându-se de pe scaun şi arătând cu degetul spre două sfeşnice decorative.

Fetița ridică ochii spre raftul de sus al bibliotecii, unde tronează o pereche de sfeşnice masive din argint.

— Nu ştiu, sunt acolo dintotdeauna.

Laurel se ridică pe vârfuri ca să apuce unul. Greutatea i se pare extrem de familiară, ceea ce e normal, pentru că sunt sfeşnicele ei, sfeşnicele primite la nuntă care au dispărut odată cu furtul comis la patru ani după dispariția lui Ellie. A crezut întotdeauna că fiica ei le-a furat, dar iată-le aici.

— Cred că erau ale mamei, dar mie nu-mi plac. Dacă le vrei, poți să le iei.

— Nu, îi răspunde Laurel aşezând obiectul la locul lui. Sunt ale tale, păstrează-le.

49

ATUNCI

Ellie zăcea pe pat. Luna îşi arunca lumina palidă asupra trupului ei; frunzele de dincolo de geam foşneau şi trosneau în vântul puternic, ca nişte artificii distante. Încercă să-şi coboare picioarele din pat, dar nu reuşi. Era prea slăbită. Nu-şi putea aminti când mâncase ultima dată. În urmă cu şase zile? Poate şapte?

Delira, dar, undeva la nivel subliminal, ştia că fusese abandonată. Câteodată îşi auzea copilul plângând sus, în bucătărie, şi atunci simțea o înțepătură puternică în inimă. Dar nu mai putea să strige şi nu mai voia să trăiască. Țeasta îi pulsa dureros, aruncându-i în fața ochilor imagini stranii, fulgurante, ca o scenă nocturnă luminată de fulgere. Îşi văzu mama înmuind un pliculeț de ceai într-o cană. Îşi văzu tatăl încheindu-se la haină. Îl văzu pe Theo aruncând o minge către cățeluşul lui alb. O văzu pe Noelle care îi corecta temele şi-i punea sub nas pahare cu suc. Văzu casa pe care o închiriaseră într-un an pe Insula Wight. Văzu poneiul din grădina casei, care avea obiceiul să-i mănânce mere din mână. O văzu pe Poppy stând pe spate în pat, lângă ea, schițând „o"-uri cu gurița ei mică şi roşie. O văzu pe Hanna învârtindu-se rapid în loc, cu coada ei lungă până în talie şfichiuind aerul din jur ca o elice. Îşi văzu propria înmormântare. Văzu trupurile chircite ale hamsterilor morți aruncate peste sicriu ca nişte pumni de noroi.

Se văzu pe ea însăşi plutind deasupra sicriului.

Se văzu ridicându-se tot mai sus. Jos, în spatele ei se vedea cămăruța de la subsol. Canapeaua extensibilă, aşternuturile murdare, cuvertura mototolită, cuştile pline cu mortăciuni, coşul de gunoi plin de pungi goale, veceul înfundat, care dădea pe dinafară.

Îşi încrucişă brațele pe piept. Închise ochii.

Se lăsă să plutească tot mai sus şi mai sus până ce norii umezi şi reci îi atinseră pielea, până ce simți brațele tandre ale mamei ei primind-o şi respirația ei caldă pe obraz.

50

Când Poppy a împlinit patru sau cinci ani, am hotărât să scot casa la vânzare. Tu îmi trimiteai din când în când nişte bani pentru creşterea ei, dar eram prea mândră ca să-ți cer mai mult şi, în plus, nu fusesem niciodată o ființă materialistă. Asta nu însemna că nu eram săracă lipită pământului, Floyd. Nu puteam lucra decât dacă lăsam copilul la tine, adică jumătate din timp. Era logic să renunț la o parte din patrimoniu şi oricum nu aveam nevoie de o casă mare, cu două etaje. Puteam trăi foarte confortabil într-un apartament normal.

Toate bune şi frumoase, până când mi-am amintit că aveam o problemă. Fata. Nenorocita aceea de fată.

La un moment dat, n-aş putea spune precis când, se hotărâse s-o mierlească. A fost spre binele tuturor, după părerea mea. Da, spre binele tuturor. Aflasem din ziare că eforturile de căutare aproape încetaseră, ceea ce însemna că polițiştii o considerau fugară. Am decis să le întăresc această convingere.

Păstrasem rucsacul cu care ajunsese la mine, ceea ce arată că aveam intenția să o eliberez la un moment dat, că nu eram chiar atât de rea, nu-i aşa? I-am luat cheile, am pândit-o pe mama ei când pleca la piscină, m-am strecurat în casă prin spate şi am adunat la repezeală câteva lucruri pe care m-am gândit că fata le-ar fi luat cu ea dacă ar fi fugit într-adevăr de acasă: un laptop ca vai de el, nişte bani, o pereche de sfeşnice care păreau valoroase. Recunosc, îmi plăcuseră de la început. Le remarcasem pentru că se aflau pe pian, chiar lângă masa unde lucram la matematică. Le-am admirat cu glas tare în timpul unei lecții, iar fata mi-a spus că intenționa să le ducă la o consignație într-o bună zi, ca să afle dacă făceau vreun ban.

Am luat şi o prăjitură. Văzând-o, mi-am amintit de o zi când mama fetei ne-a adus, amabilă, două felii de prăjitură cu ciocolată fierbinte şi fata întrebase: „E prăjitura Hannei?" „Da, proaspăt scoasă din cuptor." Fata se întorsese spre mine şi-mi zisese: „Sora mea face cele mai bune prăjituri din lume. Nu vei găsi nicăieri o prăjitură cu ciocolată mai bună". Nu-mi amintesc dacă prăjitura era într-adevăr bună sau nu, dar m-a impresionat pe moment chipul fericit al fetei, anticipația din ochii ei la ideea că va mânca din prăjitura Hannei.

E ciudat, să ştii, dar, gândindu-mă la zilele acelea când îi dădeam meditații, trăiesc cu impresia că am visat totul. N-am nici cea mai mică idee ce anume am văzut la ea, de ce mi s-a părut deosebită. Nici cea mai mică idee. În realitate, nu era decât o adolescentă oarecare.

I-am căutat peste tot paşaportul. N-am reuşit să-l găsesc, şi fără el nu puteam face nimic. Mi-a venit însă o idee genială. O văzusem împreună cu sora ei la un moment dat şi mă izbise asemănarea dintre cele două fete. M-am dus în camera Hannei şi am găsit imediat paşaportul acesteia. L-am pus în rucsac, lângă laptop, sfeşnice şi cutia Tupperware cu prăjitura, şi am părăsit în grabă locul faptei.

Îmi vine greu să vorbesc despre ceea ce a urmat, pentru că a implicat un anumit nivel de barbarie, recunosc. Cu câțiva ani mai înainte, când mirosul care venea din subsol începuse să devină problematic (am fost vizitată de vecinul de alături, dar am reuşit să-l conving că de vină era canalizarea defectuoasă), am mutat-o înfăşurată în pătură tocmai sus, în pod. Apoi, într-o noapte când Poppy dormea la tine, am cărat-o (folosesc pronumele feminin, dar cred că, în etapa respectivă, corect ar fi să spun că am cărat cadavrul) în portbagajul maşinii, împreună cu vechiul ei rucsac, unde îndesasem hainele cu care îmi trecuse pragul şi paşaportul. M-am îndreptat, la adăpostul întunericului, spre Dover. Am găsit un drum lăturalnic pustiu, pierdut printre nişte dealuri împădurite, şi am risipit o parte din oase pe jos. Am trecut peste ele cu maşina de câteva ori, după care le-am aruncat într-un şanț împreună cu rucsacul fetei, am risipit pe deasupra câteva frunze cu noroi şi am plecat destul de rapid. M-am debarasat de restul oaselor la o groapă de gunoi municipală din apropiere.

M-am gândit că va fi găsită imediat, căci nu făcusem mari eforturi s-o ascund. Voiam să fie găsită. Voiam să se termine totul. La nivel subconştient, voiam să fiu prinsă. Nu m-am gândit prea mult la aspectele criminalistice, la fibre, la urme de cauciucuri şi la alte detalii de genul ăsta. Săptămânile şi lunile următoare au trecut în linişte. Părea că nu se întâmplase nimic, că reuşisem cumva să scap.

Apoi, piața imobiliară din Londra s-a prăbuşit şi mi-am dat seama că aş fi vândut în pierdere. M-am hotărât să păstrez casa. Cum spuneam, viața a revenit la normal.

Am folosit cuvântul „normal”, dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum poate fi normal să trăieşti cu un copil? Mai ales cu un copil atât de încăpățânat? Un adevărat monstru. Zi şi noapte nu voia altceva decât zahăr, sub orice formă. Cereale cu zahăr la micul dejun, fructe cu zahăr, Nutella întinsă peste tot, altfel refuza să mănânce. Noaptea nu avea somn deloc, iar la grădiniță se purta rău cu colegii, îi bătea şi-i teroriza. Eram chemată săptămânal ca să fiu muştruluită. În schimb, când o lăsam la tine câte o săptămână se purta ca un îngeraş. Tăticu' în sus, tăticu' în jos, numai aşa o ținea. La început, sigur că m-am bucurat, pentru că ăsta era planul, de-a o folosi ca să mă apropii de tine. A părut să funcționeze până când mi-am dat seama că voi doi ajunseserăți să formați o echipă unită, în care eu nu mai aveam loc. Povestea dintre tine şi SJ se repeta acum cu Poppy, sub ochii mei. Stătea în brațe la tine şi se juca fericită cu o şuviță din părul tău, în timp ce eu păream să nu mai exist pentru ea. Mă privea ca pe un *nimic.* Ba chiar ca pe ceva mai puțin decât nimicul.

Câteodată, când veneam s-o iau seara, se ascundea în spatele tău ori pe undeva prin casă şi refuza să vină. Striga că nu vrea să plece, că preferă să rămână la tine. Uneori îmi venea să spun: „La dracu' cu toate! Ia mai duceți-vă dracului amândoi!” şi să trântesc uşa în urma mea, să vă las în căsuța voastră drăguță, ca să faceți voi acolo lucruri drăguțe. Când era cu tine mânca orice. Îmi povestea despre felurile africane pe care le descoperise la restaurantele prin care o purtai, legume la abur, creveți crocanți şi fripturi exotice. În casa ta nu exista zahăr, nu exista fast-food, nici junk-food şi nici jucărioare electronice care făceau un zgomot ce ți se imprima pe creier pentru totdeauna. Nimic din lucrurile cu care eu o făceam să tacă din gură. Doar cărți, muzică şi plimbări prin parc.

Într-o zi pe care sunt sigură că ți-o aminteşti perfect, Floyd, căci a fost o zi destul de importantă, m-ai informat că te gândeai s-o educi pe Poppy acasă. Eu tocmai completasem formularele online pentru înscrierea ei la şcoala din cartier. Se pare că nu era destul de bună pentru mofturile voastre: da, nimic nu se ridica la înălțimea pretențiilor prețioasei tale Poppy. Tu erai cel mai bun, Floyd. Tu şi numai tu. „Copia mea în miniatură”, aşa aveai obiceiul s-o alinți.

De parcă eu n-aş fi contribuit cu nimic la formarea ei, n-aş fi avut *nici o legătură* cu copilul. Ca şi cum n-ai fi putut iubi decât un copil care te imita în cele mai mici gesturi, care era copia ta fidelă.

În orice caz, îmi aduc aminte că ai zis: „E foarte deşteaptă. Chiar strălucită. Nu m-ar surprinde să fie eligibilă pentru un calificativ Mensa. Cred că şi-ar rata viitorul la o şcoală obişnuită. Dacă facem *homeschooling,* ar fi logic să locuiască permanent la mine”.

Cred că ți-ai închipuit că voi fi uşurată, bucuroasă chiar. Cred că te-ai aşteptat să spun: „Excelent, o grijă mai puțin pe capul meu”. Ştiai că nu mă înțelegeam cu ea când era la mine, că ne certam tot timpul. Ştiai, în sinea ta, că nu eram o mamă înnăscută, că nu eram capabilă să cresc un copil.

Nu aveai însă habar de chinurile prin care trecusem ca să obțin copilul acela pentru tine. Nu ştiai că viața mea nu mai era viață şi că singura mea rază de lumină erai tu, Floyd. Dacă tu ai fi primit custodia deplină asupra lui Poppy, cu mine cum rămânea? La ce mai eram bună? N-ai mai fi avut niciun motiv să mă vezi, să mă păstrezi cât de cât aproape.

Jumătate din timpul pe care-l petrecea la mine stătea în casă, deoarece nu-mi permiteam să ies nicăieri în public cu ea. Era un dezastru ambulant. În magazine voia să-i cumpăr totul. Nu glumesc, *totul.* Nu exista magazin în care să nu găsească ceva care să-i placă. Iar dacă o refuzam, dintr-odată deveneam „rea”, „oribilă”, şi se punea pe urlat şi pe tăvălit pe jos. Aşa că îmi făceam toate cumpărăturile când era la grădiniță. În acea după-amiază însă, îmi amintesc că aveam nevoie de ketchup. Nu pentru mine, nu, eu pot trăi fără ketchup fără să fac o criză de epilepsie, dar domnişoara nu putea. Aşa că am lăsat-o acasă şi am dat fuga să cumpăr. N-am lipsit mai mult de zece minute, cel mult cincisprezece.

Se cocoțase pe blatul din bucătărie ca să scotocească prin dulapuri după mâncare – *normal,* dacă ar fi răbdat zece minute ar fi murit de foame –, căzuse şi se lovise la cap într-un colț. Se vedea o tăietură şi ceva sânge. Am sunat imediat la Salvare. Cei de acolo m-au îndrumat, mi-au spus ce să fac şi în ce situații să o duc la urgențe. *Am făcut totul ca la carte, Floyd. Totul.* M-am purtat ca o mamă perfectă. Fireşte, cu prima ocazie când te-a văzut, cu un ochi vânăt şi plină de contuzii, a început să-ți îndruge cum o lăsase mămica să se stingă de foame şi cum încercase să-şi ia singură nişte cereale şi alunecase pe blatul murdar, şi dă-i smiorcăieli şi lacrimi de crocodil. Iar tu te-ai întors furibund spre mine şi ai zis: „Gata, Noelle. Până aici. S-a terminat”.

Am înțeles imediat sensul cuvintelor tale şi am ştiut ce urma să se întâmple. În acel moment m-am decis: eu şi Poppy trebuia să plecăm. Dacă

ne voiai înapoi, n-aveai decât să vii să ne cauţi.

Planificasem deja totul. Aveam să-mi duc fetiţa cu pielea măslinie şi cu ochi căprui la mine, în Irlanda! Mama şi tata aveau să fie *cuceriţi!* Toţi verii mei aveau să-şi spună înciudaţi: „Ia te uită, este cu siguranţă cea mai frumoasă Donnelly din generaţia ei”. După câteva săptămâni ţi-aş fi telefonat ca să-ţi spun unde suntem, iar tu te-ai fi suit în primul avion cu destinaţia Dublin şi m-ai fi văzut în lumina proaspătă a Insulei de Smarald, în sânul familiei mele, printre copiii noştri cu bujori în obraji. Te-aş fi condus să vizitezi mica şcoală de ţară unde am învăţat, ţi i-aş fi prezentat pe părinţii mei, cei mai deştepţi oameni din câţi am întâlnit, şi pe fraţii mei, cu minţile lor strălucite, ai fi vizitat vila noastră victoriană, te-ai fi minunat în faţa bibliotecii noastre, a portretelor şi blazoanelor de pe pereţi, ai fi ştiut că am făcut totul pentru copilul meu, că era în cel mai bun loc din lume şi că n-ai fi putut s-o răpeşti, acum când era atât de fericită şi de aşezată, cu verişorii în jurul ei, cu oile, cu marea şi cu aerul dulce al păşunilor.

În visul acesta al meu, ai fi decis să rămâi alături de noi. Ţi-ai fi închiriat o mică fermă bătută de vânt şi, pentru că totul mergea atât de bine, ne-ai fi invitat să ne mutăm la tine. Am fi trăit aşa, fericiţi, până la adânci bătrâneţi. Toţi trei, împreună. Familia perfectă.

51

— De unde are Poppy sfeşnicele acelea de argint?

Floyd lasă ziarul şi ridică ochii spre Laurel. E marţi dimineaţa şi iau împreună micul dejun. Laurel a fost cât pe ce să plece în seara trecută, ba chiar a anunţat că are o migrenă şi că ar vrea să mai doarmă şi în patul ei. Ceva, totuşi, a ţinut-o în casa lui: perspectiva unei sticle de vin, întrebările care aveau nevoie de răspuns.

— Care, alea art deco?

— Da, cele de pe bibliotecă.

— Ah, da, le-am găsit la Noelle acasă când am fost să-i strâng lucrurile lui Poppy. Sunt drăguţe, nu-i aşa?

Laurel trage adânc aer în piept şi schiţează un zâmbet subţire.

— Am avut şi eu o pereche exact la fel.

— M-am gândit că poate valorează ceva, de aceea le-am luat. Mi s-a părut ciudat, pentru că Noelle chiar era săracă. Nu avea literalmente *nimic.* Niciun fel de lucruri, de obiecte, doar cele două sfeşnice, care par art deco autentice. M-am gândit să le duc la un evaluator, dar n-am avut niciodată timp.

Laurel zâmbeşte în continuare.

— Perechea pe care am avut-o eu era cu siguranţă valoroasă. O primisem de la nişte prieteni vechi, cadou de nuntă. Se lăudau că le-au cumpărat la o licitaţie. Erau nişte oameni extrem de bogaţi şi ne-au sugerat să le asigurăm, dar n-am făcut-o.

Tace, căci nu vrea să spună mai multe deocamdată, aşteptând să vadă reacţia interlocutorului.

— Foarte interesant, îi răspunde acesta cu un surâs crispat. Poate că biata Noelle a reuşit, până la urmă, să-i lase ceva de valoare copilei.

— Dar ce se întâmplă cu casa ei? Legal, n-ar trebui să-i aparţină lui Poppy?

— Casa lui Noelle? Ah, dar nu era proprietară acolo. Stătea cu chirie.

— Da? Eu am crezut că… Laurel se opreşte brusc, aducându-şi aminte că n-ar trebui să ştie nimic despre casa lui Noelle. În fine, rămăsesem cu impresia că era a ei. Ce ştii însă despre familie? I-ai întâlnit vreodată? Au cunoscut-o pe Poppy?

— Nu. Noelle nu prea avea familie. Ori poate că nu mi-a spus. Am înțeles că avea relații reci cu părinții. Sau poate decedaseră. Avea o duzină de frați şi de surori, dar mai multe nu ştiu. Nimic legat de femeia aceea nu m-ar mai surprinde, absolut nimic, încheie el oftând sugestiv.

Laurel îl aprobă din cap cu mişcări lente, lăsându-şi timp să înțeleagă minciuna pe care tocmai a auzit-o.

— Cum arăta casa când te-ai dus să-i strângi lucrurile lui Poppy? Era curat, drăguț?

Floyd ridică din umeri.

— O casă sumbră, un cuvânt mai bun nu găsesc. Rece, goală, neospitalieră. Camera lui Poppy arăta ca un orfelinat din România. Pereții erau acoperiți cu un tapet bizar, mobila era vopsită într-un roz bolnăvicios. Asta era nimica toată… cel mai rău, Laurel, cel mai rău… Privind-o fix, îşi umezeşte buzele, scuturat de un fior, apoi reia: N-am povestit asta niciodată, nimănui, pentru că este prea scârbos, prea *bolnav.* În camera de la subsol, în cuşti puse una peste cealaltă, creştea hamsteri sau gerbili, ori poate şoareci, Dumnezeu ştie ce erau. Cred că erau vreo douăzeci în total. Cam o duzină în fiecare cuşcă. Toți erau morți. Şi *duhoarea!* Ce fel de femeie ar face aşa ceva? Ce ființă *umană?*

Clatină din cap ca să gonească imaginile atroce. Laurel cască ochii mari, mimând uluirea.

— Oribil, n-am cuvinte…

— O biată femeie bolnavă, oftează Floyd. Un om ca vai de el.

— Am impresia că singurul lucru bun pe care l-a făcut vreodată în viață a fost s-o aducă pe lume pe Poppy.

Bărbatul îi aruncă privire întunecată, tulbure, apoi coboară ochii din nou.

— Da, cred că ai dreptate.

52

Te-am dus bine de tot cu zăhărelul în zilele care au urmat. Am primit cu interes planurile tale referitoare la viitorul lui Poppy, pretinzând că „trebuie să mă mai gândesc puțin” şi că „înțeleg avantajele propunerii”, între timp, îmi țeseam cu migală planul de evadare.

Am profitat de o noapte pe care o petrecea la tine ca să fac bagajele pentru plecarea la Dublin şi plinul la maşină. Mama ne aştepta să ajungem cu feribotul din dimineața zilei următoare. M-am crezut foarte vicleană şi te-am subestimat. Ți-ai dat seama care era schema. Când am venit s-o iau de la tine, n-am mai găsit-o. O lăsaseşi la altcineva. Mă aşteptai pentru confruntarea finală.

— Intră, te rog. Trebuie să stăm de vorbă.

Cred că în nicio limbă nu există cuvinte mai înfricoşătoare.

Ne-am aşezat în bucătărie. Eu stăteam chiar pe scaunul pe care îl ocupasem când ți-o adusesem pe Poppy, când locul acela mi se păruse cald şi primitor ca pântecul matern. În acea după-amiază însă, în acelaşi loc urma să-mi frângă inima. Ştiam ce voiai să-mi spui. Ştiam.

— Mă gândeam la Poppy, ai început. La aranjamentele pe care le pregătim, la viitor. Nu putem continua aşa. Trebuie să fiu foarte sincer cu tine, Noelle, dureros de sincer: când este cu tine, mă tem pentru viața ei. Cred că…

Acum avea să vină. Acum avea să vină.

— Cred că eşti o ființă toxică.

„Toxică, eu? Dumnezeule atoatevăzător!”

— Nu este vorba doar despre *homeschooling,* Noelle, ci despre ansamblul situației. Eşti conştientă că Poppy te urăşte? Aşa mi-a spus. De mai multe ori, nu numai când era supărată pe tine. Des. Se teme de tine, e speriată. Nu-i place… Aici ai ridicat privirea spre mine, cu ochii plini de vinovăție rece. Nu-i place cum miroşi. Aşa mi-a spus. Nu este normal, Noelle. Nu este normal. La această vârstă, un copil n-ar trebui să resimtă atât de flagrant diferența dintre propriul miros şi cel al mamei. Acest simptom îmi sugerează că între voi s-a instalat o ruptură profundă, fundamentală. Îmi indică incapacitatea voastră de a forma o relație afectivă. Am discutat despre toate acestea cu un reprezentant al serviciilor sociale. M-a sfătuit să o scot pe Poppy momentan din peisaj, până când reuşim să

ajungem la un punct de vedere comun. Va petrece următoarele zile la o prietenă…

— La o prietenă? Ce prietenă? am replicat eu cinică. Tu nu ai prieteni.

— Nu contează la cine. Important este să ajungem noi la o înțelegere, ca doi oameni maturi şi responsabili, înainte să se întoarcă acasă. Aşadar, Noelle, în calitatea ta de mamă a lui Poppy, ai accepta să…

Îmi amintesc perfect cu câtă dificultate îți găseai cuvintele.

— Să o laşi să plece de la tine? Te rog. Fireşte că o vei putea vizita oricând vei dori, dar numai aici, în prezența unui alt adult. Şi interacțiunea voastră va trebui să se înscrie în liniile generale ale educației lui Poppy.

Nici mie nu mi-a venit uşor să articulez un răspuns. Nu cuvintele tale mă dureau cel mai mult – deşi erau destul de grele –, ci tonul pe care le rostiseşi. Nu era ca şi cum mi-ai fi spus: „Îmi pare rău, Noelle, dar am dat copilul unor străini şi acum aş vrea să dispari dracului din viața noastră”. Din contră, tonul vocii tale dădea impresia că tot ceea ce spuneai era absolut rezonabil.

Până la urmă am zis:

— Nu, nu Floyd. Nu-ți voi da voie să faci asta. Îmi vreau copilul înapoi. Acum. Nu ai *dreptul* să faci aşa ceva, nu ai niciun drept. Este copilul meu, şi…

Ai ridicat mâna şi ai zis:

— Da, Noelle, ştiu, însă trebuie să ai tăria să accepți că nu eşti destul de puternică pentru rolul de mamă. Modul aberant în care o creşti, cu mâncare nesănătoasă şi televizor toată ziua, absența afecțiunii fizice, ca să nu mai pomenesc de zilele întregi când o laşi încuiată singură în casă… Eşti la limita abuzului, Noelle. Te asigur că aceasta va fi şi concluzia inspecției sociale. Uită-te în ce hal arată dinții lui Poppy. Are mai tot timpul păduchi, şi ție nici că-ți pasă. Nu eşti normală la cap, Noelle. Nu eşti *normală.* Nu eşti capabilă să te ocupi de un copil.

Iată unde ajunseserăm. Acesta era ultimul pas. Punctul culminant ce încununa faptele trecute şi prevestea viitorul.

Am simțit că-mi explodează capul. În minte mi-au apărut oasele albicioase ale fetei aceleia, aruncate pe o cărare din Dover, farurile maşinii, piciorul apăsând pedala de accelerație. M-am gândit la halul în care ajunsesem, pentru tine. Nu mi-am dorit niciodată nenorocitul ăla de copil. Nu te-am vrut decât pe tine. Dar, când am văzut cum mă urai, atât de calm şi de rațional, când mi-am dat seama că tot ce-ți doreai era să mă alungi şi

să nu mă mai vezi niciodată, atunci am simțit nevoia să-ți fac rău. Să te rănesc.

— Ce anume te face să crezi că este copilul tău, Floyd? Te-ai întrebat vreodată de ce nu seamănă cu niciunul dintre noi?

Ai pălit deodată, oferindu-mi un spectacol care m-a uns pe suflet.

— Nu e a noastră, Floyd, am continuat, învârtind fiecare cuvânt ca pe un pumnal în rană. Eu am fabricat-o pentru tine, în uterul altei femei, cu sperma altui bărbat.

La acest punct, vorbele îmi ieşeau din gură ca un şuvoi necontrolat. Nu mai aveam nimic de pierdut.

— Da, este monstrul lui Frankenstein! Copilul pe care îl adori este un monstru, o creatură care evoluează la limita de jos a umanității.

— Noelle, nu…

Ți-am tăiat vorba, pentru că nu voiam să te las să deschizi gura. Eram disperată să-ți răspund la toate întrebările înainte să le pui.

— O fată pe nume Ellie a purtat pruncul în locul meu. N-am fost niciodată gravidă, imbecilule. Cum ai putut să crezi aşa ceva tocmai tu, cu mintea ta de *geniu* al matematicii? Ellie a fost gravidă. Ea a născut copilul, pe care l-a conceput cu un borcănel cu spermă de cincizeci de lire sterline cumpărat de pe internet. Nu pot să cred, Floyd, nu pot să cred că ți-ai închipuit că tu ai putea fi tatăl acestei ființe minunate. Că ar putea să provină din genele tale obosite. Pe bune? N-ai bănuit nimic, niciodată? Să ştii că tatăl lui Poppy e un tânăr de mare viitor, doctorand. Pe site-ul de unde i-am achiziționat sperma scria că are sub treizeci de ani, ochi verzi şi părul închis la culoare. M-am gândit chiar la prietenul lui Ellie când l-am ales. M-am gândit la Theo. Apoi, am venit la tine acasă îmbrăcată provocator şi te-am sedus ca la carte. Totul a fost o păcăleală, Floyd, de la cap la coadă. Şi tu ai pus botul, handicapatule, laşule, inimă de slugă ce eşti! Te-am dus de nas ca pe cel mai mare prost de pe planetă. N-ai decât să păstrezi fetița, dacă vrei, jegule ordinar. Păstreaz-o şi creşte-o, ca să înveți şi tu ce înseamnă un copil. Îți doresc să dea bunul Dumnezeu ca de câte ori te uiți la ea să-ți aduci aminte că nu este altceva decât un sac de ADN adunat la întâmplare de prin Londra. Hai, noroc şi sănătate!

Mi-am luat poşeta, pregătindu-mă să plec. Terminasem. Totul se terminase. Rotițele din capul meu se învârteau aşa de repede, încât nu mai ştiam nici cum mă chema. În acelaşi timp, eram bucuroasă.

Am văzut cum chipul ți s-a acoperit de nori negri, iar pielea şi-a schimbat culoarea, din gri în roşu-aprins. Ai sărit în picioare şi te-ai aruncat peste masă la gâtul meu, răsturnându-mă cu scaunul. Când am dat cu capul de podea, în timp ce tu mă strângeai de gât, am crezut că o să mă omori. Chiar m-am temut că mi-a sunat ceasul.

53

În drum spre birou, plecând de la Floyd, Laurel o ia intenționat pe lângă casa Hannei, sperând să-şi vadă fata la braț cu Theo. Dar luminile sunt stinse şi casa pare pustie, aşa că e limpede unde şi-a petrecut fiica ei noaptea: în patul lui Theo Goodman.

Băiatul cu părul de aur s-a făcut profesor. A aflat-o tocmai de la Hanna cam cu un an în urmă, când aceasta i-a povestit că se întâlnise întâmplător cu el. Nu-şi mai aminteşte detaliile, dar fireşte că n-a bănuit nimic la momentul respectiv. Probabil că aşa a început relația lor, îşi spune acum.

Laurel se simte anormal de oripilată de această întorsătură în structura realității. Theo era al lui Ellie, îi aparținea ei şi ea îi aparținea lui. Se potriveau perfect, ca o pereche de mănuşi, erau făcuți unul pentru celălalt. Noua situație o mâhneşte. O supără destul de tare încât s-o facă să se întrebe ce anume o fi găsit Theo la Hanna, în comparație cu Ellie. Îşi imaginează, în volutele iraționale ale imaginației ei zgândărite de bănuieli, că a ales-o pe Hanna ca pe un fel de premiu de consolare.

Apoi însă, îşi aminteşte de fata blondă care a ieşit din magazin în acea duminică dimineață, cu zâmbetul pe buze, cu pletele în vânt, ceva cu totul diferit de mutra acră cu care o întâmpină la uşă când vine la curățenie, la ani-lumină distanță de copila blazată care nu râde niciodată la glumele ei şi de femeia veşnic obosită care oftează la telefon când aude vocea maică-sii.

Pentru prima dată în viață, îi trece prin cap că poate Hanna nu este nefericită din fire, ci pur şi simplu nu-i place de ea, de Laurel.

Îl sună pe Paul ceva mai târziu, în aceeaşi după-amiază. El e la lucru, căci în fundal se aude freamătul cald al activității normale, de zi cu zi.

— Hei, pot să-ți pun o întrebare? E în legătură cu Hanna.

— Da, răspunde fostul ei soț după câteva secunde de gândire.

„Ştie”, se gândeşte Laurel. „Ştie deja.”

— Ți-a povestit ceva vreodată despre un iubit pe care l-ar avea?

Încă un moment de tăcere.

— Da, mi-a spus.

— De când ştiai?

— De câteva luni.

— Şi… ştii cine este respectivul?

— Da, ştiu.

Laurel închide ochii şi oftează adânc.

— Ți-a spus să nu-mi zici nimic?

— Da, cam aşa ceva.

— Paul, continuă Laurel după o pauză mai lungă, crezi că Hanna mă urăşte?

— *Poftim?* Nu, sigur că nu te urăşte. Nu urăşte pe nimeni. Ce te face să spui aşa ceva?

— Nu ştiu, dar de fiecare dată când suntem împreună este aşa de… irascibilă. Şi de rece. Am dat vina pe şocul suferit în copilărie, ştii, după dispariția lui Ellie, dar am văzut-o ieri cu Theo şi era atât de bucuroasă. Părea o persoană complet diferită.

— Da, este adevărat că e îndrăgostită lulea, aici îți dau dreptate.

— Spune-mi, când este cu tine şi cu Bonny, cum se poartă? Este relaxată, amuzantă?

— Da, aş spune că da. În general…

— Deci, iată că am dreptate. Are ceva cu mine. Nu suportă să stea cu mine.

— Sunt sigur că nu este adevărat.

— Ba da, Paul. Nu ştii cum se poartă cu mine, n-ai asistat niciodată. Parcă aş fi în prezența unei… *găuri negre.* Nu răzbate nimic dinspre ea, are o privire goală, absentă. Cu ce-am greşit, Paul? Ce i-am făcut de se poartă aşa cu mine?

Îl aude pe fostul ei soț trăgând adânc aer în piept.

— Nimic. N-ai greşit cu nimic. Dar, cum să-ți spun? Atunci când s-a întâmplat nenorocirea, nu a pierdut-o numai pe Ellie, înțelegi? Te-a pierdut şi pe tine.

— Pe mine?

— Da, pe tine. Ai reuşit să dispari cumva de pe radarul vieții noastre de familie. Te-ai retras în tine, ai refuzat să ne mai găteşti! Ai refuzat să-ți mai asumi rolul de mamă!

— Ştiu, Paul! Ştiu ce am făcut! Şi i-am cerut iertare Hannei de un milion de ori pentru comportamentul meu de atunci. De ce crezi că mă duc săptămânal să-i fac curat prin casă? Încerc din răsputeri, Paul. Încerc tot timpul, şi parcă mă izbesc de un zid.

— Laurel, începe el pe un ton precaut, cred că Hanna are nevoie de iertarea ta.

— A mea? Pentru ce?

Între cei doi se lasă o tăcere de plumb, în timp ce Paul îşi caută cuvintele. Într-un târziu murmură:

— Pentru că… pentru că nu este Ellie.

Vorbele fostului ei soț o aruncă într-un vârtej de sentimente şi de gânduri care musteau de multa vreme în sinea ei. Se trezeşte proiectată direct în minutele şi orele ce-au urmat dispariției lui Ellie, simte din nou gustul amar al regretului pentru momentul în care i-a interzis Hannei să se atingă de lasagna pe care şi-o rezervase sora ei mai mică, aşa cum îşi rezervase multe alte resurse ale familiei. Toți îşi disputaseră o porție din atenția lui Ellie, o rază din lumina ei binefăcătoare. Apoi, acea sursă de lumină pură dispăruse, iar ei se împrăştiaseră aşa cum se răceau stelele moarte.

Da, Laurel n-a acceptat-o niciodată pe Hanna ca premiu de consolare. N-a reuşit. Prin urmare, astăzi se bucură de relația pe care o merită cu fiica ei. Acum, capabilă să accepte şi să interiorizeze acest adevăr, poate purcede la ameliorarea situației.

O sună pe Hanna. Aşa cum se aştepta, intră mesageria. Dar nu mai poate să amâne, trebuia să-i spună acum tot ce are pe suflet.

— Draga mea, vreau să-ți spun cât de mult mă mândresc cu tine. Eşti o ființă extraordinară şi sunt extrem de norocoasă să te am în viața mea. Vreau să-ți spun şi că îmi pare rău, că regret dacă am comis vreun gest care te-a făcut să te simți cumva nedorită sau nedemnă de atenția mea. Pentru că, de fapt, tu eşti centrul lumii mele şi n-aş putea trăi fără tine. Am mai vrut să-ți zic – aici marchează o pauză de respirație – că te-am văzut ieri cu Theo. Cred că relația voastră este un lucru minunat şi că el are mare noroc să te fi găsit tocmai pe tine. Mare noroc. În orice caz, cam atât aveam de spus. Îmi pare rău că n-am făcut-o mai demult. Te iubesc şi abia aştept să ne vedem de Crăciun. Te iubesc, pa!

Închide telefonul, îl aşază pe blatul din bucătărie şi simte un val de uşurare curgându-i prin vene. S-a eliberat de o povară pe care nici măcar nu ştia că o cară cu ea.

54

Ajunge la Floyd acasă, în aceeaşi seară, într-o dispoziţie perfectă. Pentru prima dată însă, bagă de seamă că, deşi mai sunt doar trei zile până la Crăciun, iubitul ei nu are brad. Mai precis, nicăieri în casă nu pot fi văzute decoraţiunile specifice.

— La voi în familie n-aveţi obiceiul să împodobiţi bradul de Crăciun? îl întreabă în timp ce-şi lasă haina în antreu.

— Brad de Crăciun?

— Da, ştii, din acela împodobit cu globuri şi beteală, sub care lasă Moşul cadouri…

— Nu. De fapt, înainte aveam, dar n-am mai făcut de ani de zile. Putem să cumpărăm unul dacă vrei. Vrei? Uite, mă duc chiar acum.

— Ştii, mă gândeam mai mult la Poppy decât la mine, îi spune ea râzând.

— Hei, Pops! strigă Floyd spre etaj. Vrei brad de Crăciun?

Pe scări se aud paşi coborând rapid.

— Da, da, vă rog! strigă fetiţa plină de entuziasm.

— Bine, atunci vom face. Acum voi pleca, precum un tată responsabil, să caut brad. O să vi-l aduc pe cel mai frumos din pădure. Vrei să vii cu mine, Pops?

— Da, cum să nu? Stai să mă încalţ.

— Ne trebuie şi luminiţe şi globuri, îi atrage atenţia Laurel. Ai pe undeva?

— Da, cred că am în pod. Pe vremuri, când Kate şi Sara-Jade locuiau aici, împodobeam bradul în fiecare an. Sunt tot felul de cutii acolo cu diverse chestii. Mă duc să le caut.

Floyd se repede la etaj, urcând scările două câte două. După numai câteva minute apare înapoi cu două sacoşe mari, pline cu decoraţiuni de Crăciun, în braţe. I le lasă în grijă şi dispare la volanul maşinii sale, împreună cu fiica lui, în noaptea neagră de iarnă. Laurel aruncă o privire în jur, dându-şi seama cu surprindere că, pentru prima dată, e complet singură în casa lui.

Aprinde televizorul şi găseşte un canal pe care rulează non-stop colinde, apoi începe să golească sacoşele. Tot felul de lucruri îndesate claie peste grămadă: mingiuţe din plastic, un ren croşetat care şi-a pierdut un picior, un fulg de zăpadă cu vârfuri ascuţite, în care îşi agaţă puloverul, soldăţei din

lemn colorați şi un grup de nimfe, tot din lemn, machiate îndrăzneț, încălțate cu papuci cu vârful întors.

Pune totul la loc în sacoşă şi scoase instalațiile de luminițe. Sunt două seturi: unul multicolor şi celălalt în totalitate alb. Le testează rapid la o priză din apropiere. Cele albe funcționează, cele colorate, nu.

Începe să scotocească prin sertarele de la bucătărie, căutând o siguranță de schimb. Meniuri de la restaurante care livrează la domiciliu, permise de parcare, chei de rezervă, o rolă de saci de gunoi pentru grădină, dar nici urmă de siguranțe.

Examinează gânditoare uşa de la biroul lui Floyd, unde face lecții cu Poppy, unde îşi scrie comunicările ştiințifice şi cărțile. În fosta ei casă, proiectată similar, cele două încăperi erau unite, formând un salon mai mare. Floyd a preferat să le mențină separate printr-o uşă lată, aşa cum fusese construită casa în epoca victoriană. N-a intrat niciodată în biroul lui, doar a reuşit să tragă cu ochiul uneori prin uşa întredeschisă. O voce interioară o avertizează că, din motive necunoscute, Floyd n-ar fi dorit s-o vadă pătrunzând în biroul lui de una singură, aşa că rămâne cu mâna pe clanță. Încearcă din răsputeri să se convingă că nu e decât o încăpere a casei ca oricare alta şi că, dacă Floyd o iubeşte cu adevărat, n-ar avea nimic împotrivă ca ea să caute siguranțe în camera lui de lucru.

Apasă pe clanță. Uşa se deschide.

Biroul e amenajat frumos şi confortabil. Duşumeaua e acoperită cu preşuri împletite; mobilierul pare solid, clasic; pe masa de lucru tronează două lămpi de lectură cromate, cu abajururi din sticlă, unul verde şi unul alb. Între ele, un laptop pe al cărui ecran evoluează alene un screen-saver cu peisaje. Începe să caute febrilă prin sertare.

Creioane, pixuri, carnețele de notițe, cutiuțe cu monede străine, compact-discuri, stick-uri de memorie, totul atent ordonat în compartimente. Trece la un alt birou, orientat spre fereastra care dă în curtea din spate. Constată cu tristețe că sertarele sunt încuiate. Oftând, începe să frunzărească absentă teancul de hârtii de pe blat. În sinea ei recunoaşte că nu mai caută de mult o siguranță. Îşi doreşte să găsească ceva care s-o smulgă din ceața bizară în care şi-a petrecut ultimele câteva zile.

Dintr-odată, obiectul respectiv pare să se materializeze în mâna ei sub forma unui teanc de tăieturi din ziare, toate din preajma apelului lansat în 26 mai la emisiunea *Crimewatch.* Iată fotografia cu ea alături de Paul şi de Ellie, iată şi interviul apărut în cotidianul *The Guardian,* alături de cel pe

care-l dăduseră unui ziar local. Îşi aminteşte că Floyd i-a spus că o căutase pe Google după prima lor întâlnire, dar fragmentele de publicații dovedesc că bărbatul a început să se documenteze despre ea şi despre cazul lui Ellie cu nu mai puțin de şase luni înainte.

În momentul acela aude zgomotul unei maşini frânând în fața casei, aşa că strecoară tăieturile din presă la loc între celelalte hârtii şi iese repede, având grijă să închidă uşa în urma ei.

Floyd şi Poppy îşi fac apariția după numai câteva secunde. Târăsc după ei un brad de vreo doi metri şi jumătate.

— Ceva mai mare n-am găsit, spune Floyd roşu în obraji, ridicând pomul ca să poată fi admirat în toată splendoarea lui. Sper să corespundă cerințelor.

— Uau! E minunat! exclamă Laurel, dându-se la o parte ca să-i permită să-l ducă în sufragerie. Văd că ai adus un brad şi jumătate. Vom avea nevoie de mai multe luminițe!

— Ta-da! apare teatral Poppy din spatele lui, purtând în brațe pungi pline cu instalații de pom.

— Excelent, văd că v-ați gândit la toate.

Televizorul emite în continuare colinde; acum răsună „Stop the Cavalry”, de Jona Lewie.

Floyd înlătură plasa de plastic din jurul crengilor, lăsându-le să se desfăşoare. Operațiunea de procurare a bradului pare să-i fi stârnit un entuziasm ieşit din comun.

— Ce părere aveți, am luat unul frumos, nu-i aşa?

Îl asigură amândouă că a ales un copac perfect şi încep să-l împodobească, pe când Floyd se duce în bucătărie ca să pregătească cina.

— Aşadar, în general nu vă bateți capul cu bradul de Crăciun, dacă am înțeles bine?

— Nu, îi răspunde Poppy. Nu ştiu de ce. Probabil că nu este genul nostru de sărbătoare.

— Dar Sara-Jade şi mama ei? Ele făceau bradul?

— Da! Ochii lui Poppy se aprind de bucurie. Kate este *înnebunită* după Crăciun. E momentul ei preferat din an. Casa lor arată ca o felicitare. După părerea mea, exagerează puțin. Serios.

— Mie mi se par adorabile aceste obiceiuri.

Poppy zâmbeşte larg.

— Acasă la Bonny, la petrecerea de Ajun, o să avem un brad?

— Ah, sigur că da. Clar. Unul mare, presupun.
— Abia aştept, chicoteşte fetița. Mi-ar plăcea să am parte de un Crăciun aşa cum trebuie.
— De obicei, cum petreceți? o întreabă Laurel.
— Nu facem mare lucru. Mâncăm împreună la prânz, ne oferim cadouri şi ne uităm la un film.
— Doar voi doi?
Poppy aprobă din cap.
— Nu vă întâlniți cu familia?
— Eu nu am familie.
— O ai pe SJ.
— Da, dar ea e o singură persoană. Vreau să spun, o adevărată familie, o familie mare. Ca a ta. Câteodată, aş vrea să… Aruncă o privire spre uşa de la bucătărie, apoi continuă în şoaptă: Îmi place cu tata, dar, uneori, aş vrea mai mult.
— Mai mult, ce?
Poppy ridică din umeri.
— Mai mulți oameni, mai mult zgomot, cred.
Fac un pas în spate să-şi admire opera chiar când la televizor începe videoclipul „Fairy Tale of New York”. Bradul e complet împodobit, iar Laurel aprinde ledurile.
Floyd iese din bucătărie şi le ia pe după umeri.
— Doamnelor, acesta este un moment unic. Un triumf absolut. Stinge luminile din tavan, apoi se întoarce la ele. Uau! Nici nu-mi vine să cred!
Rămân aşa câteva minute bune toți trei, cu muzica celor de la The Pogues în fundal, cu luminițele bradului licărind feeric sub ochii lor. Brațul lui o apasă tot mai greu pe umăr, şi la un moment dat îl simte că tremură. Laurel se întoarce să-i caute privirea. Floyd plânge. Pe obraz i se scurge o singură lacrimă mare, în care se reflectă luminile Crăciunului. Şi-o şterge cu dosul palmei şi îi adresează un zâmbet.
— Îți mulțumesc. Nici nu mi-am dat seama până acum cât de mult îmi lipsea această sărbătoare. Se apleacă şi o sărută pe creştet. Totul e perfect cu tine aici. Te iubesc, Laurel. Te iubesc enorm.
Îl priveşte surprinsă. Nu din cauza declarației, ci pentru că a făcut-o în prezența lui Poppy. Aruncă o privire rapidă spre fetiță şi descoperă că aceasta îi surâde afectuos, completând de minune scena. Habar n-are ce este cu adevărat în sufletul ei. Îşi dă însă seama că cei doi, tată şi fiică, o privesc

intens, aşteptând ceva în schimb. E Crăciunul, e întuneric. Dintr-un motiv misterios şi cumva sinistru, Laurel se simte obligată să răspundă. Zâmbind la rândul ei, murmură:

— Şi eu vă iubesc pe amândoi.

Poppy o trage mai aproape de ea şi o îmbrăţişează, iar Floyd li se alătură. Rămân iarăşi încremeniţi în noua poziţie, cu inimile bătând la unison şi respiraţiile unite într-una singură, între ei. Se despart cu greu.

— Asta este tot ce-mi doresc de Crăciun. Atât. Nimic mai mult, rupe Floyd tăcerea.

Laurel zâmbeşte stingheră. Nu-şi poate lua gândul de la tăieturile din ziare de pe biroul lui. Îşi aduce aminte de prăjitura cu morcov pe care au împărţit-o la cafeneaua de lângă coaforul ei, de siguranţa irezistibilă cu care bărbatul a intrat în local şi s-a îndreptat către ea. Apoi se gândeşte la mesajul ciudat pe care i l-a transmis Blue: „Eu am un fel de al şaselea simţ… văd aura oamenilor… dar, la iubitul tău, aura lui e greşită. E *întunecată”.*

Resimte aceeaşi senzaţie acolo, în acel moment. Puternică, aproape evidentă.

Pentru prima dată de când se ştie, are o revelaţie: „Tu nu eşti ceea ce vrei să pari. Eşti fals”.

55

A doua zi, când ajunge la azil, în drum spre birou, constată cu bucurie că mama ei încă trăieşte.

— Eşti tot aici? o întreabă, trăgându-şi scaunul lângă ea. Cum Ruby dă ochii peste cap, prefăcându-se indignată, adaugă: Vineri e Crăciunul. Înţeleg că n-ai vrut să mori tocmai acum, ca să nu ne strici tuturor buna dispoziţie. Dacă tot te-ai hotărât, ar fi fost de preferat săptămâna trecută.

— Ce părere ai de săptămâna viitoare? chicoteşte Ruby.

— Mda, e bine. Săptămâna viitoare e bine. Întotdeauna e mai linişte până la Anul Nou. Luând-o de mână, îi spune: Vom face o mare petrecere în Ajunul Crăciunului. Acasă la Paul şi la Bonny. Au să vină şi Hanna şi Jake. Noul meu prieten cu fiica lui. Mi-aş dori tare mult să vii şi tu.

— Nu, mersi, îi răspunde mama ei şi izbucnesc amândouă în râs.

— Bine, nu mă supăr pe tine…

— C-c-cum e n-n-n-noul t-tău i-iubit?

Zâmbetul îi îngheaţă pe buze. Pur şi simplu nu ştie ce să răspundă.

— E minunat. Totul este în regulă, îi spune, încercând să expedieze subiectul.

Imediat ce cuvintele îi ies din gură îşi dă seama cât de fals sună. Mama ei nu se lasă înşelată.

— În regulă? repetă cu un subton de îngrijorare în glas.

— Da. În regulă.

— Dacă aşa zici tu, atunci aşa o fi.

După ce pleacă de la azil, Laurel îl sună pe Jake, care răspunde aproape instantaneu.

— Mamă, s-a întâmplat ceva?

— Nu, totul e bine. Stai liniştit. Nu voiam decât să-ţi aud vocea.

— Of, îmi pare aşa de rău, mamă, îmi pare aşa de rău pentru discuţia aceea dintre mine şi Blue, pentru ce ţi-am spus. A fost complet aiurea.

— Nu, Jake, te rog, nu-ţi face griji. Mie îmi pare rău că am reacţionat exagerat. Cred că am fost şi eu şocată să mă regăsesc într-o relaţie intimă după atâţia ani de singurătate. Vreau ca totul să fie bine pentru toată lumea. O ştii. Din păcate, perfecţiunea nu face parte din lumea asta, nu-i aşa?

— Nu, îi răspunde fiul ei încercând să-şi ascundă preaplinul sentimentelor. Ai dreptate.
— Ne vedem mâine, la Bonny?
— Da, voi fi acolo.
— Ştii că vine şi Floyd. Aveți vreo problemă cu el?
— Nu. Absolut deloc.
Asigurările lui sună forțat. Laurel respiră adânc, pregătindu-se să treacă la subiectul real al apelului telefonic.
— Blue este pe lângă tine? Aş vrea să vorbesc puțin cu ea.
— Da, da, e aici. Sper că nu vrei să…?
— Vai, Doamne fereşte! Am uitat totul, ți-am spus doar. Vreau doar s-o întreb ceva.
— OK.
Îl aude strigând-o pe Blue, care ia telefonul.
— Bună, Laurel. Ce mai faci?
— Sunt bine, mulțumesc, Blue. Tu ce mai faci?
— Ei, ştii, prinsă cu diverse treburi, ca de obicei.
— Blue, am vrut să vorbesc cu tine ca să-mi cer iertare pentru modul în care am reacționat la ultima noastră discuție. Cred că am sărit calul nițel.
Aproape că o poate vedea pe interlocutoarea ei ridicând nonşalant din umeri.
— Lasă, n-are nimic…
— Nu, chiar îmi pare rău. Şi… m-am gândit la… nu ştiu… De fapt, cred că aş vrea să-mi spui mai multe despre ceea ce ai simțit atunci când l-ai văzut pe iubitul meu.
— Aha, ți-ai dat şi tu seama.
Laurel păleşte brusc şi îşi duce mâna la gât. Are senzația că a fost prinsă făcând ceva ruşinos.
— Nu, nu,. Adică…
— E cum ți-am spus eu, o întrerupe brutal tânăra. Pot vedea aura oamenilor. Cei care nu au această capacitate cred că este o escrocherie, fireşte. Va trebui să mă crezi pe cuvânt, dacă vrei să afli părerea mea.
— Da, vreau să ştiu ce ai văzut şi care este opinia ta.
Blue scoate un oftat de mulțumire. Este clar în elementul ei.
— În aura lui Floyd se văd culori ciudate. Multe nuanțe întunecate, mult negru. Am văzut chiar o nuanță de negru-verzui, care indică resentimente şi stimă de sine redusă. Apoi, roşul întunecat arată furie, iar rozul amestecat cu

negru sugerează infantilism şi ipocrizie. Evident, imaginea pe care o proiectează în societate este complet diferită, am fost şocată de discrepanţa dintre aura şi aparenţa lui. E ca un actor care se inspiră din roluri celebre, care învaţă cum să joace în feluritele situaţii pe care viaţa ni le aruncă în faţă. În altă ordine de idei, se poartă foarte ciudat cu fiica lui, ai observat? O urmăreşte tot timpul. N-o scapă niciodată de sub ochi. Parcă îi dictează ce să facă şi ce să spună. Parcă şi ea joacă un rol, iar el o supraveghează să nu facă vreo greşeală, ca nu cumva să-l dea de gol… Blue face o pauză de respiraţie. Nu cred că o iubeşte cu adevărat, cred că mai mult are nevoie de ea, pentru că îl umanizează. O foloseşte ca pe o mască.

Laurel scoate un sunet afirmativ, deşi încă se străduieşte să proceseze informaţiile.

— Dar când ai spus că ar fi periculos, la ce te-ai gândit?

— Am vrut să înţelegi că un bărbat care nu poate iubi, dar are nevoie disperată de iubire se poate dovedi periculos. Cred că Floyd este primejdios fiindcă se preface a fi altcineva decât este, ca să te determine să-l iubeşti.

Laurel nu-şi poate împiedica un frison de groază la auzul acestor cuvinte. Descriu perfect senzaţia pe care a trăit-o cu o seară înainte, lângă bradul de Crăciun.

— Ce-mi poţi spune despre Poppy, cum arată aura ei?

— Aura lui Poppy este ca un curcubeu, strălucitoare şi încă nedeterminată. O poate lua în orice direcţie, dar trebuie să iasă de sub influenţa tatălui ei înainte ca aceasta să-i înece culorile.

— Iar eu?

De cealaltă parte se lasă o tăcere rău-prevestitoare.

— Laurel, aura ta este atât de ştearsă, încât cu greu îi mai pot distinge culorile.

56

Când ajunge la muncă, Laurel descoperă cu surprindere că e singura care nu poartă un pulover cu motive de sezon.

— S-a dat o circulară?

— Da, îi răspunde colega ei, Helen, care poartă un pulover cu luminițe şi două globuri mici, colorate pe post de cercei. Am primit-o săptămâna trecută. Ar trebui să găseşti e-mailul în inbox.

Laurel oftează întristată. Sigur că mesajul este în inbox, probabil că l-a citit şi l-a uitat instantaneu, prinsă în meandrele complexe ale vieții ei.

— Uite, pune-ți asta pe cap, îi spune Helen întinzându-i o bucată de beteală.

Laurel îşi agață decorațiunea în păr şi-i zâmbeşte.

— Mersi.

Mall-ul unde lucrează răsună de cântece de Crăciun. Recunoaşte acordurile melodiei „Good King Wenceslas". Conducerea a investit în plăcinte cu carne de la Waitrose, iar la ora cinci după-amiaza urmează să se țină o petrecere de tip Secret Santa, animată cu sherry. Abia aşteaptă să plece acasă.

Seara, în drum spre parcare, trece pe la Waitrose, de unde cumpără două sticle de şampanie, două lumânări parfumate şi două cutii de ciocolată, urmând să stabilească mai târziu, când le va împacheta, ce anume va oferi şi cui.

Toată ziua s-a holbat la oamenii din jur, încercând să le vadă culorile, acea aură despre care vorbea cu atâta convingere Blue. De la convorbirea lor de dimineață, a început să creadă şi ea. Da, îşi spune, totul se leagă. Normal că Floyd are o aură întunecată, normal că se prezintă drept altcineva decât este.

Pe măsură ce trec orele, iar Floyd o bombardează încontinuu cu mesaje vesele, împopoțonate cu emoji-uri cu Moş Crăciun şi crenguțe de brad, nu reuşeşte să vadă nicio aură. Moleşită de repertoriul muzical specific sărbătorilor de iarnă şi de sherry-ul băut la birou, se trezeşte la un moment dat stând pe jos în propriul living, festonând cu o foarfecă hârtia strălucitoare în care o să împacheteze cadourile. Luminile brazilor din vecini îi bat în geamuri. Atmosfera festivă i se pare acum bizară, rău-prevestitoare.

„Ce ciudată este Blue”, îşi spune în timp ce stinge lumina, se dezbracă şi îşi scoate din păr fragmentul de beteală. „O fată cu adevărat stranie.”

57

În ziua de Ajun, Laurel se trezeşte târziu. O aşteaptă două mesaje de la Floyd, unul în care o întreabă ce să aducă pentru Paul şi pentru Bonny, iar celălalt, cu ce să se îmbrace. Îi răspunde rapid: „Adu-le cadou nişte brânză, cu cât mai puturoasă, cu atât mai bine. Şi îmbracă-te într-o dispoziție festivă, cu un pulover asortat. Eu voi purta ceva verde”. Replica lui vine instantaneu: „Am înțeles, o brânză verde şi un pulover puturos. Abia aştept. ☺” Pune capăt conversației cu mesajul „Nebunule ce eşti” şi se duce la duş. Nici nu iese bine din baie, când vede încă un mesaj: „N-ai putea să treci întâi pe la mine? Cadoul pe care ți l-am pregătit este prea mare ca să-l aduc la petrecere”.

Un fior de spaimă o face să se cutremure. Entuziasmul lui față de acest cadou voluminos o nelinişteşte. Nu i-au plăcut niciodată gesturile bombastice şi nici schimbările de plan intervenite pe ultima sută de metri. Cuvintele lui Blue îi revin în minte: „Un bărbat care nu poate iubi, dar are nevoie disperată de iubire se poate dovedi periculos”. Îşi aduce aminte de minciunile lui Floyd despre casa lui Noelle Donnelly şi despre familia ei. Se gândeşte la ce i-a povestit SJ despre abdomenul plat al femeii în luna a opta de sarcină şi la balsamul de buze din subsolul lui Noelle. Apoi îi revin în minte tăieturile din ziare găsite în biroul lui Floyd şi sfeşnicele din camera lui Poppy. Înțelege, fără nicio urmă de îndoială, că bărbatul a chemat-o la el acasă cu alte intenții.

Le trimite două mesaje identice lui Paul şi Hannei.

„Trec pe la Floyd, în drum spre Bonny, dar nu voi întârzia. Dacă vedeți că nu ajung, vă rog să mă sunați imediat. Dacă nu răspund, vă rog să trimiteți pe cineva să mă caute. Voi fi pe Latymer Road, numărul 18, casa N4. Vă explic totul mai târziu.”

Revine apoi la mesajul lui Floyd.

„OK”, îi răspunde. „Nicio problemă. Vin când sunt gata.” „Fantastic! Pe curând!” apare replica lui.

Încarcă pachetele de cadouri şi şampania în maşină, iar la ora unsprezece demarează spre casa lui Floyd. Primeşte un text de la Hanna: „Mama?” Nu-i răspunde.

Străzile sunt aglomerate, se circulă greu. O mulțime de oameni se scurg dintr-un cinematograf, magazinele de pe strada principală sunt pline de

muşterii, iar în Highgate un biet ren suportă cu stoicism sâcâielile unui grup de copii, în timp ce un Moş Crăciun nervos încearcă să-i pună la punct.

Pe măsură ce se apropie de Stroud Green, simte cum nodul din gât îi creşte şi devine tot mai dureros. Fiecare colț de stradă şi fiecare vitrină îi evocă imagini ale Crăciunurilor trecute. Pelerinajul anual la pizzerie din Ajunul Crăciunului, unde rezervau întotdeauna aceeaşi masă. Fuga în ultima clipă la magazinul de papetărie de pe strada principală, pentru că niciodată nu aveau suficientă hârtie de împachetat. Părculețul din capătul străzii, unde îşi duceau copiii după prânz, ca să-şi elibereze energia în exces. Uşile vecinilor, pe sub care Laurel şi copiii strecurau felicitări în dimineața de Crăciun. Toate aceste sărbători cu agitația lor, fiecare un mic miracol în sine, toate pierdute în negura timpului, reduse la cenuşă.

Parchează pe strada lui Floyd şi scoate cheia din contact. Rămâne un moment pe loc, simțind cum interiorul maşinii se răceşte progresiv, privind zbaterea crengilor golaşe ale copacilor sub palele de vânt, adunându-şi puterile pentru întâlnirea care va urma.

Cinci minute mai târziu, trage adânc aer în piept şi se îndreaptă spre intrare.

PARTEA A CINCEA

58

Laurel Mack. Dumnezeule, ce femeie tulburătoare!

Nici nu-mi vine să cred că m-a lăsat să pun mâna pe ea, s-o aduc în casa mea, în patul meu. Miroase ca un hotel de cinci stele, părul ei are finețea mătăsii, pielea ei este perfect netedă şi străluceşte misterios în semiobscuritate. Gura ei are prospețimea dimineților reci de iarnă. Mi-a prins capul şi mi l-a ținut strâns, cu degetele petrecute prin părul meu. A râs când am glumit cu ea şi a petrecut chiar un weekend acasă la mine. Apoi, încă unul. I-a povestit mamei sale muribunde despre mine. M-a invitat la o aniversare în familie. S-a dus cu fiica mea la cumpărături. M-a ciupit de fund când urcam scările în fața ei. S-a trezit cu capul pe pieptul meu, şi-a pus hainele mele, a umblat în picioarele goale prin casă, a băut cafea din cana mea, şi-a parcat maşina în fața casei mele, pe strada mea, a plecat şi s-a întors, de fiecare dată mai fermecătoare, de fiecare dată mai frumoasă decât o ştiam. Am petrecut ore în şir într-o senzație de stupoare că o astfel de femeie a putut să accepte un om ca mine.

Suntem în Ajunul Crăciunului, iar eu stau în living îmbrăcat cu un pulover Paul Smith şi cu o pereche de pantaloni puțin cam strâmți. Poppy e în camera ei, împachetează cadouri şi alege haine. Maşina lui Laurel este parcată vizavi. De la fereastră, îi văd perfect chipul împietrit, maxilarul împins cu un milimetru înainte, trădând hotărâre, ochii care clipesc lent. Efortul pe care îl face ca să găsească puterea să intre este impresionant. Eu ştiu, iar acum ştie şi ea ce ştiu eu.

Nu sunt bărbatul care crede ea că aş fi.

Aud soneria şi mă duc la uşă.

59

Floyd o întâmpină cu un sărut pe fiecare obraz. Ea îi zâmbeşte larg şi îl felicită:

— Arăţi perfect pentru Crăciun!

Nu minte deloc. E chipeş şi îmbrăcat în haine vesele. Puloverul verde-brad îl prinde foarte bine. În piept, însă, inima ei bate nebuneşte.

— Şi tu arăţi foarte bine. Îmi place haina ta.

— Îţi mulţumesc. Unde este Poppy? îl întreabă, mângâind catifeaua mătăsoasă a hainei şi străduindu-se să zâmbească.

— E sus, se străduieşte să-ţi împacheteze cadoul.

— Vai, scumpa de ea!

— Hai, intră, o îndeamnă arătând spre bucătărie. Am o sticlă de şampanie la rece. Îţi place cocktailul Buck's Fizz?

Laurel acceptă în tăcere, făcându-şi socoteala că alcoolul o va ajuta să se relaxeze. Şi Floyd pare încordat, observă, deşi se străduieşte să n-o arate. Îl urmăreşte atent în timp ce-i toarnă de băut, mai întâi şampanie, apoi suc de portocale, asigurându-se că a ales un pahar curat din dulap. Bărbatul îi oferă băutura şi-şi ridică paharul pentru un toast.

— În onoarea ta. Pentru tine, o femeie minunată, extraordinară. Am motive serioase să cred că eşti persoana cea mai specială din câte am cunoscut. Este o cinste pentru mine să te pot numi prietenă. Sănătate, Laurel Mack! Sănătate!

Îi zâmbeşte la rândul ei. Simte că ar trebui să răspundă cu acelaşi entuziasm, dar nu-i vine nimic potrivit în minte.

— Sănătate! Să ştii că nici tu nu te descurci prea rău, îngaimă în cele din urmă. Ridică privirea spre tavan. Poppy coboară să ni se alăture? Întreabă, dându-şi seama că vocea îi tremură puţin.

— Aşa ar trebui, aşa ar trebui, îi răspunde el laconic.

Laurel îi întinde o pungă de cadouri.

— Uite, prefer să-ţi ofer acum ce ţi-am pregătit. N-are niciun rost să-l mai plimb până la Bonny.

Floyd deschide pachetul în care se află o oglindă de bărbierit. Exprimă încântarea şi mulţumirile de rigoare, apoi se apropie de ea cu braţele întinse şi o îmbrăţişează. Laurel face un efort să nu se retragă, simţind cum i se inteţeşte respiraţia sub un val de adrenalină. E pe punctul să-l împingă

deoparte şi s-o rupă la fugă pe uşă. Cum a putut să accepte şi să se bucure de atingerea acestui om? Ce naiba a găsit la el? În orice caz, acum îi provoacă o spaimă atavică, viscerală.

— Uite, ține plicul ăsta, îi spune el brusc. Deschide-l. Eu fug până la maşină, ca să-ți aduc celălalt cadou.

— Bine, răspunde ea uşurată.

Floyd se opreşte în prag, cu un zâmbet misterios plutindu-i pe buze.

— La revedere.

Uşa se închide imediat.

O tăcere adâncă se lasă peste casă după ieşirea lui. Deschide plicul şi extrage dinăuntru o felicitare ilustrată cu o porumbiță în zbor. Ciudat de nepotrivită pentru Crăciun, îşi spune. În interiorul felicitării găseşte o scrisoare din care începe să citească.

Laurel,

Îmi dau seama că am început să te plictisesc. Simt că ai descoperit ceea ce alte sute de femei au înțeles înaintea ta, anume că nu sunt bărbatul potrivit pentru ele. Nu este nicio problemă. Mi-am dat seama singur că nu te merit şi că trebuie să te las să-ți vezi de drum. Înainte de asta însă, trebuie să-ți mărturisesc un adevăr revoltător, de neconceput. Am ceva ce-ți aparține. Ceva ce nu mi-a fost dat, ci, mai curând, lăsat moştenire într-o succesiune teribilă de evenimente. Trebuie să mai ştii că, înainte de a intra în posesia mea, lucrul prețios despre care îți vorbesc a fost maltratat în mod oribil de către o altă persoană şi că, timp de cinci ani, i-am acordat toată atenția şi devotamentul meu. L-am îngrijit şi l-am cizelat.

Acum a sosit clipa să-ți înapoiez ceea ce îți aparține de drept. Mă bucur că am petrecut puțin timp împreună. Poate că astfel ai ajuns să mă vezi ca pe un om normal, nu ca pe un monstru. Ca pe un bărbat demn de afecțiunea ta, măcar pentru câteva săptămâni scurte. După anii petrecuți într-un deşert emoțional, pentru mine a fost o experiență extraordinară. Un dar prețios, pentru care nu am cuvinte să-ți mulțumesc. Mă bucur că ai avut ocazia să mă cunoşti, să mă vezi, aşa cum îndrăznesc să sper, ca pe un bărbat demn de încredere, capabil să aibă grijă de bunul tău cel mai de preț.

Uşa de la biroul meu este descuiată. Ți-am lăsat pe computer un mesaj video. Apasă play şi *îți voi explica totul.*

Al tău, pentru totdeauna şi din toată inima,

Floyd Dunn

Laurel pune scrisoarea pe masă şi aruncă o privire în afara bucătăriei. Încet, se ridică şi se îndreaptă spre biroul pe care îl cunoaşte deja destul de bine. Se aşază pe scaunul lui Floyd şi pune mâna cu timiditate pe mouse. Computerul demarează imediat, iar Floyd apare pe mijlocul ecranului, îmbrăcat cu acelaşi pulover pe care-l purta de dimineață. Chipul îi este împietrit într-o expresie de durere extremă. Apăsă butonul play şi începe să-i vizioneze confesiunea.

60

Laurel, sunt atâtea lucruri pe care aş vrea să ţi le spun. Voi începe însă cu acesta: în noiembrie, când am intrat în cafeneaua aceea, când am ales masa de lângă tine, când ţi-am complimentat coafura şi te-am invitat să împărţim prăjitura mea cu morcov, nu încercam deloc să te seduc. Erai mult prea frumoasă şi mult prea delicată, iar eu nici nu îndrăzneam să cred că aş fi putut reuşi.

Tot ceea ce s-a petrecut apoi a fost cu totul neaşteptat. Îmi dau seama, privind în urmă, că am fost îngrozitor, îngrozitor de egoist.

Nu cu multă vreme în urmă am aprins televizorul, într-o seară, ca să mă pun la curent cu noutăţile şi am picat peste trailerul emisiunii *Crimewatch.* Nu este genul meu de divertisment, te asigur. Chiar deloc. Anunţau reconstituirea dispariţiei unei fete pe nume Ellie Mack. Când pe ecran a apărut fotografia ei, am crezut că fac infarct. Fata dispărută semăna perfect cu Poppy. Mai în vârstă decât ea, dar aproape identică. Aşa că am lăsat televizorul să meargă şi am urmărit toată emisiunea.

„Au trecut deja zece ani de când Ellie Mack, o fată de cincisprezece ani din nordul Londrei, a dispărut în drum spre bibliotecă”, se auzea vocea bubuitoare şi emfatică a prezentatorului. „Ellie era o fată prietenoasă şi apreciată la şcoală. De opt luni era implicată într-o frumoasă relaţie de dragoste cu un băiat, era inima şi sufletul familiei ei. Profesorii spun că n-ar fi avut nicio problemă să ia bacalaureatul cu rezultate excelente. Cine şi-ar fi imaginat că acest înger de fată avea să plece într-o dimineaţă liniştită de joi de acasă pentru a nu se mai întoarce niciodată?

În 2005 am lansat aici primul apel prin care-i invitam pe eventualii martori ai dispariţiei lui Ellie să ne contacteze. Fără rezultat. Acum, după zece ani, timp în care Ellie nu a fost văzută şi nu au apărut dovezi în favoarea unei eventuale răpiri, am pus în scenă o reconstituire. Înainte de a începe, o să-i ascultăm pe părinţii fetei, Laurel şi Paul Mack, care ne vor oferi o evocare emoţionantă a fiicei lor, despre care nu mai ştiu nimic de nu mai puţin de zece ani”.

Imaginea prezenta acum înregistrarea unui cuplu care dădea impresia de oboseală. Femeia şi bărbatul erau filmaţi unul lângă celălalt, în bucătăria lor, drăguţ amenajată, de altfel. Ea avea părul blond, cu vârfurile tăiate

drept, prins într-o parte. Purta o bluză polo neagră, cu mânecile suflecate, şi un ceas oarecare. Nu avea inele. El arăta ca un lucrător tipic din sectorul financiar: cămaşă albastră, deschisă la gât, păr grizonant, cu cărare într-o parte, tuns scurt în spate şi lăsat mai lung pe creştet, cu o față perfect netedă, pe care şi-o îngrijea probabil de două ori pe săptămână pe Jermyn Street. Erați voi, tu şi cu Paul.

Ai intrat într-un dialog cu un reporter invizibil, ale cărui întrebări au fost tăiate la montaj. Vocea ta suna serioasă şi matură, cam ca a unei crainice de ştiri. Am remarcat că aveai aceeaşi frunte lată şi ochi distanțați ca Poppy şi Ellie. Asemănarea dintre voi trei era frapantă. Ai povestit despre frumusețea interioară a fiicei tale, despre râsul şi visurile ei, despre dimineața în care a dispărut, despre lasagna pe care te-a rugat să i-o păstrezi pentru când urma să se întoarcă acasă, la prânz. Ochii îți erau împietriți, storşi de lacrimi. Îți frământai nervos încheieturile subțiri cu degetele. Aveai mâini foarte frumoase: lungi, elegante, feminine.

A urmat Paul. Nu vreau să par răutăcios, dar mi s-a părut că numai gura era de el. Bine intenționat, dar inutil. Se vedea clar că nu mai erați împreună. Limbajul trupurilor voastre era complet defazat. Paul vorbea despre relația excelentă pe care o avusese cu fiica lui – cu toți copiii voştri, se grăbise să adauge – despre sinceritatea şi deschiderea ei față de părinți, insistând că nu avea secrete. Îți aruncase apoi o privire sticloasă, sperând, în zadar, că-l vei susține cumva. În timp ce vorbeați, pe ecran erau proiectate imagini cu Ellie la diferite vârste, în diverse ipostaze: lângă un tobogan de plastic; cu părul în vânt pe o barcă cu motor, ținută bine de tatăl ei; la o serbare de Crăciun, cu o pălărie nostimă pe cap, şi la un restaurant, ținând după gât o femeie mai în vârstă, care părea să-i fie bunică.

Arăta atât de plină de viață în poze, încât era imposibil să fi murit, mi-am spus. Vitalitatea, energia şi optimismul ei te cucereau prin ecran. Nu putea fi decât o coincidență stranie, nimic mai mult, am încercat să mă conving singur. O tânără cu un nume destul de frecvent întâlnit care a dispărut înainte ca Poppy să vină pe lume şi care, din întâmplare, semăna izbitor cu ea.

Interviul s-a terminat şi a început reconstituirea propriu-zisă. Abia în acel moment am înțeles. Piesele puzzle-ului s-au aşezat la locul lor în mintea mea şi am exclus posibilitatea unei simple coincidențe. Filmarea a început pe High Road, apoi camera s-a deplasat pe lângă cafeneaua de la colțul străzii pe care locuia Noelle, după care a apărut magazinul Crucii Roşii de

la care obişnuia să-şi cumpere hainele acelea oribile. A urmat un plan larg al străzii, în care am reuşit să disting până şi cireşul înflorit din curtea ei. Pielea mi se făcuse de găină.

Vezi tu, într-un acces de furie, Noelle îmi mărturisise că nu ea este adevărata mamă a lui Poppy, ci că o tânără, pe nume Ellie, purtase copilul în locul ei. În momentul respectiv, am crezut că vorbea nebunia din ea. Oricum, nu puteam şti dacă mințea sau spunea adevărul, căci, de când mă informase că este gravidă, n-o văzusem niciodată dezbrăcată şi nu mă mai lăsase s-o ating. Cu toate acestea, povestea părea trasă de păr rău de tot. Pe scurt, nu i-am dat prea mare importanță.

Şi chiar dacă aş fi crezut-o, întotdeauna mi-am imaginat-o pe acea Ellie ca pe o ființă aflată la marginea societății, o drogată, o amărâtă pescuită de Noelle din cine ştie ce şanț şi plătită ca să-i poarte falsa progenitură. Acum însă, vedeam la televizor o tânără superbă, care ar fi avut o viață întreagă în față dacă nu s-ar fi evaporat brusc de undeva din preajma casei lui Noelle.

Ellie nu era genul de copil care să-şi fi abandonat familia, prietenul şi viitorul ca să se transforme, de bunăvoie, în mamă purtătoare pentru o străină. Gândurile mi s-au îndreptat spre trecut, atunci când, după dispariția lui Noelle, m-am dus la ea acasă ca să-i strâng lucrurile lui Poppy. Mi-am adus aminte de pivnița ciudată despre care ți-am povestit, unde am găsit o canapea veche şi pătată, o grămadă de hamsteri morți, un televizor cu DVD player încorporat şi o uşă groasă cu trei yale. Mi-am dat seama instantaneu că Noelle ar fi fost în stare să fure un copil şi am înțeles ce aveam de făcut.

61

Laurel, de când m-am născut nu mi-am dorit altceva decât să fiu la fel ca toată lumea. Viața m-a purtat dintr-o țară în alta, de la o şcoală nouă la altă şcoală nouă, unde am dat piept cu puştii care crescuseră împreună, ai căror părinți se întâlneau la un pahar în weekenduri, copii relaxați care îşi aveau glumele, poreclele şi bârlogurile lor de prin garaje şi subsoluri. Îi admiram şi mă întrebam încontinuu: „Cum reuşesc? Cum funcționează viața asta?” N-am locuit niciodată suficient de mult în acelaşi loc încât să merit o poreclă. Am rămas tot timpul „băiatu’ ăla nou”. O dată la doi ani eram strigat de voci străine: „Hei, tu, ăla nou!” Nici faptul că eram aproape un geniu nu cred că m-a ajutat. Cui îi place străinul mai deştept decât el? Şi eram îngrozitor de deştept. Inteligența parcă îmi ieşea prin pori.

Pe deasupra, eram foarte urât şi total netalentat la sport, care nu mă interesa deloc. Cât despre părinții mei, ei făceau parte din acea categorie de oameni ambițioşi, pregătiți să sacrifice totul pe altarul carierei profesionale. Efectiv nu păreau capabili să priceapă importanța prezenței părinților pentru copii. Îmi găseau tot felul de activități, spunându-şi că, atâta vreme cât eram ocupat, eram fericit.

Într-un singur loc mi-a plăcut, într-un orăşel din Germania. Acolo am frecventat o şcoală internațională, alături de copii din toată lumea, dintre care mulți nu ştiau nici măcar engleza. Fluctuația era enormă, puştii veneau şi plecau tot timpul. Aşadar, pentru prima dată în viață, mă bucuram de un avantaj, căci vorbeam engleza. Am locuit acolo de la unsprezece până la paisprezece ani, aşa că am intrat în şcoală odată cu bobocii şi am ajuns printre veterani. A fost o experiență bună, formatoare. Aproape transformatoare. Îi vedeam pe cei noi, coreeni, indieni şi nigerieni, sosind şi începând lupta cu limba străină şi cu şocul cultural. Aşa mă simțeam şi eu normal.

Acolo mi-am făcut o prietenă, pe Mathilde. Era franțuzoaică. Foarte drăguță. Ne-am sărutat de câteva ori şi, dacă părinții mei nu m-ar fi luat de ceafă şi nu m-ar fi smuls de acolo exact atunci, poate că aş fi reuşit să devin o ființă normală, un bărbat cu inima la locul ei.

Din păcate, nu cred că am iubit cu adevărat pe cineva până la apariția lui Poppy, şi nici acum nu sunt sigur că „iubire” este cuvântul potrivit. Poate fiindcă nu dispun de niciun termen de comparație.

Ai vrea să ştii, probabil, de ce nu m-am dus direct la poliție după ce am văzut-o pe Ellie la *Crimewatch,* nu-i aşa? Este o întrebare corectă.

În primul rând, în momentul respectiv, nu ştiam dacă fata mai era în viață sau nu. Nu ştiam cât timp petrecuse în subsolul lui Noelle, plecând de la premisa că ar fi ajuns într-adevăr acolo. Conform celor relatate în emisiune, exista o vagă posibilitate ca, la un moment dat, să se fi strecurat înapoi în casa familială ca să ia nişte lucruri şi o sumă de bani. Aşadar, nimeni nu ştia precis unde a fost şi, cu atât mai puțin, unde este Ellie.

Fireşte, această analiză nu constituia un motiv suficient ca să nu informez autoritățile despre puținele informații de care dispuneam. Vezi tu, ceea ce mă îngrijora în cel mai înalt grad era rolul meu în tot acest scenariu. În ziua aceea, Noelle îmi spusese, printre altele, că eu n-aş fi fost adevăratul tată al lui Poppy şi nici ea adevărata ei mamă. Îmi povestise că bebeluşul fusese conceput cu spermă achiziționată de pe internet. Am trecut peste această dezvăluire de prost gust, aşa cum am ales să le ignor şi pe celelalte. Mi-am vârât capul în grămada de nisip a negării. Laurel, te rog să mă crezi când îți spun că Poppy a fost singurul lucru bun care mi s-a întâmplat vreodată. Mândria şi bucuria mea. Singura mea *raison d'être.* Ştii că relația mea cu Sara-Jade a fost întotdeauna marcată de dificultăți. M-a urât încă de mică, m-a scuipat în ochi, m-a muşcat şi m-a zgâriat. Am crezut că asta înseamnă paternitatea. Am crezut că primisem copilul pe care îl meritam. Apoi, în viața mea a intrat Poppy, care nu numai că era inteligentă şi drăgălaşă, dar părea să mă adore. Pentru prima dată, aveam şi eu ceva frumos, prețios, numai al meu. Iar dacă nu era a mea, atunci viața n-ar mai fi avut niciun sens pentru mine.

După ce am văzut acea ediție specială din *Crimewatch,* mi-am dat seama că dacă Poppy îmi aparținea genetic, iar eu aş fi dezvăluit tot ce ştiam, niciun ofițer de poliție, niciun detectiv, niciun judecător şi niciun jurat nu m-ar fi crezut, nici într-un milion de ani, când aş fi afirmat că Ellie fusese însămânțată artificial cu sperma mea, fără ca eu să ştiu ori să-mi fi dat consimțământul. N-ar fi avut nicio noimă. Era clar că aş fi fost condamnat pentru complicitate, în cel mai bun caz. Se putea ajunge chiar la acuzația de viol asupra unei minore. Asupra unei minore pe care nici măcar n-o văzusem vreodată.

Din nou, am ales să ignor realitatea. N-am făcut testul ADN, deşi dovada că Poppy nu e copilul meu, dacă într-adevăr aşa stau lucrurile, mi-ar fi

permis să merg la poliție şi să dau totul în vileag. Nu eram în stare să mă despart de ea, Laurel. Îmi pare rău.

La scurt timp după emisiunea aceea am citit un interviu cu tine în *The Guardian,* care a preluat cazul ca pe un fel de poveste şocantă din viața reală. Ai declarat, citez: „Cel mai rău lucru este să nu ştii nimic. Să nu-ți găseşti împăcarea. Nu pot merge mai departe dacă nu ştiu unde este fiica mea. Este ca şi cum ai călca pe nisipuri mişcătoare. Este ca atunci când vezi un punct la orizont, dar nu poți ajunge niciodată la el. Este o moarte lentă”.

O lună mai târziu, ziarele titrau: „AU FOST GĂSITE RĂMĂŞIȚELE LUI ELLIE”. În sfârşit, puteai să te împaci cu soarta. Am asistat la înmormântare. Am văzut cum ți s-au înmuiat picioarele când urcai treptele spre crematoriu împreună cu soțul tău şi cum era să cazi când ați ieşit. Se părea că atotputernica împăcare nu-ți adusese altceva decât o cutie de oase. Eu, pe de altă parte, eram capabil să-ți ofer ceva care te putea scoate cu adevărat din nisipurile mişcătoare, care te putea împinge dincolo de orizont. Eu ți-o puteam oferi pe Poppy.

62

Am devenit obsedat de tine, Laurel. Am scotocit tot internetul în căutarea articolelor şi fotografiilor cu tine. Erai o femeie atât de rafinată, atât de succintă şi de precis articulată. Niciun cuvânt în plus, niciun fel de incontinență emoțională, mâinile tale frumoase împreunate întotdeauna, părul elegant, hainele croite pe măsură, fără zorzoane, fără nasturi stridenți sau dantele. Nici măcar ținuta ta nu trăda excese.

Pe măsură ce te urmăream, începeam să-l cunosc tot mai bine pe Paul. Cămăşile lui păreau banale la început, până ce îți dădeai seama că, prin contrast, în interiorul gulerului apărea un imprimeu cu floricele. Butonii păreau să fie nişte capete de căței. Ca să nu mai amintesc de ochelarii cu ramă de baga şi şosetele de mătase cu modele colorate, geometrice.

Investigații ulterioare mi-au dezvăluit că îşi cumpăra hainele mai ales de la Paul Smith şi Ted Baker. Am început să experimentez, la rândul meu, când cu o pereche de şosete, când cu o batistă. Apoi, pentru prima dată în viață, m-am bărbierit la frizerie. Nu gustasem niciodată această experiență. Ca să fiu sincer, mă bărbieream foarte rar. Preferam să-mi las barba să crească până când perii începeau să se încovoaie şi să mă irite. Abia atunci, exasperat, găseam o lamă – de obicei, uzată – cu care dădeam totul jos fără milă, scoțând la iveală o față roşie şi plină de răni, până ce barba îmi creştea la loc. Achiziționarea de haine era o formalitate neplăcută: o tură rapidă la M&S, de două ori pe an. Au început să mă amuze escapadele la buticurile de lux pentru domni. Îmi plăceau asistentele de vânzări cu şolduri înguste, întotdeauna gata să ajute, să te îndrume în direcția corectă. Pasul următor, a fost să mă las pe mâna unui hair stylist şi să găsesc nişte produse care dădeau bietei mele podoabe capilare aparența de volum. Mi-am cumpărat şi o pereche de ochelari cu lentile false şi cu ramă de baga. Transformarea era completă.

A fost un proces gradual, care a durat vreo două luni. Nu am apărut peste noapte complet schimbat, ca în emisiunile acelea oribile cu lecții de machiaj.

Voiam să mă vezi şi să-ți placă de mine. Atât şi nimic mai mult. Să-ți par familiar. Să-ți inspir încredere, să fiu bărbatul cu care ai fi acceptat să împărți o prăjitură cu morcov. Voiam să fim prieteni şi apoi să te împrieteneşti cu Poppy. Între timp, îmi găsisem curajul să cer un test ADN.

Ştiam acum cu precizie de 99,98 la sută că fetiţa nu e a mea şi că singura persoană căreia îi aparţine cu adevărat eşti tu.

Nu mă aşteptasem să mă placi. Nu-mi închipuisem că-ţi vei strecura mâinile în mânecile puloverului meu la restaurant, urcuşul nostru poticnit spre dormitor din aceeaşi noapte şi capul tău odihnindu-se pe umărul meu, a doua zi de dimineaţă. Femeilor ca tine nu le plac tipii ca mine. Iar eu…

Nu, n-am nicio scuză. Absolut niciuna. Am profitat de tine. Atât şi nimic mai mult.

Mă bucur totuşi că tu şi Poppy v-aţi apropiat, că aţi ajuns să vă cunoaşteţi în circumstanţe oarecum normale, nu sub reflectoarele unei anchete poliţieneşti şi nici într-un birou al serviciului de asistenţă socială. Între voi s-a înfiripat relaţia normală dintre o bunică şi nepoata ei, care iau împreună micul dejun, ies împreună la cumpărături şi se bucură de mese în familie. Sper că, în zilele care vor urma, Poppy va fi acceptată fără dificultăţi în familia Mack. I-am dat câteva indicii vagi despre situaţia reală. Tu vei decide cât de mult ar trebui să afle. Aminteşte-ţi că această casă, cu tot ce se găseşte în ea, îi aparţine. Îi va ajunge cu prisosinţă când va porni pe drumul vieţii.

Povestea mea se apropie de sfârşit, de adevăratul motiv pentru care nu m-am dus direct la poliţie în luna mai. Dacă priveşti pe fereastra din dreapta ta, vei vedea că în grădină a apărut un strat nou, puţin mai înălţat decât celelalte. Îl vezi? Chiar acolo, în spate. L-am săpat la începutul lunii noiembrie, chiar înainte să ne cunoaştem.

E locul unde îşi doarme somnul de veci Noelle Donnelly. Anterior stătuse înghesuită într-un congelator, la mine în pivniţă. A ajuns acolo în noaptea când mi-a mărturisit ce făcuse cu Ellie şi că Poppy nu-mi aparţinea.

N-am vrut s-o omor, Laurel. Îţi dau cuvântul meu de onoare. A fost un accident. Da, m-am repezit la ea, am vrut s-o bag în sperieţi, am vrut să-i fac rău. Îţi imaginezi în ce hal mă simţeam. Femeia aceea rea îmi rupsese inima din piept şi mi-o făcuse bucăţi, în propria mea bucătărie. Sunt convins că şi ţie ţi-ar fi venit s-o loveşti, dacă ai fost în locul meu. Sunt sigur. Dar *nu am avut intenţia s-o omor.* A căzut cu scaunul pe spate, s-a lovit la cap de gresie şi…

În orice caz, tu decizi ce vei dezvălui poliţiei. Nu puteam să dispar fără să spun cuiva adevărul şi am încredere că orice te vei hotărî să faci va reprezenta alegerea corectă.

Te rog să mă ierți, Laurel. Iartă-mă pentru tot. Iartă-mă că am întâlnit-o pe Noelle şi că i-am permis să intre în viața mea; iartă-mă că nu i-am pus mai multe întrebări despre cămăruța aceea de la subsol; pentru că nu m-am dus la poliție când am început să bănuiesc cine era cu adevărat mama lui Poppy; pentru că m-am îndrăgostit de tine şi pentru că ți-am răpit aceste săptămâni din viață, asupra cărora nu aveam niciun drept. Te rog, iartă-mă.

Orizontul ți se deschide acum în față, Laurel. Păşeşte către el, cu Poppy lângă tine.

63

Filmul se termină. Casa se scufundă din nou în tăcere. Laurel aruncă o privire pe fereastra dinspre stradă. Maşina lui Floyd nu se mai vede, aşadar, prin extensie, şi el a plecat. Se întoarce în biroul lui şi ridică ochii în tavan. De undeva din piept îi iese un geamăt. Fata ei. Scumpa ei fetiță. Ea n-a hălăduit aiurea pe cărările Marii Britanii, cu rucsacul în spinare, ci a zăcut încuiată în subsolul lui Noelle Donnelly, cu copilul dorit de aceasta în burtă. Cât a stat acolo? Cum a fost tratată? Cum a murit? Şi cum de Laurel n-a ştiut nimic? De câte ori s-a plimbat pe străzile acelea în anii de după dispariția lui Ellie? De câte ori a trecut pe lângă casa aia blestemată, admirând chiar florile roz de cireş din dreptul ferestrei de la subsol? De câte ori a trecut la numai câțiva metri de fiica ei, fără ca vreun presentiment, vreo conexiune ombilicală misterioasă, s-o avertizeze că ea era acolo?

Pieptul îi explodează într-un hohot de plâns furios. Loveşte ritmic în biroul lui Floyd până când pumnii i se umplu de sânge. E pe punctul să urle din nou când aude un scârțâit în spatele ei. Uşa biroului se întredeschide încet. Este Poppy. Poartă rochița din jerseu cu şifon pe care au cumpărat-o de la H&M când au fost amândouă la cumpărături. Cu o mână îşi ține părul, iar în cealaltă are un elastic şi o perie.

— Încercam să-mi fac coadă. O coadă înaltă, care să fluture. Dar nu reuşesc, n-am mâinile suficient de lungi. Mi se tot încurcă la capăt.

Laurel zâmbeşte şi se ridică de pe scaun.

— Vino încoace, îi spune întorcându-se spre ea. Stai jos. Să văd ce pot face. N-am mai făcut de multă vreme o coadă de cal înaltă.

Poppy se aşază ascultătoare şi îi dă elasticul şi peria de păr. Laurel începe să o perie, descoperind cu surprindere că gestul îi e imprimat în memoria musculară. A făcut acelaşi lucru de nenumărate ori dimineața, când pregătea fetele de şcoală. Se pare că talentul o să-i fie pus din nou la încercare. Este pe cale să redevină mamă. Ceva cald şi delicat i se deschide în capul pieptului, ca un boboc de floare.

— Unde e tata? întrebă Poppy.

— Tata nu mai este aici. A trebuit să plece undeva.

— Are legătură cu ce mi-a spus azi-dimineață?

— Ce ți-a spus?

— Mi-a spus că mama mea nu este Noelle, ci fiica ta. Se întoarce brusc spre ea, dând la iveală o pereche de ochi roşii, umflați de plâns. Este adevărat? Tu eşti bunica mea?

Laurel înghite în sec.

— Tu ce părere ai? Ți-ar plăcea să fie aşa? Când Poppy dă din cap că da, îi spune: Ei bine, chiar sunt. Pe mama ta o chema Ellie şi era fiica mea. A fost cel mai minunat copil din lume. Iar tu, Poppy, eşti la fel ca ea.

Fetița rămâne tăcută un moment, apoi ridică spre Laurel o privire înspăimântată.

— Ellie a murit?

Laurel îi răspunde printr-o înclinare a capului.

— Şi tata a murit?

— Adică…?

— Tatăl meu real.

— Vrei să spui…

— Bărbatul care a făcut un copil cu Ellie. Nu tatăl meu care m-a crescut.

— Floyd ți-a spus?

— Da. Mi-a spus că nu ştie cine este tatăl meu adevărat. Mi-a spus că nimeni nu ştie, nici chiar tu.

Laurel îşi întoarce atenția către părul fetei. Îl strânge cât poate de sus şi petrece în jur elasticul, răsucindu-l de trei ori.

— Nu ştiu dacă tatăl tău mai trăieşte sau nu, Poppy. E posibil să nu aflăm niciodată.

— Ai terminat? o întreabă fetița după un nou moment de tăcere.

— Da. Totul e în regulă.

Poppy se dă jos de pe scaun şi se duce să se admire în oglinda de pe peretele din antreu. Atinge imaginea din oglindă cu vârfurile degetelor.

— Semăn cu ea? o întreabă pe Laurel.

— Da. Eşti exact ca ea.

— Era frumoasă?

— Era extraordinar de frumoasă.

— Era la fel de frumoasă ca Hanna?

Laurel e pe punctul să răspundă: „Oh, era mult mai frumoasă decât Hanna”, dar se opreşte la timp.

— Da. Era la fel de frumoasă ca Hanna.

Poppy pare satisfăcută de răspuns.

— Mai mergem la petrecere?

— Tu vrei să mergem?
— Da. Aş vrea să-mi cunosc familia. Familia mea adevărată.
— În cazul acesta, trebuie să mergem.
— Laurel?
— Da, iubita mea.
— O să-l mai văd vreodată pe tata?
— Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

Poppy îşi priveşte o clipă pantofii, apoi se uită din nou la Laurel. Stoicismul care i-a fost inoculat atât de puternic încă din fragedă pruncie cedează ca un baraj în fața emoțiilor, şi începe să plângă amarnic, cu lacrimi mari şi sughițuri, cu pumnii strânşi la ochi.

Laurel o ia în brațe, o strânge cu putere şi o sărută pe creştet, simțind cum iubirea pentru acest copil se răspândeşte din tot corpul ei ca o furtună de vară purificatoare.

64

Am la mine paşaportul şi un pistol. Într-o geantă de voiaj mi-am pus nişte schimburi şi un telefon cu bateria încărcată. Plănuiesc să mă îndepărtez cât mai mult de codul poştal N4, iar după aceea să-mi zbor creierii sau să încerc să ies din ţară. Încă nu sunt hotărât, pentru că nu-mi dau seama ce ar fi mai rău: să-i frâng inima fiicei mele sau să-i frâng inima şi să-mi petrec restul vieţii ascunzându-mă de braţul lung al legii sau în puşcărie. Diferenţa este că planul B nu implică şi o înmormântare.

În fine, am reuşit să fac ordine în mizeria dezgustătoare pe care ai lăsat-o în urma ta, Noelle. Acum, când îţi vorbesc (sau mă gândesc, sau îţi scriu, sau ce naiba se face când crezi că vorbeşti cu o moartă), Laurel e pe cale să-şi dezvăluie calitatea de bunică în faţa lui Poppy. Amândouă se vor duce apoi să serbeze Crăciunul cu o masă strălucitoare, demnă de un film regizat de Richard Curtis, sub luminiţele strălucitoare din Belsize Park. Imaginează-ţi, Noelle, cum se vor întoarce toate capetele la apariţia acestui cuplu de femei frumoase şi puternice, cu sprâncenele lor perfect conturate şi cu creierele lor mari, răspândind lumină în jur. Doar încearcă să-ţi imaginezi. Aş da orice să fiu acolo. Am renunţat însă la acest privilegiu atunci când mi-am pus propria mea fericire şi propriile nevoi deasupra celor ale lui Laurel.

Am părăsit Londra, Noelle. Cred că mă îndrept spre vest. Da, tocmai am trecut pe lângă Slough. Mă simt bine, chiar fantastic. În fine, am reuşit să mă scutur de tine ca de o piele moartă.

Ating arma din punga banală de la Sainsbury, pe care am pus-o lângă mine, pe scaunul din dreapta. Îi mângâi liniile simple, solide, simt răceala metalului prin plastic. Îmi imaginez senzaţia ţevii apăsându-mi cerul gurii şi rezistenţa trăgaciului sub degetul arătător. Este o zi senină şi răcoroasă. Mă imaginez trăgând pe dreapta peste câteva ore şi intrând într-un cătun adormit din Cornwall, căutând un han sau dormind în maşină. Mâine mă voi trezi în ziua de Crăciun. Lumea va fi fericită şi tăcută, ca în fiecare an de Crăciun. Milioane de vieţi zgomotoase şi agitate aspirate în interior, în spatele milioanelor de uşi închise. Dar apoi, unde m-aş duce? Dar poimâine? Dar răspoimâine?

Mă simt curat şi pur, inocent, liber. Am făcut cel mai măreţ şi mai bun lucru din viaţa mea. Chiar vreau să fiu de faţă când toată povestea asta

sordidă va ajunge în presă? Serios? Dumnezeule, imaginează-ți fotografiile oribile cu noi, pescuite cine ştie de pe unde, pe care le vor publica în sute de mii de exemplare şi le vor proiecta pe ecrane seri la rând. Fred şi Rose West[10] vor arăta ca Brad Pitt şi Angelina Jolie prin comparație.

Am trecut de Glastonbury Tor. Soarele a început să coboare, iar cerul are o nuanță gri-perlat. Lumina palidă se reflectă în pavaj, şi câțiva oameni au ieşit să admire peisajul. Ies de pe M5 la următoarea intersecție şi intru pe un drum de țară, care constat că duce într-un câmp. De acolo pot admira apusul, pot vedea cum se alungesc şi se îngustează umbrele stâncilor de la Glastonbury. Mi le imaginez pe Laurel şi pe Poppy în lumina tremurătoare a lumânărilor de pe masa lui Bonny, le văd chipurile destinse şi strălucitoare. Apoi mă gândesc la noi doi, paradoxal uniți inextricabil pe vecie, cu mutrele alăturate pe primele pagini ale ziarelor. Nu vreau să asist la acest spectacol. Îmi aduc aminte de Poppy, de atitudinea ei plină de curaj când i-am luat mâinile între ale mele azi de dimineață şi i-am spus adevărul despre ea, îmi amintesc grimasa hotărâtă cu care şi-a stăpânit emoțiile, modul în care a acceptat fără cuvinte un adevăr pe care nicio fetiță de nouă ani n-ar trebui să fie obligată să-l asculte vreodată. Mă întreb dacă se va obişnui să trăiască fără mine, dar ştiu că o va face. Ştiu că va creşte şi că va fi bine. Mă gândesc la părinții mei de la Washington, la buzele lor strânse pungă, la cuvintele care le vor veni amândurora în minte: „Ar fi fost mai bine dacă îl lăsam la spital”. Sunt conştient că acesta este ultimul meu apus de soare, aici, chiar acum, în Ajunul Crăciunului, sub luminile violente, roşii şi aurii, ce înflăcărează orizontul. Ştiu că-mi trăiesc ultimele clipe. Şi mă simt bine. Totul e bine.

Bag mâna în punga de plastic şi scot pistolul.

65

OPT LUNI MAI TÂRZIU

Theo şi Hanna înaintează ţinându-se de mână printr-un tunel de trandafiri albi şi floarea-miresei. În jurul lor plutesc petale de confetti colorate, iar peste aleile din Finsbury Park se răspândesc notele solemne şi vesele în acelaşi timp dintr-o înregistrare cu clopote bisericeşti. Soarele îşi arată chipul zgârcit printr-o spărtură din norii care nu s-au îndurat să se împrăştie până acum.

Laurel o ţine pe Hanna de mână, în timp ce fiica ei îşi salută prietenii şi invitaţii adunaţi pe strada din faţa bisericii. Străluceşte ca o nestemată. Soţul ei îi stă alături, arătos şi sigur pe el, cu mâna odihnindu-i-se delicat între omoplaţii ei, cu chipul luminat de mândrie.

Cum i-a putut trece prin cap că Hanna ar fi un premiu de consolare pentru Theo? Cum de şi-a permis asemenea gânduri urâte? se întreabă în sinea ei.

Nu după multă vreme, alaiul invitaţilor, nu mai mult de treizeci la număr, se urcă într-un vechi autobuz roşu marca Routemaster. Poppy se aşază pe genunchii lui Laurel, încă strângând în mâini buchetul pe care l-a purtat la biserică. Autobuzul se pune în mişcare, iar Laurel îşi petrece braţele peste umerii fetiţei strângând-o la piept. Poppy a hotărât să-i spună „mama”. Nu Buni, nici Laurel. Mama. Poppy este cel mai deştept şi mai curajos copil din lume. Plânge atunci când simte nevoia să plângă şi, din când în când, e deprimată. Îi e dor de Floyd. În restul timpului însă, este numai lumină şi bucurie, soarele în jurul căruia gravitează acum Laurel şi toată familia ei. E pur şi simplu un miracol.

Atmosfera la bordul autobuzului de epocă este însufleţită. Bonny şi Paul stau împreună în faţă, iar pălăria ei uriaşă aproape că acoperă parbrizul. În spatele lor se află Jake şi iubita lui, Blue. Aceasta din urmă are în poală o geantă din care se iveşte capul unui căţeluş. Îl cheamă Mister şi se pare că nu va creşte mai mare decât un iepuraş. Cei doi stăpâni se ciondănesc asupra îngrijirii lui de când au sosit din Devon, de parcă ar avea un nou-născut.

Pe scaunul de lângă Laurel stă Sara-Jade. Poppy a cerut voie să o invite şi pe ea. Deşi ştie că nu este sora ei biologică, continuă s-o considere parte din

familie. Sara-Jade arată ca de obicei, palidă şi aeriană, într-o geacă argintie scurtă şi cu o rochie roz diformă. A venit cu un bărbos pe nume Tom, care ar putea fi partenerul ei sau nu. L-a prezentat tuturor drept „un prieten". Jackie şi Bel stau în fața lui Laurel, cu câte un geamăn de fiecare parte. Băieții lor sunt doar cu doi ani mai mari decât Poppy, iar Laurel se bucură să descopere că viața ei intră din nou în sincronizare cu cea a prietenelor ei cele mai bune.

Pe scaunele din dreapta ei se află părinții lui Theo. Domnul Goodman arată bătrân, dar Becky Goodman se ține foarte bine pentru vârsta ei. Laurel nu se poate împiedica să observe cu anumită satisfacție urmele unei operații estetice recente pe chipul femeii.

Restul autovehiculului este ocupat de prieteni de-ai Hannei din vremea liceului. Îl vede pe undeva pe tatăl lui Paul, dar şi chipuri străine, tineri şi fete de douăzeci şi ceva de ani încălțate cu pantofi incomozi şi machiate strident. Prieteni de-ai lui Theo sau colegi de-ai Hannei, îşi spune.

Ca la orice nuntă, cel mai bine se văd cei care lipsesc, absenții, fantomele. Mama lui Laurel a murit cu opt luni înainte, nu înainte însă de a avea ocazia să o cunoască pe Poppy. A luat-o de mână şi i-a spus: „Ştiam eu, ştiam eu de ce nu voiam să plec. Am fost convinsă întotdeauna că eşti undeva acolo". O asistentă le-a făcut o fotografie cu toate trei împreună. Ar fi trebuit să fie patru, desigur, dar trei era mai bine decât două. Ruby şi-a dat sufletul o săptămână mai târziu.

Nici fratele rătăcit al lui Laurel nu e prezent. A venit din Dubai pentru înmormântarea mamei lor şi a pretextat că nu-şi poate permite două călătorii în acelaşi an.

Şi, desigur, lipseşte Ellie.

Laurel nu i-a dezvăluit lui Poppy tot adevărul despre mama ei. I-a spus că Ellie fugise de acasă şi că a fost abandonată într-o pădure după ce a suferit un accident de maşină. Cumva, între fuga de acasă şi impactul cu autovehiculul, Ellie născuse un copil, pe care Noelle îl adoptase şi i-l încredințase lui Floyd când ea nu mai făcuse față.

Nu i-a spus fetiței nici despre cadavrul din spatele casei lui Floyd. Împachetase o valiză cu strictul necesar şi o luase pe Poppy la ea acasă, în Barnet, pentru cele câteva zile cât în grădina bărbatului poliția ridicase un cort deasupra mormântului improvizat şi elicopterele roiseră peste casă. Cât despre soarta lui Floyd însuşi, Laurel i-a zis lui Poppy că se simțise atât de vinovat pentru că o mințise că ar fi fost tatăl ei, încât îşi luase viața. Poppy

şi-a înghiţit din nou lacrimile şi a înţeles situaţia cu acel stoicism plin de curaj care părea s-o caracterizeze. „Pe mine nu m-ar fi deranjat, să ştii. A fost un tată foarte bun. N-ar fi trebuit să se simtă vinovat. N-ar fi trebuit să moară pentru atâta lucru.” „Nu. Ai dreptate, n-a meritat să moară”, i-a răspuns Laurel, ştergându-i de pe obraz o singură lacrimă mare.

Autobuzul se opreşte pe malul fluviului, în dreptul restaurantului unde Theo şi Hanna au făcut rezervarea pentru petrecere. Invitaţii coboară şi îşi aranjează rapid ţinutele, deranjaţi de vântul ce încreţeşte suprafaţa apei. Paul se apropie de Laurel.

— Eşti în regulă? o întreabă, punându-i mâna pe braţ.

Laurel îi face semn că este bine. Dintr-odată, viaţa ei a căpătat un nou sens. La cincizeci şi cinci de ani este din nou mamă. Face din nou sendvişuri dimineaţa şi îşi notează în agendă datele lucrărilor de control. Bate de două ori pe zi drumul spre şcoală şi, din nou, pune interesul altei persoane înaintea celui propriu, indiferent de împrejurări. Bineînţeles, este în continuare traumatizată de revelaţiile legate de ultimele zile din viaţa sărmanei Ellie. Câteodată, seara, când închide ochii şi se lasă în braţele somnului, se regăseşte în pivniţa aceea imundă, captivă între zidurile placate cu lemn de pin, privind disperată la ferestruica de sub tavan, de unde nu vine nicio salvare. Cu toate acestea, coşmarurile încep să se rărească.

Fiica ei a murit, mama ei a murit, iar soţul ei trăieşte cu o femeie care este mai drăguţă decât ea într-o mie de feluri. Dar se descurcă. Laurel este bine. Chiar este. Pentru că o are pe Hanna, îl are pe Jake, iar acum îi are pe Poppy şi pe Theo. Relaţia ei cu Sara-Jade s-a normalizat şi a căpătat substanţă în lunile de după moartea lui Floyd. Se întâlnesc frecvent, atât pentru binele lui Poppy, cât şi pentru al ei. Vede în Sara-Jade ceva din ea însăşi, ceva important, ceva ce merită cultivat.

Hanna trăieşte cu Theo, acasă la el. Şi-a închiriat apartamentul acela detestabil din Woodside Park, iar Laurel nu mai este nevoită să facă săptămânal menajul. Dinamica lor anterioară s-a transformat complet. Acum sunt prietene bune. Hanna şi Poppy sunt cele mai frumoase consecinţe ale oribilei dispariţii a lui Ellie. Hanna este o eroină pentru Poppy, care, la rândul ei, o adoră pe fetiţă. Au devenit inseparabile.

Laurel îi prinde privirea pe când îşi croiesc amândouă drum spre locurile de la masă. Îi zâmbeşte, iar fiica ei îi răspunde cu un semn din ochi şi o bezea. Copilul ei minunat. Fetiţa ei de aur.

Laurel prinde sărutul în pumn şi îl lipeşte la piept, lângă inimă.

EPILOG

Femeia strânge în mâini bucățica de hârtie şi aruncă o privire disperată spre polițista care o priveşte impasibil din partea cealaltă a ecranului gros de plexiglas. I-a promis că cineva va veni să se ocupe de ea în câteva minute, dar a trecut aproape o oră şi jumătate, şi ar trebui să plece înainte să încaseze o amendă pentru depăşirea timpului de parcare şi înainte ca puiul congelat din portbagajul maşinii să se dezghețe.

— Mă scuzați, îmi pare rău, dar îmi expiră plata parcării şi chiar trebuie să plec. Pot să las scrisoarea asta la dumneavoastră? îi spune întinzându-i bucățica de hârtie.

Polițista o priveşte lung, apoi coboară ochii spre mâinile ei şi îi ridică înapoi.

— Pardon, ați spus ceva? Care scrisoare? o întreabă de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Da, am adus o scrisoare, reia femeia, încercând să nu pară insistentă. Scrisoarea, cum care scrisoare? Scrisoarea pe care am găsit-o într-o carte cumpărată de la magazinul Crucii Roşii…

— Ah, păi spuneți aşa, scrisoarea. Sigur. Dați-mi-o mie.

Femeia îi întinde hârtia şi observă cum expresia de pe chipul polițistei se schimbă în timp ce citeşte, trecând de la dezinteres la alarmă, apoi la tristețe şi, în sfârşit, la şoc.

— Îmi cer scuze. Unde spuneați că ați găsit-o?

— V-am mai spus de câteva ori, îi replică femeia cu nervii întinşi la maximum, am cumpărat o carte de la magazinul Crucii Roşii din Green Road Street. Un volum de Maeve Binch. M-am apucat de ea abia seara trecută, şi, când am deschis-o, dintre pagini a căzut această foiță de hârtie. Ea este, nu-i aşa? Este sărmana fată care a fost obligată să poarte o sarcină, încuiată într-un subsol.

Ochii polițistei sunt plini de lacrimi.

— Da, ea este.

În tăcere, cele două femei încep să descifreze împreună literele mici, scrise în viteză pe un petic de hârtie:

Oricui găseşte această scrisoare, numele meu este Ellie Mack. Am şaptesprezece ani. Noelle Donnelly m-a atras în casa ei pe 26 mai 2005 şi

m-a ținut prizonieră într-o cameră de la subsol circa un an şi jumătate. Am născut o fetiță. Nu ştiu cine este tatăl şi sunt destul de sigură că încă sunt virgină. Numele copilului este Poppy. S-a născut în aprilie 2006. Nu ştiu unde este acum şi cine se ocupă de ea. Vă rog, găsiți-o dacă puteți. Vă rog să aveți grijă de ea şi să-i spuneți că am iubit-o. Să-i spuneți că m-am ocupat de ea atât cât am putut şi că a fost cel mai frumos şi mai cuminte bebeluş din lume. Dacă găsiți această scrisoare, vă rog să-mi înştiințați familia. Numele mamei mele este Laurel Mack, iar pe tatăl meu îl cheamă Paul. Am un frate pe nume Jake şi o soră, Hanna. Aş fi vrut să le spun tuturor că îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, că-i iubesc mai mult decât orice pe lume şi că niciunul dintre ei nu trebuie să se învinovățească pentru ce mi s-a întâmplat, fiindcă eu sunt curajoasă, deşteaptă şi puternică.

A dumneavoastră,

Ellie Mack

MULȚUMIRI

Am terminat de scris această carte în decembrie 2016. Am citit-o la final şi mi-am spus: „Hmm, ori este superb de bizară, ori este doar bizară”. Incapabilă de o analiză obiectivă, am trimis manuscrisul redactoarei mele şi am aşteptat să văd ce-mi răspunde.

Răspunsul a venit după numai câteva zile: „Hai să ne întâlnim, am o propunere radicală”. Cartea este doar bizară, am tras concluzia la momentul respectiv.

Mi-a mărturisit că, împreună cu o colegă, au întors povestea pe toate părțile ore în şir, încercând să-i echilibreze cumva caracterul deosebit de straniu. În timp ce discutau diverse opțiuni, au avut un moment de iluminare. Sugestia pe care am primit-o a fost într-adevăr radicală.

Am acceptat pe loc, desigur: „Ideea voastră este extraordinară. Tu eşti extraordinară. Îți mulțumesc!”

Vreau să vă mulțumesc şi pe această cale, Selina Walker şi Viola Hayden, pentru curajul şi luciditatea voastră, pentru răbdarea cu care mi-ați parcurs manuscrisul bizar şi l-ați întors pe toate părțile, ca să vă dați seama exact ce anume trebuia schimbat şi să-mi spuneți cum s-o fac. Unii oameni îşi închipuie că scriitorii sunt posesivi cu munca lor, că sunt convinşi că nimeni n-ar putea şti mai bine decât ei cum trebuie să sune. Un scriitor bun ştie că aceasta este doar o legendă. Uneori, scriitorul este complet incapabil să prezinte soluții şi, de multe ori, redactorii se dovedesc adevărate genii. Aşa s-a întâmplat şi în cazul cărții de față. Încă o dată, vă mulțumesc amândurora şi vă asigur de toată recunoştința mea.

Mulțumirile mele se îndreaptă, desigur, şi către ceilalți membri ai colectivului de la Editura Arrow: Susan Sandon, Gemma Bareham, Celeste Ward-Best, Aslan Byrne şi întreaga echipă de vânzări.

Îi mulțumesc agentului meu literar, Jonny Geller, pentru entuziasmul pe care l-a manifestat încă de la început şi le mulțumesc celorlalți colaboratori de la Curtis Brown pentru tot sprijinul acordat de-a lungul carierei mele literare. Sunteți nişte oameni minunați.

Mulțumesc şi membrilor excelentei mele echipe editoriale din Statele Unite, unde cariera mea capătă avânt, datorită iubirii şi muncii voastre asidue. Recunoştința mea merge către Judith Curr, Sarah Cantin, Ariele

Fredman, Lisa Sciambra şi Haley Weaver. Abia aştept să ne vedem anul acesta!

Îi mulţumesc şi lui Deborah Schneider, agenta mea americană. Deşi lucrezi atât de intens în interesul meu, n-am avut ocazia să te cunosc personal. Abia aştept să ne întâlnim în vara asta. Te voi strânge în braţe atât de puternic, încât e posibil să nu mai scapi de mine.

Le mulţumesc tuturor editorilor mei străini. Mă bucur enorm că sunt publicată în diferite limbi şi că beneficiez de sprijinul atâtor edituri minunate de peste tot din lume. O menţine specială pentru Pia Printz din Suedia, nu doar pentru că m-a publicat, ci şi pentru că m-a invitat în lumea ei, m-a scos la cină şi m-a ţinut trează mult peste ora mea obişnuită de culcare. Le mulţumesc şi Annei, Fridei şi lui Christoffer. Sunteţi adorabili cu toţii.

Le mulţumesc tuturor vânzătorilor de carte, librarilor şi angrosiştilor care se asigură că operele mele ajung la cititori. De asemenea, transmit un gând cald blogurilor de carte din toată lumea. Vă mulţumesc pentru cronici, pentru postări, pentru fotografii şi pentru tweet-uri. Vă iubesc pe toţi! Un gând special merge către Tracy Fenton de la legendarul grup de Facebook The Book Club. Faceţi o treabă extraordinară şi sunteţi o mană cerească atât pentru scriitori, cât şi pentru cititori.

În sfârşit, mulţumesc familiei şi prietenilor mei. Prezenţa voastră, din abundenţă, este o binecuvântare pentru mine. În fine, mulţumiri speciale celor din Board. Vârsta ne face tot mai buni!

Ellie Mack era fiica perfectă. Avea cincisprezece ani, cea mai mică dintre cei trei copii ai familiei, iubită de părinți, de prieteni și de profesori. Mai avea câteva zile până la vacanța mult așteptată de după examene. Apoi a dispărut.

În prezent, mama ei, Laurel Mack, încearcă să-și refacă viața distrusă. Au trecut zece ani de când i-a dispărut fiica, șapte ani de când căsnicia ei s-a destrămat și doar câteva luni de când au ieșit la suprafață ultimele indicii în cazul dispariției lui Ellie. Așadar, când întâlnește un bărbat neașteptat de fermecător într-o cafenea, este surprinsă de cât de repede flirtul lor se transformă în ceva mai profund. Face cunoștință cu fiicele lui Floyd, iar cea mai mică dintre ele, Poppy, îi taie respirația. Privind-o, e ca și cum ai privi-o pe Ellie. Iar întrebările fără răspuns pe care s-a străduit atât de mult să le uite încep s-o bântuie din nou, precum și unele noi legate de Floyd și Poppy.

O viață regăsită evoluează de la un roman de familie spre o poveste de dragoste matură, iar de aici, coboară în tenebrele unui thriller plin de tensiune, care înspăimântă și captivează.

„Lisa Jewell își țese intriga complicată într-un ritm care ține cititorul în permanentă tensiune. Personajele complexe ale autoarei sunt pur și simplu perfecte. Nici cel mai abil cititor de thrillere nu va ghici încotro se îndreaptă lucrurile înainte ca firele să se descurce la final. Iar acei puțini care, totuși, se vor prinde nu se vor simți frustrați, pentru că ritmul și suspansul îi vor captiva."

Booklist

„Cărțile Lisei Jewell devin din ce în ce mai fascinante și mai complexe. Extrem de captivant și cu un ritm alert, bine scris și cu un final șocant care îi provoacă pe cititori să-l ghicească, *O viață regăsită* este thrillerul perfect. Fanii lui Gillian Flynn, Paula Hawkins și Ruth Ware vor adora cu siguranță acest roman memorabil."

Shelf Awareness

Recomandat de

[1] Denumirea comercială a unui medicament pe bază de paracetamol și vitamina C.

[2] General Certificate of Secondary Education, echivalentul examenului de bacalaureat în Marea Britanie.

[3] Barratt Developments – unul dintre cei mai mari dezvoltatori imobiliari din Marea Britanie.

[4] *The Goldfinch,* roman din 2013; ediția în limba română a apărut la Editura Litera în 2015.

[5] *Atonement,* roman de Ian McEwan din 2001; ediția în limba română a apărut la Editura Polirom în 2008.

[6] *The Lovely Bones,* roman de Alice Sebold din 2002; ediția în limba română a apărut la Editura Polirom în 2003.

[7] *Times Educational Supplement,* supliment săptămânal al ziarului *The Times* din Londra.

[8] National Exhibition Centre – centru expozițional situat în apropiere de Birmingham.

[9] Joc de cuvinte: în limba franceză, *Noël* înseamnă „Crăciun”.

[10] Celebru cuplu britanic de ucigaşi în serie, cu cel puţin douăsprezece victime la activ.

CUPRINS